

აარონი – მოსე წინასწარმეტყველის ძმა, იუდეველთა მღვდელი და წინამძღვარი.
 აბაშიძე გრიგოლ დავითის ძე (1866-1903) – პოეტი, ჟურნალისტი. მონაწილეობდა თეატრალურ წარმოდგენებში.
 აბაშიძე ვასო (ვასილ) ალექსის ძე (1854-1926) – მსახიობი, დრამატურგი, რეჟისორი, მთარგმნელი, რეალისტური აქტიორული სკოლის ფუძემდებელი.
 აბაშიძე ივანე ქაიხოსროს ძე (დაბ. 1822) - „დროებისა“ და „ივერიის“ კორესპონდენტი 1878-1882 წლებში, აკაკი წერეთლის დედის - ეკატერინეს მამა.
 აბაშიძე კიტა (იოანე) გიორგის ძე (1870-1917) – ლიტერატურის კრიტიკოსი, პუბლიცისტი, საზოგადო მოღვაწე, სოციალ-ფედერალისტთა პარტიის ერთ-ერთი ლიდერი.
 აბაშიძე ნიკოლოზ სიმონის ძე (დაახლ. 1820-1898) – ქუთაისის გენერალ-გუბერნატორის კანცელარიის მმართველი, ქუთაისის ქალაქის თავი 1875-1879 წლებში.
 აბაშიძე სამსონ ივანეს ძე (1935-1894) – იურისტი, პუბლიცისტი, კრიტიკოსი. იმპერატორ ალექსანდრე II-ის ამაღლის წევრი.
 აბაშიძე ჰუსეინ (ხუსეინ) – ბათუმელი საზოგადო მოღვაწე.
 აგრონომი ივანე ალექსანდრეს ძე - რუსეთ-სპარსეთის საზღვრის კომისარი.
 ავალიშვილი დავით ივანეს ძე (1845-1897) - რუსეთის არმიის შტაბს-კაპიტანი. 1883 წელს აირჩიეს ქართული დრამატული საზოგადოების თავმჯდომარედ. თადარიგში გასვლის შემდეგ იყო ნაფიცი ვეჟილი და თბილისის სათავადაზნაურო ბანკის დირექტორი.
 ავალიშვილი ზურაბ დავითის ძე (1876-1944) - იურისტი, სახელმწიფო მოღვაწე, პუბლიცისტი.
 ავალიშვილი ნიკოლოზ იაკობის ძე (1844-1929) - ჟურნალისტი, მთარგმნელი, თეატრალური მოღვაწე. თანამშრომლობდა „დროებაში“, „ცისკარსა“ და „ივერიაში“, იყო ჟურნალ „მნათობის“ რედაქტორი და ქართული დრამატული საზოგადოების წევრი.
 ავალიშვილი-ამირეჯიბისა მაკინე (ელისაბედ) ქაიხოსროს ასული (1858-1922) - ქველმოქმედი. საზოგადო მოღვაწე, მომღერალი და მოცეკვავე.
 ავმანოვი ავეტ ბოგდანის ძე – აპირებდა სახლის დაგირავებას თსს ბანკში.
 აზიანი (დონდაროვა) ნატალია მიხეილის ასული (1878-1943) - მწერალი. დრამატურგი. ავტორი მოგონებისა „ილია და აკაკი“.
 ალექსანდრე I (1777-1825) – რუსეთის იმპერატორი 1801-1825 წლებში. მისი მეფობის დროს შეიერთა რუსეთმა საქართველო.
 ალექსანდრე II (1818- 1881) – რუსეთის იმპერატორი 1855-1881 წლებში. გააუქმა ბატონყმობა. მოკლეს “ნაროდნაია ვოლიას” წევრებმა.
 ალექსანდრე ეპისკოპოსი (ოქროპირიძე ალექსი დავითის ძე) (1824-1907) – ცნობილი სასულიერო და საზოგადო მოღვაწე. სხვადასხვა დროს იყო აფხაზეთის არქიმანდრიტი, ქართლ-კახეთისა და გურია-სამეგრელოს ეპისკოპოსი.
 ალექსი-მესხიშვილი ვლადიმერ (ლადო) სარდიონის ძე (1857-1920) მსახიობი და რეჟისორი, სათავეში ედგა თბილისისა და ქუთაისის თეატრებს. დადგმული აქვს 100-ზე მეტი პიესა და გადაღებულია კინოფილმებში.
 ალექსი-მესხიშვილი ნიკოლოზ იაკინთეს ძე (1840-1908) – პუბლიცისტი, მთარგმნელი, თეატრალური მოღვაწე. 1903 წლიდან იყო „კვალის“ რედაქტორ-გამომცემელი.
 ალექსი-მესხიშვილი სარდიონ დიმიტრის ძე (1814-1863) - სამხედრო ექიმი, მთარგმნელი, პუბლიცისტი, მსახიობ ლადო მესხიშვილის მამა.
 ალექსიშვილი ეგიაზარ - დუშეთის მაზრის მცხოვრები.
 ალიგერი დანტე (1265-1321) - იტალიელი პოეტი.
 ალიხანოვ-ავარსკი მაკსუდ (1846-1907) - რუსი გენერალ-ლეიტენანტი, 1905 წელს დროებით დაინიშნა თბილისის გუბერნატორად, 1906 - ქუთაისის გენერალ-გუბერნატორად. მოკლეს ტერორისტებმა.
 ალფრედ-ერნსტ-ალბერტი - პრინცი, ინგლისის დედოფალ ვიქტორიას მეუღლე.

ალხაზიშვილი ილია სოლომონის ძე (1853-1921) - ექიმი, მეცნიერი, მკვლევარი, პედაგოგი, პუბლიცისტი. ავტორია ეთნოგრაფიული-ფოლკლორული, ისტორიული და სამედიცინო ნაშრომებისა.

ამატუნი ნაპოლეონ ივანეს ძე (1839-1899) - ვეჟილი, თბილისის საკრედიტო ბანკის თავმჯდომარე, თსს ბანკის ერთ-ერთი დამფუძნებელი და ზედამხედველი კომიტეტის წევრი, თბილისის საბჭოს ხმოსანი დეპუტატი.

ამილახვარ-გრუზინსკაია ელენე ოთარის ასულ (1783-1866) - გიორგი XII-ის ძის, თეიმურაზის მეუღლე. გადასახლებული იყო პეტერბურგში და დაკრძალულია იქვე.

ამილახვარი ვლადიმერ ივანეს ძე (1846-1902) – ჰუსართა ოფიცერი, ტიტულარული მრჩეველი.

ამილახვარი ივანე გივის ძე (1829-1905) - რუსეთის არმიის გენერალი, საზოგადო მოღვაწე, ქველმოქმედი. 1877–1878 წლების რუსეთ-ოსმალეთის ომის გმირი.

ამილახვარი მარიამ (მარუსია) გივის ასული (1847-1881) - ივანე გივის ძე ამილახვრის და.

ამილახვარი-ბარათაშვილისა ნინო ივანეს ასული (დაბ. 1806) - ზაალ (ზაქარია) სულხანის ძე ბარათაშვილის მეუღლე.

ამირაჯიბი კონსტანტინე მიხეილის ძე (1869-1948) - პროფესორი, სოფლის მეურნეობის მექანიზაციის კვლევითი ინსტიტუტის დამაარსებელი და დირექტორი. განათლება მიიღო ოდესაში, საფრანგეთსა და გერმანიაში.

ამირეჯიბი სარდიონ სიმონის ძე (1840-1911) - გორელი თავადი, მუსიკისა და ლიტერატურის მოყვარული.

ამირეჯიბი-არლუთინსკი-დოლოგორუკოვისა სოფიო ვასილის ასული (1847-1906) - მწერალი, მთარგმნელი, მიხეილ ქაიხოსროს ძე ამირეჯიბის მეუღლე.

ამირიძე მიხეილ - ქმწ-კგ საზოგადოების შემომწირველი.

ანა გიორგის ასული ერისთავი-ბაგრატიონისა (1706-1780) – ვახტანგ VI-ის ძის, ბაქარის მეუღლე.

ანდრეევსკაია-შერვაშიძისა ელენე ერასტის ასული - ცნობილი ექიმის, მეფისნაცვალ ვორონცოვის პირადი მკურნალის, ერასტ სტეფანეს ძე ანდრეევსკისა და ბარბარე გიორგის ასულ თუმანიშვილის ქალიშვილი, გიორგი მიხეილის ძე შერვაშიძის მეუღლე.

ანდრონიკაშვილი არჩილ ივანეს ძე (1834-1864) - ცნობილი გენერლის - ივანე მალხაზის ძე ანდრონიკაშვილის ვაჟი.

ანდრონიკაშვილი ბარბარე თამაზის ასული (დაბ. 1811) - ილია ჭავჭავაძის შორეული ნათესავი. მისი ქმარი - სულხან რევაზის ძე ვახვახიშვილი იყო გიორგი მელქისედეკის ძე ჭავჭავაძის სიმამრის ძმა.

ანდრონიკაშვილი გიორგი ზაქარიას ძე (1858-1928) - ინჟინერი, ალაზნის სარწყავი არხის პროექტის ავტორი.

ანდრონიკაშვილი დიმიტრი თომას ძე (დაბ. 1819) - ილია ჭავჭავაძის ნათესავის - ნენე დიმიტრის ასულ ჭავჭავაძის ქმარი.

ანდრონიკაშვილი იასე ადამის ძე (1822-1892) - თბილისის სასამართლო პალატის მეორე სამოქალაქო დეპარტამენტის თავმჯდომარე, სიღნაღის მაზრის თავადაზნაურობის წინამძღოლი. თსს ბანკის ზედამხედველი კომიტეტის წევრი.

ანდრონიკაშვილი იასე რევაზის ძე (დაბ. 1811) - ოლღა გურამიშვილის მამის - თადეოზის ბიძაშვილი. თადეოზის დედა - ნინო და იასეს მამა რევაზი იყვნენ მარტყოფის მოურავის - ზაალ ზაზას ძე ანდრონიკაშვილის შვილები.

ანდრონიკაშვილი ივანე (ნიკოლოზ) ზაქარიას ძე (1863-1944) - აგრონომი, საზოგადო მოღვაწე, კორესპონდენტებს აქვეყნებდა „ივერიაში“. 1890 წელს ცხოვრობდა ილია ჭავჭავაძის სახლში ნიკოლოზის ქუჩაზე. ავტორი მოგონებისა „რამოდენიმე სიტყვა ილია ჭავჭავაძის შესახებ“.

ანდრონიკაშვილი ივანე მალხაზის ძე (1793-1868) - რუსეთის არმიის გენერალი, კავკასიის და ყირიმის ომების მონაწილე, 1849-55 წლებში თბილისის სამხედრო გუბერნატორი, ილია ჭავჭავაძის ნათლიის - ნინოს ძმა.

ანდრონიკაშვილი ლუარსაბ ნიკოლოზის ძე (1872-1939) - იურისტი, საზოგადო მოღვაწე. 1898 წელს სხვა სტუდენტებთან ერთად ხელს აწერს ილია ჭავჭავაძის საიუბილეო ადრესს და 1906 წელს მოსკოვში მონაწილეობს მის საპატივცემულოდ ბანკეტის მოწყობაში.

ანდრონიკაშვილი რამაზ ივანეს ძე (1812-1885) - კავკასიის მთავარი სამმართველოს კანცელარიის მოხელე, თელავის მაზრის უფროსი.

ანდრონიკაშვილი რევაზ ივანეს ძე (1818-1877) - რუსეთის არმიის გენერალ-მაიორი, თბილისის გუბერნიის თავად აზნაურთა მარშალი. მან მიაღწია ადრესი 1871 წელს თბილისში ჩამოსულ იმპერატორ ალექსანდრე II-ეს, სადაც თერგდალეულთა მიერ მოთხოვნილი უნივერსიტეტის ნაცვლად იმპერატორს კადეტთა კორპუსის გახსნას სთხოვდნენ.

ანდრონიკაშვილი-ერისთავისა ნინო მალხაზის ასული (1793-1868) - ილია ჭავჭავაძის ნათლია, თელავის მაზრის სოფელ ქისტაურის მკვიდრის - გიორგი ბუჟანის ძე არაგვის ერისთავის მეუღლე.

ანდრონიკაშვილი-ჩოლოყაშვილისა ელენე ივანეს ასული (დაბ. 1832) - ცნობილი გენერლის - ივანე მალხაზის ძე ანდრონიკაშვილის ქალიშვილი და ილია ზაალის ძე ჩოლოყაშვილის მეუღლე.

ანდლულაძე ერმილე - გურიის სოფელ ნაგომრის მკვიდრი.

ანტონ II (ერისკაცობაში თეიმურაზ ბაგრატიონი) (1764-1827) - ერეკლე II-ის ძე, აღმოსავლეთ საქართველოს კათალიკოსი. 1811 წელს, როდესაც რუსეთის მთავრობამ საქართველოში კათოლიკოსობა გააუქმა, “ნიჟნი ნოვგოროდში” გაიწვია. გარდაიცვალა და დაკრძალულია იქვე.

ანტონი - ნახსენებია ილია ჭავჭავაძის უბის წიგნაკში. დამატებითი ცნობები არ მოგვეპოვება.

არაყიშვილი დიმიტრი ეგნატეს ძე (1873-1953) კომპოზიტორი, მუსიკათმცოდნე-ეთნოგრაფი, პედაგოგი, საზოგადო მოღვაწე, ქართული პროფესიული მუსიკის და ეროვნული საკომპოზიციო სკოლის ფუძემდებელი.

არდაზიანი ლავრენტი პატრეს ძე (1815-1870) - მწერალი, კრიტიკული რეალიზმის ერთ-ერთი ფუძემდებელი. მუშაობდა ადმინისტრაციულ სამსახურში, აქტიურად თანამშრომლობდა ჟურნალ „ცისკართან“.

არენდტი ნიკოლოზ თევდორეს ძე - კოლეგიის ასესორი, ილია ჭავჭავაძის მკურნალი ექიმი პეტერბურგში.

არუთინოვი (არუთინიანცი) გეურქა (გევორქ) - თბილისელი ყასაბი (1890-იანი წწ.). მოხსენებულია სტატიაში ტრიხინიანი ღორების შესახებ.

არუთინოვი სვიმონ - თბილისელი ვაჭარი.

არქიმანდრიტი სერაფიმე (იაკობ მიხეილის ძე მეშჩერიაკოვი) (1860-1933) - რუსი არქიმანდრიტი, კავკასიისა და სტავროპოლის მიტროპოლიტი, 1893-1898 წლებში თბილისის სასულიერო სემინარიის რექტორ, შემდეგ ოსტროგის ეპისკოპოსი.

არლუთინსკი-დოლოგორუკოვი (მხარგრძელი) ალექსანდრე მიხეილის ძე (დაბ. 1860) - სახელმწიფო მოღვაწე, სოფლის მეურნეობის სპეციალისტი. 1895 წლიდან მუშაობდა ამიერკავკასიის რკინიგზის კონტროლზე.

არჩილ მეფე (1647-1713) ქართლის მეფის ვახტანგ V-ის (შაჰნავაზის) შვილი, პოეტი. მისი შემოქმედების უმთავრესი მოტივია ქრისტიანულ მორალზე დამყარებული დიდაქტიკა. 1699 წელს გადასახლდა მოსკოვში და დაკრძალულია იქვე.

ასათიანი ლუკა ნიკოლოზის ძე (1826-1901) - საზოგადო მოღვაწე, ქუთაისის სათავადაზნაური სამიწათმოქმედო ბანკის საზედამხედველო კომიტეტის თავმჯდომარე, ბათუმის ქალაქის თავი..

ასათიანი გიორგი (დაახლ. 1840-1931) - წინამძღვრიანთკარის დეკანოზი, ავტორი მოგონებისა „ოლივერ უორდროპის სტუმრობა სოფ. საგურამოში ილია ჭავჭავაძესთან“.

ასათიანი მიხეილ იოსების ძე (1849-1879) - ხალხოსანი მწერალი, პედაგოგი, პუბლიცისტი, ქუთაისის სასულიერო სემინარიის ზედამხედველი. მოკლეს 1879 წლის ბოლოს.

ასათიანი ნიკოლოზ გაბრიელის ძე - დიდი წვლილი მიუძღვის ახალციხის ბიბლიოთეკის დაარსებაში.

ასომძსიონისტი ავრელიო - ნეაპოლელი მღვდელი.

აფხაზი (აბხაზი) გრიგოლ (გიგო) ნიკოლოზის ძე - ილია ჭავჭავაძის უფროსი ძის, ნინოს ვაჟი და წლების განმავლობაში ყვარლის კარ-მიდამოს მოურავი.

აფხაზი (აბხაზი) ელენე (1870-1942) - ილია ჭავჭავაძის დისწულის, კონსტანტინე აფხაზის მეუღლე. გარდაიცვალა ემიგრაციაში. დაკრძალულია ლევილში.

აფხაზი (აბხაზი) ილია დავითის ძე (1828 -1871) - კარდანახელი თავადი. ნიკოლოზ აბხაზის ბიძაშვილი.

აფხაზი (აბხაზი) კობტა (ალექსანდრე) ნიკოლოზის ძე (1838წ...) ილია ჭავჭავაძის სიყრმის მეგობარი და ნათესავი. მასთან ერთად სწავლობდა გიმნაზიასა და უნივერსიტეტში.

აფხაზი (აბხაზი) ნიკოლოზ შერმაზანის ძე (1828-1907) - ერეკლე II-ის შთამომავალი, ილია ჭავჭავაძის ძის, ნინოს მეუღლე.

აფხაზი (აბხაზი) სიმონ (სენო) ნიკოლოზის ძე (... 1877) - ილია ჭავჭავაძის ძის, ნინოს ვაჟი. განათლება მიღებული ჰქონდა ვორონეჟის პაჟთა კორპუსში. დაიღუპა რუსეთ-თურქეთის ომში.

აფხაზი-მაყაშვილისა მარიამ (მაკო) ნიკოლოზის ასული (გარდ. 1894) - ილია ჭავჭავაძის დისწული, დიმიტრი სოლომონის ძე მაყაშვილის მეუღლე.

აქსაკოვი ივანე სერგის ძე (1823-1886) - რუსი პოეტი და ჟურნალისტი, სლავიანოფილი.

აშინოვი ნიკოლოზ ივანეს ძე (1856-1902) - რუსი კაზაკი. 1889 წელს 150 კაცით ჩავიდა საფრანგეთის სომალის ტერიტორიაზე, დაიკავა მიტოვებული ეგვიპტური სიმაგრე და აღმართა რუსეთის დროშა. ის და მისი მძღვერები დააპატიმრეს და გაგზავნეს რუსეთში.

აშორდია თადა - ცაიშის სკოლის მასწავლებელი, რომელმაც შეადგინა დამწერლობა მეგრული ენისთვის.

ახვლედიანი - გაზეთ „კვალში“ სენაკის სკოლის შესახებ 1898 წელს გამოქვეყნებული სტატიის ავტორი.

ახმეტუკოვი ყაზიბეკ ახმედის ძე (იგივე გრიგოლ იაკობის ძე ეტინგერი) (1870-?) - ჩერქეზი პროზაიკოსი, ჟურნალისტი და დრამატურგი. დაიბადა თურქეთში, იშვილა ეტინგერმა. რუსეთის მოქალაქეობა მიიღო 1894 წელს.

ახნაზაროვი არტემ მიხეილის ძე (1866-1942) - მწერალი, ჟურნალისტი, მთარგმნელი, საზოგადო მოღვაწე. თანამშრომლობდა „ივერიაში“. იბეჭდებოდა „ორანის“, „ჩიორას“, „მანოელიძის“, „აღფას“, „დუშიკოს“ ფსევდონიმებით.

ბაბალოვი (ბაბილოვი) გრიგოლ - თბილისელი ფოტოგრაფი. სახელოსნო ჰქონდა სირაჯხანის აღმართზე.

ბაბალოვი გრიგოლ იაკობის ძე - თბილისელი ფოტოგრაფი.

ბაგალეი დიმიტრი ივანეს ძე (1857-1932) პროფესორი, ისტორიკოსი, ხარკოვის უნივერსიტეტის რექტორი, რუსეთის სახელმწიფო საბჭოს წევრი.

ბაგრატიონ-გრუზინსკაია-მირსკისა ვერა ილიას ასული (1840-1903) გიორგი XII ის ვაჟის, ილიას ქალიშვილი და კასპიისპირა მხარის ჯარების შტაბის უფროს ნიკოლოზ ივანეს ძე სვიატოპოლკ-მირსკის მეუღლე.

ბაგრატიონ-გრუზინსკი ერეკლე ალექსანდრეს ძე (1827-1882) - ალექსანდრე ბატონიშვილის ვაჟი. საქველმოქმედო სადამო გამართა ქიზიყის ღარიბ-ღატაკთა დასახმარებლად.

ბაგრატიონ-გრუზინსკი თამარ (1874 -?) - გიორგი XII -ის შვილიშვილის და თადეოზ გურამიშვილის მამიდის შთამომავალი, ცოლად ჰყავდა ვორონეჟის გუბერნიაში მცხოვრებ „ნადვორნი სოვეტნიკ“ ალექსანდრე ვლადიმერის ძე ისლავინს.

ბაგრატიონ-გრუზინსკი მიხეილ ალექსანდრეს ძე (1860-1935) - ბაგრატ ბატონიშვილის შთამომავალი, პეტრე და გიორგი გრუზინსკების ძმა, თბილისის საგუბერნიო ბანკის ერთ-ერთი დირექტორი.

ბაგრატიონ-გრუზინსკი პეტრე ალექსანდრეს ძე (1857-1922) - კავკასიის მეფისნაცვლის სამმართველოს საგანგებო დავალებათა მოხელე, თსს ბანკის ზედამხედველი კომიტეტისა და ქართული დრამატული საზოგადოების კომიტეტის წევრი.

ბაგრატიონ-დავითაშვილი (დავითიშვილი) გიორგი (გოგი) ალექსანდრეს ძე (1858-1929) ივანე მაჩაბლის ცოლის ძმა, გორის და შემდეგ თბილისის მაზრების თავადაზნაურობის წინამძღოლი.

ბაგრატიონი (ბატონიშვილი) თეიმურაზ გიორგის ძე (1782-1846) მწერალი, მეცნიერი, ქართლ-კახეთის უკანასკნელი მეფის, გიორგი XII-ის ძე. მარი ბროსესთან ერთად შექმნა პეტერბურგის ქართველოლოგიური სკოლა.

ბაგრატიონი (მუხრანელი) გიორგი კონსტანტინეს ძე (1820-1877) სენატორი, მეფისნაცვალ ბარიატისკის საბჭოს წევრი, შემდეგ კი სამმართველოს უფროსი, ოლღა გურამიშვილის მამიდაშვილი.

ბაგრატიონი (მუხრანელი) ირაკლი (ერეკლე) კონსტანტინეს ძე (1813-1892) - სახელმწიფო მრჩეველი, ოლღა გურამიშვილის მამიდაშვილი.

ბაგრატიონი (მუხრანელი) მიხეილ კონსტანტინეს ძე (1831-1907) - ოლღა გურამიშვილის მამიდაშვილი, ცოლად ჰყავდა ელისაბედ დიმიტრის ასული ივინსკაია და ცხოვრობდა მოსკოვში.

ბაგრატიონი არჩილი ვახტანგ V-ის ძე (1647-1713) სხვადასხვა დროს კახეთის და იმერეთის მეფე, პოეტი, დიდაქტიკოსი, სახელმწიფო მოღვაწე. 1699 წელს საბოლოოდ გადასახლდა მოსკოვში და დაკრძალულია იქვე.

ბაგრატიონი სალომე ფარნაოზის ასული (1797-1860) - ქართლ-კახეთის მეფის - ერეკლე II-ის შვილიშვილი, ქველმოქმედი.

ბაგრატიონი-ორბელიანისა ბარბარე ილიას ასული (1831-1884) - ქართლ-კახეთის მეფის, გიორგი XII-ის ვაჟ ილიას ქალიშვილი. 1854 წელს მცირეწლოვან ვაჟთან და დის ოჯახთან ერთად ტყვედ აიყვანა შამილმა და მხოლოდ 10 თვის შემდეგ მოხერხდა მათი გამოსყიდვა.

ბაგრატიონ-მუხრანელი (მუხრანსკი) ივანე კონსტანტინეს ძე (1812-1895) - გენერალ-ლეიტენანტი, ერეკლე II-ის შვილთაშვილი, ოლღა გურამიშვილის მამიდაშვილი, 1882-1885 წლებში წერაკითხვის გამავრცელებელი საზოგადოების გამგეობის თავმჯდომარე. თადარიგში გასვლის შემდეგ წარმატებით უძღვებოდა სოფლის მეურნეობას.

ბაგრატიონ-მუხრანელი ალექსანდრე ირაკლის ძე (1853-1918) - რუსეთის არმიის გენერალი. ოლღა გურამიშვილის მამიდაშვილის, ირაკლი კონსტანტინეს ძე ბაგრატიონ-მხრანელის ვაჟი.

ბაგრატიონ-მუხრანელი ბარბარე (ბაბო) ირაკლის ას (1848-1930) - ოლღა გურამიშვილის მამიდაშვილის, ირაკლი კონსტანტინეს ძე ბაგრატიონ-მუხრანელის ქალიშვილი.

ბაგრატიონ-მუხრანელი თამარ ირაკლის ასული (1852-1918) - ოლღა გურამიშვილის მამიდაშვილის - ირაკლი კონსტანტინეს ძე მუხრანბატონის ქალიშვილი. 1882 წლის 24 თებერვალს ცოლად გაჰყვა ალექსანდრე გიორგის ძე ამილახვარს.

ბადრიძე ესტატე ივანეს ძე - გამოათანეს რაღაც მისთვის გადასაცემად.

ბაიერნი ფრიდრიხ (თევდორე) სამუელის ძე (1817-1886) - ავსტრიელი ნატურალისტი და არქეოლოგი. კავკასიის სამუზეუმო ფონდების ერთ-ერთი დამფუძნებელი.

ბაირონი ჯორჯ ნოელ გორდონ (1788-1824) ინგლისელი პოეტი, რომანტიკოსი.

ბალანჩივაძე მელიტონ ანტონის ძე (1862-1937) კომპოზიტორი, ლოტბარი, მომღერალი, ქართული საოპერო მუსიკის ფუძემდებელი.

ბარათაშვილი გიორგი ვახტანგის ძე (1831-1892) - მწერალი, მთარგმნელი, კრიტიკოსი, იბეჭდებოდა „ცისკარში“.

ბარათაშვილი ზაალ (ტატო) დავითის ძე - თბილისის გუბერნიის თავადაზნაურობის წინამძღოლი 1860-იან წლებში.

ბარათაშვილი ი. ზ. - პრეტენზიას აცხადებდა თსს ბანკის დირექტორობაზე და საჩივარი შეიტანა სასამართლოში.

ბარათაშვილი ივანე გიორგის ძე (1865-1929) - მეღვინე, წერაკითხვის გამავრცელებელი საზოგადოების წევრი.

ბარათაშვილი ნიკოლოზ მელიტონის ძე (1817-1845) - პოეტი, რომანტიკოსი.

ბარათაშვილი ნინო მელიტონის ასული (1829-1906) - ნიკოლოზ ბარათაშვილის და.

ბარათაშვილი სულხან გერმანოზის ძე (1821-1866) ისტორიკოსი, სწავლობდა კადეტთა კორპუსში, იცოდა ევროპული ენები, დაწერა საქართველოს ისტორია 5 წიგნად (უძველესი დროიდან მე-13 ს-მდე).

ბარათაშვილი-ორბელიანისა ეკატერინე ზაალის ასული - ერეკლე II-ის შვილიშვილის, ალექსანდრე ორბელიანის მეუღლე.

ბარბარე - ოლღა გურამიშვილის მსახური გოგონა.

ბარბარე ჯორჯაძე - იხ. ერისთავი-ჯორჯაძისა.

ბარიატინსკი ალექსანდრე ივანეს ძე (1815-1879) რუსი გენერალ-ფელდმარშალი, სახელმწიფო საბჭოს წევრი. 1856-დან მთავარსარდალი და მეფისნაცვალი კავკასიაში. ხელმძღვანელობდა საქართველოში საგლეხო რეფორმების მომზადებას.

ბარკალაია ვახტანგ (ბენედიქტე) (1834-1911) ბერად აღიკვეცა 1870 წელს. 12 ქართველთან ერთად ათონზე დააარსა ახალი მონასტერი. 1890-იანი წლების ბოლოს დაბრუნდა საქართველოში და იყო დავით გარეჯის მონასტრის წინამძღვარი.

ბასილაშვილი დიომიდე - გურიის სოფელ დვაბზუს მკვიდრი.

ბასტია ფრედერიკ (1801-1850) - ფრანგი ეკონომისტი, მოსამართლე.

ბატენბერგი ალექსანდრე (1858-1893) - ბულგარეთის მთავარი 1879-1886 წლებში. 1886 წელს შეთქმულებმა უარი ათქმევინეს ტახტზე.

ბატონიშვილი (ბაგრატიონი) ბაგრატ - ქართლ-კახეთის უკანასკნელი მეფის გიორგი XII-ის ძე.

ბაუმჰარტენერი (ბაუმჰარტენი) ალექსანდრე (1841-1910) - შვეიცარელი მწერალი, პოეტი და კრიტიკოსი, ნობელის პრემიის ლაურეატი.

ბაქრაძე დავით ნიკოლოზის ძე (1839-1918) - პედაგოგი, ჟურნალისტი, იურისტი, ქუთაისის ბანკის გამგეობის თავმჯდომარე. პეტერბურგის უნივერსიტეტში სწავლობდა ილია ჭავჭავაძესთან ერთად.

ბაქრაძე დიმიტრი ზაქარიას ძე (1826-1890) ისტორიკოსი, არქეოლოგი, ეთნოგრაფი, გამომცემელი. მისი ინიციატივით შეიქმნა საეკლესიო მუზეუმი. გამოაქვეყნა იოანე ბატონიშვილის "კალმასობა".

ბაქრაძე იაზონ (იასონ) თომას ძე (1869-1937) იურისტი, ეკონომისტი, მწერალი, პუბლიცისტი, მთარგმნელი, სოციალისტ-ფედერალისტი. შავი ქვის მრეწველთა საბჭოს ქუთაისის კანტორის მმართველი.

ბაქრაძე იოსებ (სოსიკო) ზოსიმეს ძე (1850-1904) - პოეტი, პუბლიცისტი, მთარგმნელი და თეატრალური მოღვაწე. თანამშრომლობდა პერიოდულ გამოცემებთან: დროება“, „ივერია“, „მომხე“ და „კვალი“.

ბაქრაძე მიხეილ ქაიხოსროს ძე - ემწე-კვ საზოგადოების რწმუნებული თემირხან-შურაში. 1897 წელს ილია ჭავჭავაძის არშემდგარი იუბილეს ერთ-ერთი ინიციატორი.

ბაშინჯალიანი გეგორქ (გიორგი) (1857-1925) - თბილისში მოღვაწე სომეხი მხატვარი.

ბახტაძე ილია ლუკას ძე (1859-1900) პუბლიცისტი, ჟურნალისტი, მთარგმნელი. იბეჭდებოდა ფსევდონიმით "ზონელი".

ბახუტაშვილი ივანე - პეტერბურგელი სტუდენტი, რომელსაც თბილისის ქალაქის საბჭომ დაუნიშნა ლორის მელიქოვის სახელობის სტიპენდია.

ბებუთაშვილი (ბებუთოვი) ვასილ იოსების ძე (1789-1858) ინფანტერიის გენერალი, სხვადასხვა დროს იყო იმერეთისა და ახალციხის მმართველი, ამიერკავკასიის მხარის მთავარი სამმართველოს უფროსი.

ბებუთაშვილი (ბებუთოვი) კონსტანტინე ალექსანდრეს (აშხარბეკის) ძე (1847-1907) - საზოგადო და პოლიტიკური მოღვაწე, თბილისის ქალაქის საბჭოს ხმოსანი, გაზეთ „ტიფლისსკი ვესტნიკის“ დამაარსებელი და რედაქტორი, თბილისის საკრედიტო საზოგადოების ზედამხედველი კომიტეტის თავმჯდომარე.

ბებუთაშვილი (ბებუთოვი) მიხეილ პეტრეს ძე (დაბ. 1845) - თეატრალური მოღვაწე, რეჟისორი, ქართული დრამატული საზოგადოების გამგეობის წევრი.

ბებურიშვილი მარიამ (მაგდანა) ქრისტეფორეს (ხაჩატურის) ასული (1818-1848) ილია ჭავჭავაძის დედა. 1832 წელს დაქორწინდა თავად გრიგოლ პაატას ძე ჭავჭავაძეზე. ზოგიერთი გადმოცემით, სახადით გარდაიცვალა, სხვა ვერსიით, მშობიარობას გადაჰყვა.

ბეთანელი (ბეთანიშვილი) მიხეილ სტეფანეს ძე (გარდ. 1907) - ინჟინერი და მწერალ პუბლიცისტი. ბეკხანოვი ტ. - მთარგმნელი.

ბელინსკი ბესარიონ გრიგოლის ძე (1811-1848). რუსი კრიტიკოსი, ფილოსოფოსი, პუბლიცისტი. ბელოი - სახელი უცნობია. სწავლობდა პეტერბურგის უნივერსიტეტში ილია ჭავჭავაძესთან ერთად.

ბეჟანიძე ხუსეინ - საზოგადო მოღვაწე ჩაქვიდან. იბრძოდა მოჰაჯირობის წინააღმდეგ.

ბერბიჭაშვილი გიგოლა - სოფელ ახატნის მკვიდრი, სოციალ-დემოკრატიული პარტიის წევრი, ილია ჭავჭავაძის მკვლელობის თანამონაწილე. წლების მანძილზე იმალებოდა. დააკავეს 1941 წელს. თავდაპირველად დახვრეტის განაჩენი გამოუტანეს, შემდეგ 10 წლით პატიმრობით შეუცვალეს და გარდაიცვალა ციხეში.

ბერდი - დოქტორი, სწავლობდა ასაკისა და შრომისნაყოფიერების ურთიერთმიმართებას.

ბერეჟიანი ლადიკო - გურიის სოფელ ნაგომრის მკვიდრი.

ბერეჟიანი პროკოფი - გურიის სოფელ ბახვის მკვიდრი.

ბერიძე ალექსანდრე ლონგინოზის ძე (1858-1917) - ფერმწერი და გრაფიკოსი, ახალი ქართული რეალისტური მხატვრობის ფუძემდებელი საქართველოში.

ბერნე (ბიორნე) კარლ ლუდვიგ (1786-1837) - გერმანელი მწერალი, პოლიტიკური ფელეტონის ერთ-ერთი ფუძემდებელი. ბერნეს ტხზულებათა პირველ ტომზე ილია ჭავჭავაძეს გაკეთებული აქვს მინაწერები.

ბერტილიონი ჟაკ (1851-1922) - ექიმი, დემოგრაფი, სტატისტიკოსი, მოგზაური და მკვლევარი. პარიზის უნივერსიტეტის პროფესორი.

ბესარიონი (დადიანი) - იმერეთის ეპისკოპოსი (1896-1900). გამოსათხოვარი სიტყვა წარმოთქვა გაბრიელ ეპისკოპოსის დაკრძალვაზე.

ბეჟაური გიგოლა - სოფელ კიტოხის მცხოვრები.

ბიბილაშვილი ვასილ - ქ შწ-კგ საზოგადოების შემომწირველი.

ბითარიშვილი იაკობი - ილია ჭავჭავაძის მსახური, რომელიც მასთან ერთად მოკლეს 1907 წლის 30 აგვისტოს.

ბისმარკი ოტო ფონ (1815-1898) - გერმანიის იმპერიის პირველი რაიხსკანცლერი. „სამთა კავშირის“ ერთ-ერთი მთავარი ორგანიზატორი.

ბობრინსკი ალექსანდრე ალექსანდრეს ძე (1855-1890) - კავკასიის გენერალ-გუბერნატორის საგანგებო დავალებათა აღმასრულებელი, ვეფხისტყაოსნის ფრანგულად მთარგმნელი. ცხოვრობდა თბილისში.

ბოგოიავლენსკი ვლადიმერ - საქართველოს ეგზარქოსი (1892-1898). ქართველთმოდულე. ესწრებოდა გაბრიელ ეპისკოპოსის დაკრძალვას (1896).

ბოდენშტეტი ფრიდრიხ (1819-1892) - გერმანელი პოეტი და მთარგმნელი. მის აზრს ქართველების შესახებ ილია იმოწმებს „ქვათა ღაღადში“.

ბოკანი - რომის პაპთან დაახლოებული პირი.

ბოკერია გიორგი ლავრენტის ძე (1868-1947) - მწერალი, პედაგოგი.

ბოლქვაძე მალაქია - ჟურნალისტი, პუბლიცისტი, პოეტი, ქუთაისის თეატრალური დასის მსახიობი. იბეჭდებოდა „ივერიაში“ 1900-იან წლებში. ილია ჭავჭავაძესთან ერთად იყო პეტერბურგში 1906 წელს.

ბოსკო - რომაელი პროფესორი

ბოშაშვილი არუთინ - დუშეთის მაზრის მკვიდრი.

ბოცვაძე ლუარსაბ გერასიმეს ძე (1866-1919) პედაგოგი და საზოგადო მოღვაწე, ჟ. „განათლების“ დამაარსებელი.

ბრიუგელი - ილია ჭავჭავაძის მეუღლის ნაცნობი.

ბრონიცკაია-ვორონცოვისა ელისაბედ ქსავერის ასული (1792-1880) - კავკასიის მეფისნაცვალ მიხეილ ვორონცოვის მეუღლე, ქველმოქმედი, ქალთა სასწავლებლების საპატიო მეურვე.

ბროსე ლორან ლავრენტის ძე (1841-1924)- მარი ბროსეს ვაჟი, რუსეთის კონსული ბარსელონაში.

ბროსე მარი ფელისიტე (1802-1880) ფრანგი ორიენტალისტი, ქართველოლოგი. საფუძველი ჩაუყარა მეცნიერულ ქართველოლოგიას ევროპაში. ფრანგულად თარგმნა და გამოსცა „ქართლის ცხოვრება“, შეადგინა ქართული ენის თვითმასწავლებელი.

ბუვიე ალექსის (1836-1892) - ფრანგი რომანისტი და დრამატურგი, რამდენიმე ოპერეტის ლიბრეტოსა და მრავალრიცხოვანი კრიმინალური რომანების ავტორი.

ბულანჟე ჟორჟ ერნსტ (1837-1891), ფრანგი გენერალი, პოლიტიკური მოღვაწე, საფრანგეთის სამხედრო მინისტრი. მონარქისტებთან მისი ურთიერთობის გამომჟღავნების შემდეგ ბელგიაში გაიქცა.

ბუნაროტი მიქელანჯელო (1475-1564) - იტალიელი ფერმწერი, მოქანდაკე, არქიტექტორი და პოეტი.

ბურჯანაძე მოსე - სენაკის სკოლის მასწავლებელი.

ბუმკინი მიხეილ - გორის მკვიდრი, სახაზინო გლეხი.

გაბაშვილი გიორგი (გიგო) ივანეს ძე (1862-1936) ფერმწერი, ქართული რეალისტური მხატვრობის ერთ-ერთი დამფუძნებელი. თბილისის სამხატვრო აკადემიის ერთ-ერთი დამაარსებელი და პირველი პროფესორი.

გაბაშვილი გრიგოლ დიმიტრის ძე (გარდ. 1924) - აზნაური. „კოლექსკი სოვეტნიკი“. ექიმი. საზოგადო მოღვაწე. ქმწ-კგ საზოგადოების წევრი.

გაბიანცი ვ. - სომეხი პუბლიცისტი.

საყვარელიძე გაბრიელ ბეჟანის ძე - დამატებითი ცნობები არ მოგვეპოვება.

გაბრიელ ეპისკოპოსი, ერისკაცობაში გერასიმე მაქსიმეს ძე ქიქოძე (1825-1896) - იმერეთის ეპისკოპოსი 1860-96 წლებში, თეოლოგი, პედაგოგი, ფსიქოლოგი, საზოგადო მოღვაწე, ეროვნულ-განმათავისუფლებელი მოძრაობის აქტიური მონაწილე.

გაბუნია - ბათუმის პოლიციის უზნის რწმუნებული 1881 წელს.

გაბუნია ნატო (ნატალია) მერაბის ასული (1859-1910) მსახიობი, დრამატურგ ავქსენტი ცაგარლის მეუღლე, მოღვაწეობდა გორსა და თბილისში.

გამბეტა ლეონ მიშელ (1838-1882) - ფრანგი პოლიტიკური და სახელმწიფო მოღვაწე. 1879-1881 წლებში დეპუტატთა პალატის წევრი, 1881 წლიდან პრემიერ-მინისტრი და საგარეო საქმეთა მინისტრი.

გამრეკელი ვასილ გრიგოლის ძე (გარდ. 1916) ექიმი და საზოგადო მოღვაწე, ქველმოქმედი. ახალციხეში საკუთარი ხარჯით გახსნა ქალთა ქართული სკოლა, ბიბლიოთეკა და დააწესა სტიპენდიები ახალციხელი სტუდენტის მედიკოსებისთვის.

გამყრელიძე ვიქტორ მერაბის ძე (1866-1942) მსახიობი. მუშაობდა თბილისის, ქუთაისის, ფოთის, თელავის თეატრებსა და „სახკინმრეწვის“ კინოსტუდიაში.

გამყრელიძე დავით - მსახიობი. სხვადასხვა დროს მუშაობდა თბილისის, ქუთაისის, თელავის და ბაქოს ქართულ თეატრებში.

გამყრელიძე დავით მერაბის ძე (1863-1928). მსახიობი, დრამატურგი. გამოდიოდა „აწყურელის“ ფსევდონიმით. მუშაობდა თბილისის, ქუთაისის, თელავის, ბაქოს თეატრებში.

გამყრელიძე ივანე ევდოკიმეს ძე (1856-1939) - ფიზიკა-მათემატიკოსი, პედაგოგი, ასწავლიდა თბილისის გიმნაზიებსა და სასულიერო სემინარიაში. 1905-1911 წლებში ვაჟთა გიმნაზიის დირექტორი. 1915 წელს დააარსა „საშუალო კულტურულ-ტექნიკური სასწავლებელი“.

განძაკევი კირაკოზ (1201-1272)- სომეხი ისტორიკოსი.

განძაკევი კირაკოზი - მე-XIII საუკუნის სომეხი ისტორიკოსი.

გარაშანიანი მილუტინი (1843-1898) - სერბი პოლიტიკური მოღვაწე, პროგრესისტების ლიდერი, სხვადასხვა დროს შინაგან საქმეთა, საგარეო საქმეთა და ფინანსთა მინისტრი.

გარიბალდი ჯუზეპე (1807-1882) - იტალიის ეროვნულ-განმათავისუფლებელი მოძრაობის ლიდერი, გენერალი, პოლიტიკური და საზოგადო მოღვაწე.

გარსოვეი ნიკოლოზ - თბილისის საკრედიტო ბანკის წევრი მისი დაარსებიდან, ქალაქის საბჭოს ხმოსანი.

გაუჩი - გერმანელი პოლიციის კომისარი 1887 წელს.

გაუხარაშვილი კაკო - კარდანახელი გლეხი, რომელმაც ესროლა თავად ვაჩნაძეს და ყაჩაღად გავარდა.

გედევანიშვილი მიხეილ ალექსანდრეს ძე (1862-1922) - ექიმი და საზოგადო მოღვაწე. მისი ხელმძღვანელობითა და დაფინანსებით გამოიცა ილია ჭავჭავაძის თხზულებათა პირველი ტომი 1914 წელს.

გელოვანი იასონ დავითის ძე (1851-1915) - ლეჩხუმის მაზრის თავად-აზნაურთა წინამძღოლი 1899-1915 წლებში, სამოქალაქო მრჩეველი.

გელოვანი ქაიხოსრო (1848-1915 წ. შემდგ.) - პოეტი. პუბლიცისტი, ქშწ-კვ საზოგადოების რწმუნებული ლაილაშსა და ლეჩხუმში.

გვარამაძე ივანე პავლეს ძე (1831-1912) მწერალი, პუბლიცისტი, ეთნოგრაფი, სასულიერო და საზოგადო მოღვაწე. დიდი ამაგი დასდო მესხეთ-ჯავახეთის მოსახლეობის განათლებას. ავტორი წიგნისა „ქართული ენის საუნჯე“.

გველესიანი ივანე - ფრანგული ენის სპეციალისტი, სწავლობდა სტამბოლში.

გვერაცი ფრანჩესკო დომენიკო (1804-1873) - იტალიელი მწერალი და პოლიტიკური მოღვაწე.

გივიშვილი ბერო - დუშეთის მაზრის მკვიდრი.

გიორგი XII (1746-1800) - ქართლ-კახეთის უკანასკნელი მეფე, რომლის გარდაცვალების შემდეგაც რუსეთის იმპერატორმა - ალექსანდრე I-მა სამეფო გააუქმა.

გლადსტონი უილიამ (1809-1898) - ინგლისელი სახელმწიფო მოღვაწე, სხვადასხვა დროს ვაჭრობის, კოლონიების, ფინანსთა მინისტრი და პრემიერმინისტრი.

გობლე რენე (1828-1905) - ფრანგი სახელმწიფო და პოლიტიკური მოღვაწე, 1886-1887 წლებში მინისტრთა კაბინეტის თავმჯდომარე.

გოგებაშვილი იაკობ (1840-1912) - მწერალი, პედაგოგი და საზოგადო მოპღვაწე.

გოგინაშვილი გიორგი - ილია ჭავჭავაძის ყვარლის კარ-მიდამოს მოურავი 1893-1898 წლებში.

გოგიჩაიშვილი ფილიპე გაბრიელის ძე (1872-1950) პუბლიცისტი, საზოგადო მოღვაწე, ეკონომიკის მეცნიერებათა დოქტორი, მენშევიკური მთავრობის მინისტრი.

გოგოლაძე კაპიტონ ალექსანდრეს ძე - ჟურნალისტი, წერდა ფსევდონიმით „ჩიბუხი“.

გოგოლი ნიკოლოზ ვასილის ძე (1809-1852), რუსი მწერალი და დრამატურგი, კრიტიკული რეალიზმის ფუძემდებელი.

გოეთე იოჰან ვოლფგანგ - (1749-1832) გერმანელი მწერალი.

გოლდონი კარლო (1707-1793) - იტალიელი დრამატურგი.

გოლიცინი გრიგოლ სერგეის ძე (დაბ. 1838-1907) - რუსი სახელმწიფო და სამხედრო მოღვაწე, გენერალი, 1896 წელს დაინიშნა კავკასიის ადმინისტრაციის უფროსად და ჯარების სარდლად.

გოლიცინი გრიგოლ სერგეის ძე (1838-1907) - რუსი სახელმწიფო მოღვაწე, გენერალი. 1896 წელს დაინიშნა კავკასიის ადმინისტრაციის ხელმძღვანელად და კავკასიის სამხედრო ოლქის მთავარსარდლად. მოკლეს სომეხმა სოციალ-დემოკრატებმა თბილისში.

გოლიცინი ლევ სერგეის ძე (1845-1916) - რუსი იურისტი, მეღვინე. 1902 წლიდან რუსეთის იმპერიის სამხრეთ რეგიონებში მეღვინეობის საიმპერატორო კომიტეტის საპატიო წევრი და 1911-დან - თავმჯდომარე.

გოლმსტრემი ვლადიმირ ალექსანდრეს ძე (868-1945) - პუბლიცისტი, ავტორი „პეტერბურგსკიე ვედომოსტში“ გამოქვეყნებული წერილისა „И камни возопиют“, რომელიც გააკრიტიკა ილია ჭავჭავაძემ ნარკვევ „ქვათა ღაღადში“.

გომართელი ივანე გედეონის ძე (1875-1938) ექიმი, მწერალი, დრამატურგი, პუბლიცისტი, კრიტიკოსი. „მესამე დასის“ წევრი, პირველი სახელმწიფო სათათბიროს დეპუტატი.

გომელაური ივანე მიხეილის ძე (1867-1951) - მწერალი, პედაგოგი, საზოგადო მოღვაწე.

გორგაძე სერგო რომანოზის ძე (1876-1929) - ლიტერატურათმცოდნე, ისტორიკოსი, ენათმეცნიერი და პედაგოგი.

გორგიჯანიძე ფარსადან (დაახლ. 1626-1696), პოლიტიკური მოღვაწე, ლექსიკოგრაფი. აღიზარდა ქართლის მეფის როსტომის კარზე. გამაჰმადიანების შემდეგ იყო ისპანის მოურავი.

გორდელაძე ლევან მამუკას (გიორგის) ძე (გარდ.1919 წ. შემდ.) - ქმწ-კგ საზოგადოების წევრი.
გოცირიძე მიხეილი – ილია ჭავჭავაძის მოურავი 1890 წელს.
გრაბოვსკი პავლო არსენის ძე (1864-1902) - უკრაინელი პოეტი და მთარგმნელი.
გრეკოვი ალექსანდრე იაგორის ძე - 1907 წელს დაპატიმრებული იყო მარცვისთვის.
გრენი ალექსეი ნიკოლოზის ძე (დაბ. 1862) - რუსი ორიენტალისტი, გაზ. „კავკაზის“ თანამშრომელი, კიევის უნივერსიტეტის დოცენტი, თბილისის სახალხო სკოლების ინსპექტორი, მეგრული ანბანის ერთ-ერთი ავტორი.
გრიბოედოვი ალექსანდრე სერგეის ძე (1795-1829), რუსი მწერალი და დიპლომატი, რუსეთის სრულუფლებიანი ელჩი ირანში. მოკლეს თეირანში.
გრინჩენკო ბორის დიმიტრის ძე (1863-1910) – უკრაინელი პოეტი, პროზაიკოსი, დრამატურგი, მთარგმნელი და ეთნოგრაფი. წერდა ვასილი ჩაიჩენკოს ფსევდონიმით.
გრიქუროვი ზაქარია - თბილისის ერთ-ერთი წიგნის მაღაზიის მფლობელი. მასთან მიმადინარეობდა გაზ. „ივარიაზე“ ხელმოწერა.
გრუზინსკი პეტრე ალექსანდრეს ძე - იხ. ბაგრატიონ-გრუზინსკი.
გუგუშვილი ელიზბარ - ქმწ-კგ საზოგადოების წევრი ფოთიდან.
გუდიევი გაბრიელ - დუშეთის რაიონის აბანოს თემის მღვდელი.
გუდოვიჩი ვასილი ვასილის ძე (1866-1945) - რუსი სახელმწიფო მოღვაწე, 1903-1908 პეტერბურგის თავადაზნაურობის წინამძღოლი.
გულაკი ნიკოლოზ ივანეს ძე (1821-1899) - უკრაინელი პედაგოგი, პუბლიცისტი, საზოგადო და პოლიტიკური მოღვაწე.
გულისაშვილი ალექსი ნიკოლოზის ძე (1865-1948 წ. შემდგ.) - მღვდელი, პედაგოგი, პუბლიცისტი. იბეჭდებოდა „დროებასა“ და „ივერიაში“.
გუნია ვალერიან ლევანის ძე (1862-1938) მსახიობი, რეჟისორი, დრამატურგი, კრიტიკოსი, თეატრალური მოღვაწე.
გურამიშვილი დავით ალექსანდრეს ძე (1857-1926)- მხატვარი, კარიკატურისტი, ფოტოგრაფი. თსს ბანკის ზედამხედველი კომიტეტის წევრი, ქართული დრამატული საზოგადოების გამგეობის თავმჯდომარე, 1917 წელს საქართველოს პირველი ეროვნული ყრილობის დელეგატი.
გურამიშვილი ზაალ (ზალიკო) თადეოზის ძე - ოლღა გურამიშვილის ძმა, თადეოზ გურამიშვილის მეორე ცოლისგან.
გურამიშვილი თადეოზ ზაალის ძე (1800-1875) - ქართლელი მემამულე, ქართლ-კახეთის უკანასკნელ დედოფალ მარიამ ციციშვილის დედის - ელენე გიორგის ასულ გურამიშვილის ძმისშვილი, ილია ჭავჭავაძის სიმამრი.
გურამიშვილი ოლღა თადეოზის ასული (1842-1927) - ილია ჭავჭავაძის მეუღლე, საზოგადო მოღვაწე, ქართველთა შორის წერა-კითხვის გამავრცელებელი საზოგადოების, ამიერკავკასიის ქალთა ინსტიტუტისა და საისტორიო-საეთნოგრაფიო საზოგადოებების წევრი, ქველმოქმედი.
გურამიშვილი ხორეშან (ცაცო) თადეოზის ასული - ოლღა გურამიშვილის და, თადეოზ გურამიშვილის მეორე ცოლისგან.
გურამიშვილი-ბაგრატიონ-მუხრანელისა ხორეშან ზაალის ასული (1786-1831) – ოლღა გურამიშვილის მამიდა, კონსტანტინე იოანეს ძე ბაგრატიონ-მუხრანელის მეუღლე.
გურამიშვილი-სავარსამიძე სიდონია ზაალის ასული - ოლღა გურამიშვილის მამიდა, გენერალ-მაიორ ლეონტი იაკობის ძე სავარსამიძის ცოლი.
გურამიშვილი-სტაროსელსკისა ეკატერინე თადეოზის ასული - ილია ჭავჭავაძის მეუღლის ოლღას და. კავკასიის მეფისნაცვლის მთავარი სამმართველოს უფროსის მეუღლე.
გურასპაშვილი - სახელი უცნობია.
გურგენიძე იაგორ დავითის ძე - წიწამურსა და საგურამოში ილია ჭავჭავაძის მომიჯნავე მამულების მფლობელი.

გურიელი ლევან დავითის ძე (1824-1888წ) გენერალ-ლეიტენანტი, გურიის უკანასკნელი მთავრის - მამია გურიელის შვილიშვილი. ყირიმისა და რუსეთ-ოსმალეთის 1877-78წ.წ ომების მონაწილე, ქუთაისის გუბერნიის თავადაზნაურთა წინამძღოლი

გურიელი მამია დავითის ძე (1836-1891) გურიის მთავართა შთამომავალი. პოეტი რომანტიკოსი, მთარგმნელი, სამხედრო და საზოგადო მოღვაწე.

დადემქელიანი თათარყან (ივანე) თენგიზის (ნიკოლოზის) ძე (1855-1910) - სვანეთის ბეზოს თემის მფლობელი 1857 წელს რუსეთის მიერ სამთავროს გაუქმებამდე.

დადიანი კონსტანტინე (კოწია) გიორგის ძე (1847 - 1903) - თავადი, პოეტი, სამეგრელოს უკანასკნელი მმართველის - ნიკო დადიანის შვილიშვილი.

დადიანი მიურატისა სალომე დავითის ასული (1848-1919) - სამეგრელოს უკანასკნელი მთავრის, დავით დადიანისა და ეკატერინე ჭავჭავაძის ასული. აშილ მიურატის მეუღლე.

დადიანი ნიკო დავითის ძე (1847-1903), სამეგრელოს უკანასკნელი მთავარი, რუსეთის არმიის გენერალ-მაიორი.

დადიანი-ბაგრატიონისა ნინო ლევანის ასული (1816-1886) - სამეგრელოს მთავრის ქალიშვილი, ივანე კონსტანტინეს ძე ბაგრატიონ-მუხრანელის მეუღლე. მუხრანში ააშენეს ღვინის ქარხანა და ჰქონდათ წარმატებული მეურნეობა.

დადიანი-ვიტგენშტეინისა პარასკევა ალექსანდრეს ასული (1847-1919) - რუსი გენერლის - ფერდინანდ კარლოს ძე ვიტგენშტეინის მეუღლე.

დავიდოვა მარია ავგუსტის ასული (დაბ. 1863) - რუსი პოეტი. დაწერა კომპოზიტორების: მოცარტის, შუმანისა და მეიერბერის ბიოგრაფიები. მის ლექსებზე შექმნილია რომანსები.

დავით IV აღმაშენებელი (1073-1125), საქართველოს მეფე 1089-1125 წლებში.

დავითაშვილი იოანე დავითის ძე - სოფ. ზემო ნიქოზის მღვდელი. 1889 წელს გაზეთ „ივერიაში“ გამოაქვეყნა განცხადება ნიქოზის ტაძრის განახლების განზრახვასთან დაკავშირებით.

დავითაშვილი იოსებ სიმონის ძე (1850-1887), თვითნასწავლი პოეტი, რომელსაც ჩაგრულთა ხსნის ერთადერთ პირობად ცოდნის შეძენა მიაჩნდა.

დავითაშვილი შიო ალექსანდრეს ძე (1957-1933) - ხალხოსანი მწერალი, რევოლუციონერი.

დალაქიშვილი არუთინ - დამპალის დასახლების მკვიდრი.

დარეჯან დედოფალი (დაახლ. 1726-1807)- ქართლ-კახეთის დედოფალი, ერეკლე II-ის მეუღლე, კაცია I დადიანის ასული.

დარსკი - თბილისის გუბერნიის სახალხო სკოლების დირექტორი 1883 წელს.

დარჩიანოვი (დარჩიევი, დარჩილოვი) ხეჩო - გლეხური წარმოშობის თბილისელი მიწათმფლობელი. მე-19 საუკუნის 40-იან წლებში ევალეზოდა მცხეთის ტაძრის სარემონტო-სარესტავრაციო სამუშაოების წარმოება.

და-ფელტრე ვიტტორინო - (1378-1446) - აღორძინებისდროინდელი იტალიელი პედაგოგი.

დეზოლმი - 1860 წლიდან საპნის მწარმოებელი ქარხნის ფრანგი მეპატრონე თბილისში.

დეკანოზიშვილი გიორგი გაბრიელის ძე (1867-1910) - სამთო ინჟინერი, პუბლიცისტი, სოციალ-ფედერალისტთა პარტიის წევრი.

დემენტიევა - სახელი უცნობია.

დემენტიევი ნიკოლოზ ტიმოთეს ძე- თბილისის გიმნაზიის რუსულის მასწავლებელი, 1839-1840 წლებში - დირექტორი.

დიასამიძე ალექსანდრე ნიკოლოზის ძე (1872-1941) - სამხედრო ექიმი, დერმატოლოგი და ვენეროლოგი.

დიასამიძე მარიამ დავითის ასული - ილია ჭავჭავაძის სიმამრის, თავდოზ გურამიშვილის მეორე ცოლი.

დიასამიძე ნიკოლოზ დავითის ძე (1845-1897) - თეატრალური და საზოგადო მოღვაწე. გორელი მდიდარი მემამულე. მის სალონში იკრიბებოდნენ: აკაკი და გიორგი წერეთლები, იაკობ გოგებაშვილი, ივანე მაჩაბელი და სხვ.

დიდებულები მიხეილ - ქართული დრამატული დასის მსახიობი.

დიმიტრი თავდადებული (დემეტრე II თავდადებული) (1259-1289) – საქართველოს მეფე 1271-1289 წლებში. ყაენის ბრძანებით თავი მოჰკვეთეს.

დინგელშტეტი ვიქტორ ალექსანდრეს ძე (დაბ. 1837) - კავკასიის საცენზურო კომიტეტის მთავარი ცენზორი, 1884 წელს ასრულებდა საცენზურო კომიტეტის თავმჯდომარის მოვალეობას. ამიერკავკასიის საირიგაციო სისტემების შესახებ წიგნის ავტორი.

დიუფორი ჟიულ არმან (1798-1881) - ფრანგი სახელმწიფო მოღვაწე, კაბინეტმინისტრი.

დობეცკი ევსტაფი ევსტაფის ძე (1856-1919) - პეტერბურგიდან გამოგზავნილი თბილისის საადგილმამულო ბანკის რევიზორი, რუსეთის სახელმწიფო საბჭოს წევრი.

დობროლიუბოვი ნიკოლოზ ალექსანდრეს ძე (1836-1861), რუსი კრიტიკოსი, პუბლიცისტი, პოეტი, რევოლუციონერ-დემოკრატი.

დოდაშვილი თამარ - ილია ჭავჭავაძის დის, ელისაბედის მეგობარი.

დოდაშვილი სოლომონ ივანეს ძე (1805-1836) განმანათლებელი, ფილოსოფოს-ლოგიკოსი, ჟურნალისტი, ბელეტრისტი, ლიტერატურის თეორეტიკოსი. რუსეთის წინააღმდეგ 1832 წლის შეთქმულებაში მონაწილეობისთვის გადაასახლეს ვიატკაში და ჭლექით გარდაიცვალა.

დოდე ალფონს (1840-1897) ფრანგი მწერალი და პუბლიცისტი.

დოლიძე ერმილე - გურიის სოფელ ბუკნარის მკვიდრი.

დოლიძე კალენიკე - გურიის სოფელ ბუკნარის მკვიდრი.

დონდუკოვ-კორსაკოვი ალექსანდრე მიხეილის ძე (1820-1893) - რუსი სამხედრო და სახელმწიფო მოღვაწე, გენერალი, კავკასიისა და ყირიმის ომების მონაწილე, 1881-1890 წლებში, კავკასიის სამოქალაქო ნაწილის მთავარმართებელი.

დორიდესი - გრაფი.

დუდაური - ილია ჭავჭავაძის ყვარლის მამულის მოურავი 1874 წელს.

ებერსი გეორგ (1837-1898) გერმანელი მწერალი, ეგვიპტოლოგი.

ევდოშვილი (ხოსიტაშვილი) იროდიონ ისაკის ძე (1873-1916) მწერალი, „მესამე დასის“ წევრი. თანამშრომლობდა „ივერიასა“ და სხვა ჟურნალ-გაზეთებში.

ეზოვი გერასიმე არტემის ძე (1835-1905) - სომეხი ისტორიკოსი პეტერბურგის უნივერსიტეტის პროფესორი, აღმოსავლეთმცოდნე.

ეისნერი ალექსი პეტრეს ძე (1872-1930-იანი)- რუსი ფერმწერი, გრაფიკოსი, წიგნის დეკორატორი.

ეკალაძე - დუშეთის მაზრის მკვიდრი, დროებით დაქირავებული გლეხი.

ეკატერინე (ქალია) დავითის ასული - გვარი უცნობია. შიომ ნიკიტას ძე შიოვეის ქვრივი, ილია ჭავჭავაძის მამის, გრიგოლ ჭავჭავაძის მეორე ცოლი.

ეკშტინინი ჯოზეფ - ავტორი წიგნისა „ღირსება ფილოსოფიასა და სამართალში“.

ეკშტეტი (ფიცტუმ-ფონ) ალექსანდრ ივანეს ძე (1804-1873) - რუსი პოლკოვნიკი, 1839-1861 წლებში პეტერბურგის უნივერსიტეტის სტუდენტთა ინსპექტორი.

ელიაშვილი ზაქარია - გურამიანთკარელი მღვდელი.

ელიოზიშვილი კონსტანტინე (კოტე) მალხაზის ძე (1874-1955)- ექიმი, პუბლიცისტი. წერდა ფსევდონიმით „კოტე“.

ელისევი გრიგოლ ზაქარიას ძე (1821-1891) - რუსი მწერალი. პუბლიცისტი. წერდა ფსევდონიმით „გრიცკო“.

ელოშვილი გიგი - თრუსოს ხეობის სოფელ სუათისის მკვიდრი.

ემინი მკრტიჩ (ნიკიტა) იოსების ძე (1815-1890) - სომეხი მეცნიერი, არმენოლოგი, საიდუმლო მრჩეველი. ლაზარევის ინსტიტუტის პროფესორი, მოსკოვის უნივერსიტეტის საპატიო წევრი, მოვსეს ხორენეცის „სომხეთის ისტორიის“ რუსულად მთარგმნელი.

ერეკლე მეორე (1720-1798) 1744-1760 წლებში კახეთის და 1862-1898 წლებში ქართლ-კახეთის მეფე. სიცოცხლის უმეტესი ნაწილი ბრძოლებში გაატარა. 1883 წელს რუსეთთან გააფორმა მფარველობითი ტრაქტატი.

ერისთავი (ქსნისა) ალექსანდრე (სანდრო) ესტატეს ძე (1839-1899) - თსს ბანკის ერთ-ერთი დირექტორი, უწოდებდნენ „ამერიკანელს“.

ერისთავი (ქსნისა) ნიკოლოზ (კოლა) რევაზის ძე (1850-1915)- ნიკოლოზ ბარათაშვილის დის და რევაზ შალვას ძე ერისთავის ვაჟი.

ერისთავი გიორგი დავითის ძე (1813-1864) დრამატურგი, პოეტი, ქართული თეატრის დამაარსებელი, წერდა „გლუხარიჩის“ ფსევდონიმით.

ერისთავი დავით გიორგის ძე (1847-1890) - მწერალი, დრამატურგი, საზოგადო მოღვაწე.

ერისთავი დიმიტრი კონსტანტინეს ძე (1862-1924) - ექიმი, ლიტერატორი, საზოგადო მოღვაწე. ოზურგეთში სასწავლებლისა და აფთიაქის გახსნის მოთავე.

ერისთავი ვარლამ დავითის ძე (1763-1839) - მიტროპოლიტი ვარლამი, საქართველოს ეგზარქოსი 1811-1814 წლებში.

ერისთავი ზაქარია გიორგის ძე (1844 -1912) – მემამულე, ქველმოქმედი.

ერისთავი ირაკლი ალექსანდრეს ძე (1876-1950) - ვეჯინელი თავადი.

ერისთავი რაფიელ დავითის ძე (1824-1901) პოეტი, დრამატურგი, ეთნოგრაფი, ლექსიკოლოგი, საზოგადო მოღვაწე, ქართული საბავშვო ლიტერატურის ერთ-ერთი ფუძემდებელი.

ერისთავი რევაზ შალვას ძე (1827-1899) პოეტი, მთარგმნელი. გორის მაზრის თავადაზნაურთა წინამძღოლი.

ერისთავი-მდივნისა დომინიკა ზურაბის ასული (1864-1929) - პოეტი, პროზაიკოსი, „ივერიის“ თანამშრომელი. წერდა „განდეგილის“ ფსევდონიმით.

ერისთავი-ორბელიანისა ქეთევან გიორგის ასული (1808-1897) – 1850 წელს დიდი წვლილი შეიტანა გიორგი ერისთავის პიესა „გაყრის“ დადგმის ორგანიზებაში და შეასრულა თათელას როლი.

ერისთავი-ჯორჯაძისა ბარბარე დავითის ასული (1811-1895) - რაფიელ ერისთავის და, რომანტიკოსი პოეტი, კრიტიკოსი, დრამატურგი.

ერმოლოვი ალექსი სერგეის ძე (1847-1917) - რუსი სახელმწიფო მოღვაწე. სოფლის მეურნეობისა და სახელმწიფო ქონებათა მინისტრი, აქვეყნებდა სტატიებს მიწათმოქმედების საკითხებზე.

ესაძე ბორის სპირიდონის ძე (1870-1914) - ისტორიკოსი, ჟურნალისტი, სამხედრო პირი.

ესაძე სიმონ სპირიდონის ძე (1868-1927) - რუსული გეოგრაფიული საზოგადოების კავკასიის განყოფილების წევრი, სამხედრო ისტორიკოსი. პოლკოვნიკი.

ესებუა ნესტორ (1864-1931) - ცნობილი ფალავანი სენაკის სოფელ სორტიდან. საჭიდაო ასპარეზზე გამოვიდა 1885 წელს. წარმატებით გამოდიოდა საქართველოს, რუსეთისა და საზღვარგარეთის (პარიზი, სტამბოლი) ქალაქებში.

ეფიანჯიანცი ამბარცუმ - სტამბის მფლობელი თბილისში (გაბრილო მელქუძიანცთან ერთად) აქ იბეჭდებოდა ილია ჭავჭავაძის რედაქტორობით გამომავალი ჟურნალი „საქართველოს მოამბე“. 1879 წ. დაიბეჭდა „რამდენიმე სურათი ანუ ეპიზოდი ყაჩაღის ცხოვრებიდან“ და სხვა.

ელიკოვი (ელიკაშვილი) დავით - დუშეთის მაზრის მკვიდრი.

ვაგნერი კონრად ედუარდის ძე (1862-1950) - ექიმი, დამსახურებული პროფესორი. 1889 წელს დაიცვა სადქოტორო დისერტაცია, 1891-1913 წლებში იყო კიევის უნივერსიტეტის სამკურნალო დიაგნოსტიკის კათედრის გამგე.

ვადაჭკორია რაჟდენ - ოზურგეთის მაზრის მკვიდრი.

ვაკრი ოგიუსტ (1819-1895) – ფრანგი პოეტი, პუბლიცისტი, ჟურნალისტი და დრამატურგი.

ვანუტელი ვინჩენცო (1836-1930) - იტალიელი კარდინალი, 1887-1888 წლებში ვენაში მონაწილეობდა რუსეთსა და ვატიკანს შორის გამართულ მოლაპარაკებებში.

ვაჟა-ფშაველა (ლუკა პავლეს ძე რაზიკაშვილი) (1861-1915), პოეტი, ბელეტრისტი, პუბლიცისტი.

ვართაგავა იპოლიტე პეტრეს ძე (1872-1967) კრიტიკოსი, ლიტერატურათმცოდნე. მისი მონოგრაფიები და კრიტიკული წერილები ეხება ცურტაველს, ჩახრუხაძეს, რუსთაველს, ილიას, აკაკის, ვაჟას და სხვ.

ვაჩნაძე ანიკო რევაზის ასული - მისი დედის – ეკატერინე (სალომე) ჭავჭავაძისა და ილიას პაპები - ივანე (გლახა) და პაატა ძმები იყვნენ.

ვაჩნაძე ლევან ალექსანდრეს ძე - თბილისის გიმნაზიის დირექტორი 1887-1894 წლებში, ქალაქის თვითმმართველობის ხმოსანი.

ვაჩნაძე სოსიკო (იოსებ) რევაზის (ონანოს) ძე - მისი დედის – ეკატერინე (სალომე) ჭავჭავაძისა და ილიას პაპები - ივანე (გლახა) და პაატა ძმები იყვნენ.

ვაწაძე სპირიდონ იოსების ძე (1857-1923) - სამხედრო ექიმი. 1833 წელს დაამთავრა პეტერბურგის სამედიცინო აკადემია.

ვახვახიშვილი ალექსანდრე - თბილისის საადგილმამულო ბანკის მმართველობის წევრი.

ვახტანგ VI (1675-1737), ქართლის მეფე და განმანათლებელი. 1724 წელს დიდი ამალით გაემგზავრა რუსეთში, რომ იმპერატორისგან სამხედრო დახმარება მიეღო, მაგრამ ამაოდ.

ვეზირიშვილი დიმიტრი გიორგის ძე (1825-1898) ოსიაურელი მემამულე, რუსეთის არმიის გენერალი. ნიკოლოზ ბარათაშვილის უმცროსი დის - ბარბარეს მეუღლე.

ვეზირიშვილი მიხეილ ნიკოლოზის (იოსების) ძე - პუბლიცისტი, ილია ჭავჭავაძის თანაშემწე სათავადაზნაურო ბანკში.

ვეზირიშვილი სვიმონ - მევენახეობა-მეღვინეობის სპეციალისტი.

ვეზიროვი - იხ. ვეზირიშვილი.

ვეკი ვიტორიო - 1886 წელს იტალიის სახელმწიფო დალატში ბრალდებული.

ვეკი ლიონელო - 1886 წელს იტალიის სახელმწიფო დალატში ბრალდებული.

ველიჩკო ვასილ ლვოვის ძე (1860-1903) - პოეტი, პუბლიცისტი, მთარგმნელი. რედაქტორი გაზეთებისა „კავკაზ“ (1897-დან), „რუსკი ვესტნიკ“ (1901-დან).

ვერმიშევი ქრისტეფორე ავაკუმის ძე (1863-1933) - ეკონომისტი, სტატისტიკოსი. 1891 წლიდან მართავდა თბილისის სავაჭრო ბანკის ბათუმის ფილიალს. 1904 წელს აირჩიეს მერად.

ვერნადსკი ვლადიმერ ივანეს ძე (1863-1945) - რუსი აკადემიკოსი, მინერალოგი, გეოქიმიკოსი და საზოგადო მოღვაწე, სახელმწიფო საბჭოს წევრი.

ვერჟერიო პიეტრო პაოლო (1370-1444/1445) - იტალიელი ჰუმანისტი, განათლების შესახებ ტრაქტატის ავტორი. კატეგორიულად უარყოფდა ძალდატანებასა და დასჯას.

ვესელი ნიკოლოზ ქრისტეანის ძე (1834-) რუსი პედაგოგი, იბრძოდა იმპერიის რეგიონებში ადგილობრივი ენების დამკვიდრებისთვის.

ვეჯიო მათეო (1405-1458) - ლომბარდიელი სასულიერო პირი, პოეტი, ჰუმანისტი.

ვეკოვსკი გუსტავ ბიკენტის ძე (1860-1940) - მედიცინის დოქტორი, სამოქალაქო მრჩეველი, რუსეთის იმპერიის სახელმწიფო საბჭოს წევრი.

ვილევალდე ბოგდან პავლეს ძე (1818-1903) – რუსი ფერმწერი, სამხატვრო აკადემიის პროფესორი, 1848-1894 წლებში ხელმძღვანელობდა ბატალური ფერწერის კლასს.

ვილჰელმ მეორე ჰოჰენცოლერნი (1859-1941) გერმანიის იმპერატორი და პრუსიის მეფე 1888-1918 წლებში. 1918 წელს, როდესაც რევოლუციამ დაამხო მონარქია, ვილჰელმი ტახტიდან გადადგა და გაიქცა ნიდერლანდებში.

ვირსალაძე სპირიდონ სიმონის ძე (1868-1930), მეცნიერული თერაპიისა და ტროპიკული მედიცინის ერთ-ერთი ფუძემდებელი საქართველოში, პროფესორი. პირველი ქართული სამედიცინო ჟურნალ „ექიმის“ რედაქტორი.

ვიტე სერგეი იულის ძე (1849-1915) - რუსი სახელმწიფო მოღვაწე, 1892 წელს კავშირგაბმულობის მინისტრი, 1892-1903 წლებში - ფინანსთა მინისტრი.

ვიშნევსკი თედორე ვლადიმერის ძე (1838-1916) - რუსი პოეტი და მთარგმნელი. წერდა ფსევდონიმებით: „Ф.Ф“, „Ч-веч“, „Ф“, „Черниловец“.

ვიშნევსკი თეოდორ ვლადიმერის ძე (1838-1916) - რუსი გენერალ-მაიორი, მწერალი, მთარგმნელი, კრიტიკოსი. წერდა „ჩერნიგოვეცის“ ფსევდონიმით.

ვლადისლავლევ მიხეილ ივანეს ძე (1840-1890) - რუსი ფილოსოფოსი, მთარგმნელი, 1887-1890 წლებში პეტერბურგის უნივერსიტეტის რექტორი.

ვოლკოვი – მოსკოვის ბანკის მმართველის მოადგილე.

ვოლსკი გრიგოლი იოსების ძე (1860-1909) - პუბლიცისტი, პოეტი, საზოგადო მოღვაწე. თანამშრომლობდა ქართულ ჟურნალ-გაზეთებთან, ეწეოდა მთარგმნელობით საქმიანობას.

ვოლტერი (მარი ფრანსუა არუე), (1694-1778), ფრანგი მწერალი, დრამატურგი, ფილოსოფოსი, ისტორიკოსი, საფრანგეთის აკადემიის წევრი, განმანათლებელი.

ვორონცოვ-დაშკოვი ილარიონ ივანეს ძე (1837-1916), რუსი სახელმწიფო მოღვაწე, გენერალი, იმპერატორ ალექსანდრე II-ის მეგობარი, 1905-1915 წლებში კავკასიის მეფისნაცვალი.

ვორონცოვი მიხეილ სიმონის ძე (1782-1856) - რუსი სახელმწიფო და სამხედრო მოღვაწე, გენერალ-ფელდმარშალი, 1845-1854 წლებში კავკასიის მეფისნაცვალი.

ვოსტორგოვი ივან ივანეს ძე (1864- 1918) – რუსი არქიმანდრიტი, საეკლესიო მწერალი, მისიონერი. ასწავლიდა საღმრთო სჯულს თბილისის გიმნაზიებში. 1900 წლიდან სამრევლო სკოლების ზედამხედველი.

ვუჩეტიჩი ნიკოლოზ გაბრიელის ძე - (1845-1912) - სერბ მეფეთა შორეული შთამომავალი, ცნობილი საბავშვო მწერალი და პუბლიცისტი. დაამთავრა თბილისის გიმნაზია და პეტერბურგის უნივერსიტეტი.

ზაგურსკი ლეონარდ პეტრეს ძე (1827-1891) - ლინგვისტი, ეთნოგრაფი, რუსული გეოგრაფიული საზოგადოების კავკასიის განყოფილების მმართველი. ილია ჭავჭავაძის ისტორიის მასწავლებელი გიმნაზიაში.

ზავადსკი მიხეილ რომუალდის ძე (1848-1926) - რუსი პედაგოგი, სენატორი, საიდუმლო მრჩეველი, სასწავლო ოლქის მზრუნველ კირილ იანოვსკის შემცვლელი 1893 წელს. 1901 წლიდან კავკასიის სამოსწავლო ოლქის მზრუნველი და განათლების მინისტრის თანაშემწე.

ზალცმანი ქრისტინა გოტგილფ (1744-1811) გერმანელი პედაგოგი და მწერალი.

ზარაფიშვილი ილია აბრამი ძე (1854/56-1909) - პედაგოგი, პუბლიცისტი. წერდა ფსევდონიმით „ნადიკვრელი“.

ზახარინი გრიგოლ ანტონის ძე (1829-1897/98) - ექიმი. მოსკოვის უნივერსიტეტის სამედიცინო ფაკულტეტის პროფესორი.

ზახაროვი კონსტანტინე ივანეს ძე (1832-1891) - ექიმი, სამოქალაქო მრჩეველი. 1871 წლიდან მედიცინის მეცნიერებათა დოქტორი. მსახურობდა ექიმად მოსკოვის საკომენდატო სამმართველოში. 1884 წელს გავიდა პენსიაზე.

ზდანევიჩი გიორგი ფელიქსის ძე (1854-1917) პუბლიცისტი, ეკონომისტი, რევოლუციონერ-ხალხოსანი, წერდა ფსევდონიმით „მაიაშვილი“. ციმბირში გადასახლებიდან დაბრუნდა 1889 წელს და თანამშრომლობდა ქართულ პრესაში.

ზეიდლიცი ნიკოლოზ კარლოს ძე (1831-1907) რუსი ნატურალისტი და ეთნოგრაფი, კავკასიის სტატისტიკური კომიტეტის მთავარი რედაქტორი, 1880 წელს გამოსცა კავკასიის ეთნოგრაფიული რუკა, 1899 წლიდან ცხოვრობდა თბილისში.

ზიოროვი ნიკოლოზ (ერისკაცობაში მიხეილ) ზაქარიას ძე (1851-1915) - რუსი არქიმანდრიტი, ღვთისმეტყველი, 1889-1891 წლებში თბილისის სემინარიის რექტორი.

ზიჩი მიხაი (1827-1906) - უნგრელი ფერმწერი, გრაფიკოსი და ილუსტრატორი. „ვეფხისტყაოსნის“ გარდა, ილუსტრირებული აქვს შექსპირის, გოეთეს, შილერის, პუშკინისა და სხვა კლასიკოსთა თხზულებები.

ზუბალაშვილი ალექსანდრე იაკობის ძე (დაბ. 1820) – თბილისელი მეცენატი, ხელოვნების დიდი დამფასებელი და კოლექციონერი. წლების მანძილზე ცხოვრობდა ფლორენციაში.

ზუბალაშვილი ივანე იაგორის ძე - დუმეთის მაზრის უფროსი 1880-იან წლებში.

ზუბალაშვილი მარიამ (გარდ. 1903) - საზოგადო მოღვაწე, ქველმოქმედი, „ქართველ ქალთა ამხანაგობის“ წევრი.

ზუბალაშვილი ნიკოლოზ დავითის ძე (გარდ.1910) - თბილისის საქალაქო საბჭოს წევრი 1893 წელს.

ზუბალაშვილი სტეფანე - (გარდ.1904) მრეწველი, ვაჭარი და მეცენატი. 1808-ში ინდოეთში მცხოვრებ ქართველ და სომეხ ვაჭრებს დაუახლოვდა და 1815 წელს იქ გადასახლდა.

ზურაბიშვილი ივანე ივანეს ძე (1872-1940) - იურისტი, მწერალი, მთარგმნელი, პუბლიცისტი და საზოგადო მოღვაწე. წერდა ფსევდონიმებით: „ვინ-ხენ“, „ჯანზეტ“, „დარბაისელი“.

ზურიაშვილი დანიელ იოსების ძე - ყვარლის იოანე ნათლისმცემლის შობის სახელობის ეკლესიის მღვდელი.

ზუტნერი არტურ ფონ (1850-1902) - ავსტრიელი მწერალი. ათი წელი ცხოვრობდა საქართველოში. წერდა მოთხრობებსა და რომანებს საქართველოსა და კავკასიის თემაზე. გაზ. „კავკაზში“ აქვეყნებდა წერილებს „ვეფხისტყაოსანზე“.

თავართქილაძე კონსტანტინე (კოწია) ჩითანას ძე (1860-1934 წ. შემდგ.) - წიგნების გამომცემელი, მესტამბე. მოღვაწეობდა ფსევდონიმით „ოცხანელი კ.“

თამამშევა ბარბარე (ვარვარა) ვასილის ასული - „მეფე ლირის“ ცოცხალი სურათების მონაწილე 1859 წელს.

თამამშევი მიხეილ ივანეს ძე (1852-1902) - თბილისის კომერციული ბანკის მმართველი, პუბლიცისტი, ქველმოქმედი. წერილებს აქვეყნებდა აღმოსავლეთის ისტორიისა და ლიტერატურის საკითხებზე.

თარხნიშვილი (გაბაშვილისა) ეკატერინე რევაზის ასული (1851-1938) - მწერალი და საზოგადო მოღვაწე, ილია ჭავჭავაძის საიუბილეო კომიტეტის წევრი.

თარხნიშვილი (თარხან-მოურავი)-ბაგრატიონ-გრუზინსკისა ელენე ზაზას (ზაქარიას) ასული (1831-1903) - საქართველოს უკანასკნელი მეფის - გიორგი მე-13-ის შვილიშვილის, ალექსანდრე ბაგრატიის ძე ბაგრატიონ-გრუზინსკის მეუღლე.

თარხნიშვილი ალექსანდრე (1875-1963) - მოქანდაკე.

თარხნიშვილი გიორგი იორამის ძე (1841-1911) - პოდპოლკოვნიკი, თბილისის სათავადაზნაურო ბანკის ერთ-ერთი დირექტორი.

თარხნიშვილი ივანე რამაზის ძე (1846-1908) - ფიზიოლოგი, პეტერბურგის სამედიცინო-ქირურგიული აკადემიის პროფესორი. 1900 წელს პარიზის საერთაშორისო გამოფენაზე დააჯილდოვეს „საპატიო ლეგიონის“ ორდენით.

თარხნიშვილი იოსებ დავითის ძე (1819 - 1878) - გენერალ-ადიუტანტი, დაღესტნის მმართველი.

თაყაიშვილი ექვთიმე სიმონის ძე (1863-1953), მეცნიერი, აკადემიკოსი, პროფესორი. 1921-1945 წლებში ემიგრაციაში იცავდა საქართველოს სამუზეუმო განმეულობას. დიდი ამაგი დასდო ქართული არქეოლოგიისა და ლიტერატურის შესწავლა-განვითარების საქმეს.

თეთრუაშვილი გაბრიელ - დუშეთის მაზრის მკვიდრი, პორუჩიკი.

თეიმურაზ II, (1700-1762), პოეტი, მთარგმნელი, აღორძინების ხანის ქართული მწერლობის წარმომადგენელი, კახეთის და შემდეგ ქართლის მეფე.

თეიმურაზ ბატონიშვილი (ბაგრატიონი), გიორგი XII-ის ძე, (1782-1846), მეცნიერი, მწერალი, მთარგმნელი. მონაწილეობდა კრწანისის ბრძოლაში, ცხოვრობდა ჯერ სპარსეთში, შემდეგ - პეტერბურგში. მარი ბროსესთან ერთად შექმნა პეტერბურგის ქართველოლოგიური სკოლა.

ცახელი (თვალჭრელიძე) პარმენ ივანეს ძე (1866-1919) - პოეტი, პედაგოგი, პუბლიცისტი. მას ეკუთვნის ლიბრეტო კომპოზიტორკოტე ფოცხვერაშვილის ოპერისათვის „ბაზალეთის ტბა“.

თვალჭრელიძე პარმენ - იხ.: ცახელი.

თოთიბაძე სიმონ გრიგოლის ძე - მღვდელი. ბათუმის სასწავლებელში უფასოდ ასწავლიდა საღვთო სჯულს.

თოიძე გრიგოლ (გიგო) ივანეს ძე (გარდ. 1915) - მეურნე, ქველმოქმედი, მხატვარ მოსე თოიძის ძმა.

თოიძე მოსე ივანეს ძე (1871-1953) ფერმწერი, გრაფიკოსი, მისი ინიციატივით დაარსდა სამხატვრო სტუდია. შექმნა რუსთაველის, აკაკის, ილიას და სხვათა პორტრეტები.

თომაშვილი (შიშნიაშვილი) ნიკოლოზ (1855 – 1885) - მსახიობი, მუდმივი ქართული დრამატული დასისი წევრი.

თომაშვილი ნიკიტა ასლანის ძე - ბაზალეთის თემის სოფელ ჩირდილელიანთკარის მკვიდრი.

თომაშვილი ნინიკა ასლანის ძე (1831-1881) - დუშეთის მაზრაში მცხოვრები ხიზანი.

თულაშვილი ვახტანგ დიმიტრის ძე (1834-1910) - პუბლიცისტი, ჟურნალისტი, საზოგადო მოღვაწე.

თუმანიშვილი-ანდრეევსკისა ბარბარე გიორგის ასული - ცნობილი ექიმის - ერასტ სტეფანეს ძე ანდრეევსკის მეუღლე.

თუმანიშვილი გიორგი მიხეილის ძე (1854-1920) - კრიტიკოსი, პუბლიცისტი, ჟურნალისტი და საზოგადო მოღვაწე. აქტიურად თანამშრომლობდა როგორც ადგილობრივ, ისე რუსულ პრესასთან. 1891-1903 წლებში იყო გაზეთ «Новое обозрение»-ს რედაქტორი.

თუმანიშვილი ვასილ მიხეილის ძე (1857 – 1912) - ჟურნალისტი, მსახიობი, რეჟისორი, საზოგადო მოღვაწე. ქართული დრამატული საზოგადოების კომიტეტის წევრი 1890 წელს. გაზ. „ნოვოე ობოზრენიეს“ რედაქტორი 1891-1903 წლებში.

თუმანიშვილი მიხეილ ბირთველის ძე (1818-1875) – პოეტი, პუბლიცისტი, მთარგმნელი, თეატრის ისტორიკოსი. თბილისის ბიბლიოთეკის ერთ-ერთი დამაარსებელი. მეფისნაცვლის მთავარი სამმართველოს საბჭოს წევრი.

თუმანიშვილი პავლე იოსების ძე (1872-1935) - ვეჟილი, თბილისი მაზრის მარშალი, გაზ. „ივერიის“ გამომცემელი 1904 წელს. ღარიბთა დამხმარე კომიტეტის თავმჯდომარე 1907 წელს. ნავთის მრეწველ იაკობ ზუბალაშვილის დისწული.

თუმანიშვილი სულხან ნიკოლოზის ძე - კოლეგიის ასესორი, ოლლა გურამიშვილის მეჯვარე.

თუმანიშვილი-წერეთლისა ანასტასია მიხეილის ასული (1849-1932), საბავშვო მწერალი, პუბლიცისტი, მთარგმნელი, საზოგადო მოღვაწე. ქალთა საზოგადოება „განათლების“ და ჟურნალ „ჯეჯილის“ დამაარსებელი.

თუმანოვი - დუშეთის მაზრის მკვიდრი.

თურქესტანიშვილი - ბანკის რწმუნებული, ნაფიცი ვეჟილის თანამემწე.

თხორჟევსკი ალექსანდრა ალექსანდრეს ასული (1855-1933) - მთარგმნელი, პოეტისა და მთარგმნელის, ივანე ფელიქსის ძე თხორჟევსკის მეუღლე. ხშირად ერთობლივად აქვეყნებდნენ ლექსებს ფსევდონიმით „ივან-და-მარია“.

თხორჟევსკი ივანე ფელიქსის ძე (1843-1910) - რუსი პოეტი და ჟურნალისტი, ცნობილი მთარგმნელი. გამოსცემდა ჟურნალებს «Гусли» და «Аргонавт». სიცოცხლის დიდი ნაწილი გაატარა თბილისში.

იაკიმოვი პავლე მიხეილის ძე - ჟურნალისტი, თანამშრომლობდა გაზ. „ნოვოე ობოზრენიესთან“.

იაკშიჩი ჯურა (1832-1878) - სერბი მწერალი.

იანიშვილი ლევ თომას ძე (1810-1861) - საქართველოში მცხოვრები პოლონელი მწერალი და მუსიკოსი, კერძო პანსიონის მფლობელი.

იანოვსკი კირილე პეტრეს ძე (1822-1902) რუსი რეაქციონერი მოხელე. კავკასიის სასწავლო ოლქის მზრუნველი 1878-1901 წლებში.

იერემია - ბიბლიური წინასწარმეტყველი.

ივანენკო აპოლონ ათანასეს ძე - თბილისის მერის მოადგილე და 1896 წლის ნოემბრიდან რამდენიმე თვით - მერის მოვალეობის შემსრულებელი.

ივანოვი ალექსანდრე – ავტორი წიგნისა „ცა და დედამიწა“

ივანუკევიჩი ი. - მთარგმნელი.

იზმაილოვი პავლე ალექსანდრეს ძე (1852-1895) – ჟურნალისტი, საზოგადო მოღვაწე, „ტიფლისსკი ვესტნიკის“ რედაქტორი 1878 წლიდან. 1893 წელს აირჩიეს თბილისის მერად.

იკაცაშვილი ასტრახ - თრუსოს ხეობის სოფელ სუათისის მკვიდრი.

იკაცაშვილი ბაბისა - თრუსოს ხეობის სოფელ სუათისის მკვიდრი.

ილია წინასწარმეტყველი (ძვ. წ. IX ს.) ■ ბიბლიური წინასწარმეტყველი.

ილია – ნახსენებია ილია ჭავჭავაძის უბის წიგნაკში.

ინანაშვილი (ინანიშვილი) ვლადიმერ დიმიტრის ძე - აგრონომი.

ინაშვილი ივანე სოლომონის ძე - ახალსოფლის მკვიდრი, საგურამოს ყოფილი მამასახლისი, ილია ჭავჭავაძის მკვლელობის თანამონაწილე, ჩამოახრჩვეს 1909 წლის 21 აგვისტოს.

იოანე ნათლისმცემელი - იესო ქრისტეს უახლოესი წინამორბედი, რომელმაც მესიის მოსვლა იწინასწარმეტყველა.

იოსელიანი გიორგი ნიკოლოზის ძე (1847-1919) - მწერალი, პუბლიცისტი, საზოგადო მოღვაწე, პედაგოგი, „ივერიის“ ტანამშრომელი, ქმწ-კგ საზოგადოების გამგეობის წევრი. წერდა „წყალტუბელის“ ფსევდონიმით.

იოსელიანი ეგნატე ონისიმეს ძე (1843-1926) - მწერალი, ხალხოსანი, საზოგადო მოღვაწე, კავკასიის სოფლის მეურნეობის საზოგადოების მდივანი.

იოსელიანი ესტატე [ვახტანგის ძე] - იმერელი აზნაური, ქუთაისის მუდმივი თეატრალური დასის მსახიობი 1879 წელს.

იოსელიანი პლატონ ეგნატეს ძე (1809-1875) ისტორიკოსი, არქეოლოგი, ეთნოგრაფი, ღვთისმეტყველი, 1845-1856 წლებში რედაქტორობდა რუსულ გაზეთ „ზაკავკასკი ვესტნიკს“, შეისწავლა და გამოსცა ძველი ქართული ლიტერატურის ძეგლები.

იპოლიტოვ-ივანოვი მიხეილ მიხეილის ძე (1859-1935) - კომპოზიტორი, დირიჟორი, პედაგოგი, ცხოვრობდა თბილისში 1882-1893 წლებში.

ისარლიშვილი იოსებ ლუკას ძე – ყოფილი ცენზორის, ლუკა ისარლიშვილის ვაჟი.

ისარლიშვილი ლუკა სტეფანეს ძე (1814-1893) - კავკასიის საცენზურო კომიტეტის ცენზორი.

ისარლიშვილი რაფიელ პეტრეს ძე (1841-1912) - ჟურნალისტი, საზოგადო მოღვაწე.

იუმაშვილი ლეონიდე ვიქტორის ძე (1863-1920) - ვიატკის გუბერნიის ერობისა და რუსეთის სახელმწიფო საბჭოს წევრი.

კაზალეტი ედვარდ ალექსანდრ (1836-1903) - ინგლისელი საზოგადო მოღვაწე, 1893 წელს დააარსა ინგლისურ-რუსული ლიტერატურული საზოგადოება.

კალანდაძე არსენ (გარდ. 1913) - მესტამზე, წიგნის გამომცემელი, დაბეჭდა რაფიელ ერისთავის რჩეული ლექსები, გრიგოლ რჩელიშვილის „თამარ ბატონიშვილი“ და სხვ.

კალანდაძე ნესტორ ლაზარეს ძე (1877-1943) - პუბლიცისტი, კარიკატურისტი. წერდა ფსევდონიმებით: „ემმაკი“, „კოლო“, „ზიკი“.

კალანდაძე პოლიევქტო ანტონის ძე (1876-1931) - პუბლიცისტი, პროზაიკოსი, დრამატურგი, მუშათა ცხოვრების ამსახველი მოთხრობებისა და ეგნატე ნინოშვილის სიუჟეტებზე შექმნილი პიესების ავტორი.

კალატოზიშვილი აბელ აბელის ძე (გარდ. 1920) - სოფელ წვერის მემამულე, წერდა ლექსებს, იბეჭდებოდა „ივერიაში“.

კალატოზიშვილისა იულია მელქისედეკის ასული (გარდ. 1920) - მთარგმნელი, საზოგადო მოღვაწე, აბელ კალატოზიშვილის მეუღლე.

კალინოვსკი ა. - ათონის ივერიის მონასტრის ილუმენი. ამტკიცებდა, რომ ცნობილი ლექსი „ცისკრის ზარები“ ეკუთვნის გიორგი მთაწმინდელს.

ცინცაძე კალისტრატე მიხეილის ძე (1866-1952) - სრულიად საქართველოს კათალიკოს-პატრიარქი 1932-1952 წლებში, საქართველოს ეკლესიის ისტორიის მკვლევარი, ილია ჭავჭავაძეზე მოგონების ავტორი.

კალოუზნელი (კალუბანსკი) კონსტანტინე მიხეილის ძე (1839-1891) - მწერალი, მთარგმნელი, სცენისმოყვარე, თბილისის სათათბიროს ხმოსანი.

კამენსკი იან ამოს (1592-1670) - ჩეხი პედაგოგი, ჰუმანისტი, მწერალი და საზოგადო მოღვაწე, მეცნიერული პედაგოგიკის ფუძემდებელი.

კანდელაკი ერმალოზ (ერმილე) ლუკას ძე (გარდ. 1914) - სასულიერო პირი, პუბლიცისტი, პედაგოგი, სხვადასხვა დროს სოფელ კულაშის მაცხოვრის ეკლესიისა და სამტრედიის წმ. იოანე ნათლისმცემლის ეკლესიის დეკანოზი.

კანდიანო-კოლონა - ფრანგი მწერალი და მთარგმნელი.

კანტი იმანუილ (1724-1804) - გერმანელი ფილოსოფოსი.

კაპანაძე იასონ ლუკას ძე (1857-1931) – პედაგოგი.

კარბელაშვილი ვასილ გრიგოლის ძე (1858-1936) მუსიკოსი, მგალობელი, საეკლესიო და საზოგადო მოღვაწე.

კარბელაშვილი პოლიევქტოს გრიგოლის ძე (1855 – 1936) - თბილისის ანჩისხატის ტაძრის დეკანოზი, ისტორიკოსი, პუბლიცისტი და საზოგადო მოღვაწე.

კარგარეთელი ია (ილია) გიორგის ძე (1867-1939) კომპოზიტორი, ფოლკლორისტი, მომღერალი, რეჟისორი, მთარგმნელი და საზოგადო მოღვაწე, ქართული საგუნდო საზოგადოების დამფუძნებელი.

კარი ჟან ბატისტ ალფონს (1808-1890) - ფრანგი მწერალი და ჟურნალისტი, გაზეთ „ფიგაროს“ რედაქტორი.

კარიჭაშვილი დავით გიორგის ძე (1862-1927) მწერალი, ისტორიკოსი, ლიტერატურათმცოდნე, ენათმეცნიერი. მრავალი სამეცნიერო წიგნის ავტორი და გამომცემელი-რედაქტორი.

კატკოვი მიხეილ ნიკიფორეს ძე (1818-1887) - რუსი პუბლიცისტი, გამომცემელი, ლიტერატურის კრიტიკოსი, გაზეთ „Московские ведомости“-ს რედაქტორი, უფლისწულ ნიკოლოზის სახელობის ლიცეუმის ერთ-ერთი დამაარსებელი.

კაფფარელი ლუი შარლ (1829-1907) - ფრანგი გენერალი, 1887 წელს გენერალური შტაბის უფროსის მოადგილე. ბრალი დასდეს ორდენების გაყიდვაში და სამხედრო სამსახურიდან გადააყენეს.

კახიძე ვასილ ბესარიონის ძე - პედაგოგი, საზოგადო მოღვაწე, ქმ წ-კგ საზოგადოების რწმუნებული თელავში.

კახიძე ტიტე ბენედიქტეს ძე - პედაგოგი, საზოგადო მოღვაწე, კავკავის ქართული სკოლის მზრუნველთა კომიტეტის მდივანი.

კაჯროევი ისმაილ - სოფელ მიკეტის მკვიდრი.

კაჯროევი ნაფი - სოფელ მიკეტის მკვიდრი.

კედელაშვილი სტეფანე - დუშეთის მაზრის მკვიდრი.

კეზელი დავით ივანეს ძე (1854-1907) საზოგადო მოღვაწე, პუბლიცისტი, დრამატურგი, მთარგმნელი. აქტიურად იბრძოდა ქალთა ემანსიპაციისათვის. მისი პიესები იდგმებოდა ქართული თეატრის სცენაზე.

კერესელიძე ივანე ივანეს ძე (1829-1892) - მწერალი, პუბლიცისტი და საზოგადო მოღვაწე. ჟურნალ „ცისკრის“ რედაქტორ-გამომცემელი 1857-1875 წლებში.

კერესელიძე ლუკა - სოფელ ხვანჭკარის სახალხო სკოლის მასწავლებელი.

კერესელიძე მარიამ - გორის ინტელიგენციის წარმომადგენელი, წიგნის მაღაზიის მფლობელი.

კერი ჰენრი ჩარლზ (1793-1879) - ამერიკელი ეკონომისტი, სოციოლოგი და გამომცემელი, არაერთი წიგნის ავტორი ეკონომიკასა და პოლიტეკონომიაში.

კვალიაშვილი ალექსანდრე (ალექსი) ანდრიას ძე (გარდ. 1887) - პუბლიცისტი.

კილდიშევი პავლე ანდრიას ძე (1853-1929) - რუსი საზოგადო და პოლიტიკური მოღვაწე. 1878-1891 წლებში მსახურობდა კავკასიის მეფისნაცვლის მთავარ სამმართველოში. ილია ჭავჭავაძის ცოლისდის ქალიშვილის ქმარი.

კირვალიძე ვასილ ნინიას ძე 1862-1933) - სოციალ-დემოკრატიული პარტიის წევრი. იბეჭდებოდა ფსევდონიმებით: „ზემორაჭველი“, „დარიჯანიშვილი“, „ვ.კ-ძე“, „გლეხი კირვალიძე“.

კლარეტი (კლარტი) ჟიულ (1840-1913) - ფრანგი მწერალი, დრამატურგი, თეატრალური კრიტიკოსი, ჟურნალისტი, საფრანგეთის აკადემიის წევრი, თეატრ „კომედი ფრანსეზის“ დირექტორი 1885-1913 წლებში.

კლდიაშვილი დავით სამსონის ძე (1862-1931) - ცნობილი მწერალი და მთარგმნელი, რუსეთის არმიის ოფიცერი, 1907 წელს არაკეთილსაიმედოობის გამო გადააყენეს სამხედრო სამსახურიდან, მაგრამ 1815 წელს კვლავ გაიწვიეს ოსმალთის წინააღმდეგ საბრძოლველად.

კლენოვსკი ნიკოლოზ სიმონის ძე (1857-1915) - რუსი დირიჟორი და კომპოზიტორი. წერდა რომანსებს. კლიმიევი იოსებ - დუშეთის მაზრის მკვიდრი, მემამულე.

კობიაშვილი ალექსანდრე იოსების ძე - 1895 წელს თბილისის სამეურნეო სკოლოს თაობაზე შექმნილი კომისიის წევრი, თსს ბანკის ზედამხედველი კომიტეტის წევრი.

კოვალევსკი მაქსიმ მაქსიმის ძე (1851- 1916) - რუსი მეცნიერი, იურისტი, ისტორიკოსი, სოციოლოგი, რუსეთის მეცნიერებათა აკადემიის აკადემიკოსი. სახელმწიფო სათათბიროს დეპუტატი 1906 წელს. სახელმწიფო საბჭოს წევრი 1907 წელს.

კომენსკი იან ამოს (1592-1670) ჩეხი მოაზროვნე, პედაგოგი, ჰუმანისტი, საზოგადო მოღვაწე. თავის ნაწერებში დიდ ყურადღებას უთმობდა მშობლიური ენის სწავლების მნიშვნელობას.

კორაშვილი მათე - დუშეთის მაზრის მკვიდრი.

კორაშვილი ქეთევან - დუშეთის მაზრის მკვიდრი.

კოსოვი ამჩორიკო - სოფელ რუისის მკვიდრი.

კოციუბინსკი მიხეილ მიხეილის ძე (1864-1913) უკრაინელი მწერალი, საზოგადო მოღვაწე, რევოლუციონერ-დემოკრატი.

კრიჟანოვსკისა ეკატერინე ავთანდილის ასული - ილია ჭავჭავაძის ბავშვობის მეგობარი, მასზე მოგონებების ავტორი.

კუგუშევი ვიარსლავ ალექსანდრეს ძე (1863-1944) რუსეთის სახელმწიფო საბჭოს წევრი, რუსეთში საერობო მოძრაობის გამორჩენილი მოღვაწე, კონსტიტუციურ-დემოკრატიული პარტიის წევრი.

კუკოლევსკაია ბარბარე (ვარვარა) გრიგოლის ასული - ილია ჭავჭავაძის რძალი, ძმის - კონსტანტინეს მეუღლე, ვორონეჟის გუბერნიის ოსტორგის მაზრიდან.

კურდღელაშვილი ნიკოლოზ სვიმონის ძე (1872-1938) - მწერალი, მთარგმნელი, გაზ. „ზარის“ რედაქტორ-გამომცემელი, 1906-1907წლებში „ივერიის“ თანამშრომელი. წერდა ფსევდონიმებით: „ნარკანი“, „შოლტი“, „მენავე“, „პ. ჯარიაშვილი“.

ლაბაური თედო - ილია ჭავჭავაძის მეეტლე, მისი მკვლელობის თანამონაწილე, ჩამოახრჩვეს 1909 წლის 21 აგვისტოს.

ლაბუშერი ჰენრი (1798-1869) - ინგლისის პოლიტიკური მოღვაწე და პუბლიცისტი, თემთა პალატის წევრი.

ლაველე ემილ ლუი (1822-1892) - ბელგიელი ეკონომისტი და სოციოლოგი, უარყოფდა ეკონომიკური კანონების ობიექტურ ბუნებას.

ლონიაშვილი ლაზარე - ილია ჭავჭავაძის მსახური ბიჭი.

ლაზარევი ივანე დავითის ძე - რუსეთის არმიის გენერალ-ადიუტანტი, 1868-1877 წლებში ექვემდებარებოდა კავკასიის არმიის მთავარსარდალს.

ლაისტი არტურ (1852-1927) გერმანელი მწერალი, პუბლიცისტი, მთარგმნელი. შეისწავლა ქართული ენა, და აქვეყნებდა საქართველოსთან დაკავშირებულ სტატიებს. თბილისში დააარსა გერმანული გაზეთი „Kaukazische post“.

ლაპო-დანილევსკი ალექსანდრე სერგის ძე (1863-1919) რუსი ისტორიკოსი, პეტერბურგის უნივერსიტეტის პროფესორი, აკადემიკოსი, არქეოგრაფიული კომისიისა და რუსეთის სახელმწიფო საბჭოს წევრი.

ლარა მარიანო ხოსე დე (1809-1837) - ესპანელი სატირიკოსი, პოეტი, პროზაიკოსი და პუბლიცისტი.

ლასხიშვილი გიორგი მიხეილის ძე (1866-1931), პუბლიცისტი, საზოგადო მოღვაწე, სოციალ-ფედერალისტთა პარტიის ერთ-ერთი ლიდერი, თანამშრომლობდა „ივერიაში“ იბეჭდებოდა ფესვდონიმით „ლალი“. პარიზში გამოსცემდა გაზეთ „ცნობის ფურცლის“.

ლადიძე მიტროფანე ერმალოს ძე (1869-1960) საზოგადო მოღვაწე, ქველმოქმედი, მეცენატი, უაღკოპოლო სასმელების წარმოების ფუძემდებელი საქართველოში. ჰქონდა სტამბა და გამოსცემდა ქართველ მწერალთა თხზულებებს.

ლაშოსე პიერ კლოდ (1692-1754) - ფრანგი დრამატურგი.

ლებედევა ოლღა - აღმოსავლეთმცოდნეთა საზოგადოების თბილისის განყოფილების თავმჯდომარე.

ლებედევი ვლადიმერ პეტრეს ძე (დაბ. 1869) - რუსი პოეტი, ლექსების გამოქვეყნება დაიწყო 1880 წლიდან.

ლეგი ჟორჟ (1857-1933)- ფრანგი პოლიტიკური მოღვაწე, სხვადასხვა დროს კულტურის, შინაგან საქმეთა, კოლონიებისა და საზღვაო მინისტრი.

ლევინი ფ. ზ. - იურისტი, ქუთაისის გუბერნიის სახალხო სკოლების ინსპექტორი, თადა ამორდიას მამინაცვალი. ატარებდა რუსიფიკატორულ პოლიტიკას.

ლეიდენი ერნსტ (1832-1910) - გერმანელი ექიმი, პროფესორი, სხვადასხვა დროს მუშაობდა კენიგსბერგში, სტრასბურგსა და ბერლინში. იკვლევდა ბრონქიალურ ასთმას და გულის დაავადებებს.

ლემან-ჰაუპტი კარლ (1861-1911) ცნობილი ორიენტალისტი, ბერლინის უნივერსიტეტის პროფესორი.

ლენცი ემილ ქრისტიანის ძე (1804-1865) რუსი ფიზიკოსი და ელექტროტექნიკოსი, პეტერბურგის მეცნიერებათა აკადემიის აკადემიკოსი, პეტერბურგის უნივერსიტეტის რექტორის მოვალეობის შემსრულებელი და შემდეგ რექტორი.

ლენტიევი პავლე მიხეილის ძე (1822-1874) - რუსი ფილოლოგი და პედაგოგი, ბერძნული სიტყვიერების პროფესორი, დოქტორი. გაზეთების „Русский вестник“, „Московские ведомости“ და უფლისწულ ნიკოლოზის სახელობის ლიცეუმის ერთ-ერთი დამაარსებელი.

ლერმონტოვი მიხეილ იურის ძე (1814-1841) - რუსი კლასიკოსი.

ლესინგი გოტფრიდ ეფრაიმ (1729-1781) - გერმანელი მწერალი, განმანათლებელი, გერმანული კლასიკური ლიტერატურის ერთ-ერთი ფუძემდებელი.

ლესკოვი ნიკოლოზ სიმონის ძე (1831-1895) - რუსი მწერალი და ჟურნალისტი. წერდა მოთხრობებსა და რომანებს.

ლთროპი ჯორჯ პარსონს (1851-1898) - ამერიკელი პოეტი და ნოველისტი, ჟურნალების „ატლანტიკ მანთლისა“ და „ბოსტონის კურიერის“ რედაქტორი.

ლინდნერი ოტო (1820-1867) - გერმანელი ფილოსოფოსი და კრიტიკოსი.

ლიონიძე სოლომონ ანდრეას ძე (1741/54-1818) - სახელმწიფო მოღვაწე, მწიგნობარი, დიპლომატი, მე-18 საუკუნის 80-იანი წლებიდან 1801 წლამდე ქართლ-კახეთის სამეფო კარის მდივანბეგი.

ლიხაჩოვი ნიკოლოზ სიმონის ძე - ბოტანიკოსი, კავკასიაში ქრისტიანობის აღმდგენი საზოგადოების სკოლების ინსპექტორი.

ლოლაძე სალომე - მსახური ქალი ილია ჭავჭავაძის მშობლების ოჯახში. მოგონებაში წერს, რომ 8-9 წლისა იქნებოდა, როცა დავით ერისთავმა მიიყვანა ჭავჭავაძეებთან და ილიაც დაახლოებით მისი ხნისა იყო.

ლომინაძე ბესარიონ - ქმწ-კგ საზოგადოების შემომწირველი.

ლომოური ნიკო იოსების ძე (1852-1915) მწერალი, პუბლიცისტი, საზოგადო მოღვაწე, პედაგოგი.

ლორთქიფანიძე დიმიტრი დავითის ძე - ქუთაისის სათავადაზნაურო სკოლის აღმზრდელი.

ლორთქიფანიძე ალექსანდრე მერაბის ძე - გამომძიებელი, თსს ბანკის თანამშრომელი, ნიკოლორთქიფანიძის უფროსი ძმა, 1884 წელს სწავლობდა პეტერბურგში.

ლორთქიფანიძე კირილე ბეჟანის ძე (1839-1919) - საზოგადო მოღვაწე, პოეტი, ჟურნალისტი, პუბლიცისტი, მთარგმნელი.

ლორის-მელიქოვი მიხეილ ტარიელის ძე (1925-1888) - რუსეთის სამხედრო მოღვაწე, გენერალ-ადიუტანტი, სახელმწიფო საბჭოს წევრი, ჟანდარმთა შეფი, თერგის ოლქის უფროსი.

ლოტოცკი ოლექსანდრ (ალექსანდრ) ეგნატეს ძე (1870-1939) - უკრაინელი საზოგადო მოღვაწე, მწერალი და პუბლიცისტი. თარგმნა ქართველ პოეტთა ნაწარმოებები.

ლუარსაბ II (1592-1622) ქართლის მეფე 1606-1615 წლებში, შაჰმა ციხეში ჩასვა, გამაჰმადიანება მოსთხოვა და როდესაც უარი მიიღო, ციხეშივე მოაკვლევინა. საქართველოს მართლმადიდებელი ეკლესიის მიერ შერაცხილია წმინდანად.

მადალენა ედგარდო (1867-1909) - იტალიელი მეცნიერი, ლიტერატურისა და თეატრის კრიტიკოსი, ბავშვობიდან იყო გატაცებული კარლო გოლდონის შემოქმედებით.

მაკიაველი ნიკოლო (1469-1527) - იტალიელი პოლიტიკური მოღვაწე, ისტორიკოსი, დიპლომატი და სამხედრო თეორეტიკოსი.

მაკ-მაჰონი მარი პატრის მორისი (1808-1893) საფრანგეთის სახელმწიფო და სამხედრო მოღვაწე, მარშალი, ქვეყნის პრეზიდენტი 1873-1879 წლებში.

მალამა იაკობ დიმიტრის ძე (1841-19012) - კავალერიის გენერალი, 1904-1905 წლებში კავკასიის სამხედრო ოლქის ჯარების სარდალი, 1905 წლის 24 მარტიდან 1906 წლის ჩათვლით - კვკასიის მეფისნაცვლის თანაშემწე სამხედრო დარგში.

მამაცაშვილი კონსტანტინე ქრისტეფორეს ძე (1818-1900) საზოგადო მოღვაწე, მწერალი, პუბლიცისტი, მემუარისტი, რუსეთის არმიის გენერალ-ლეიტენანტი, თბილისის სათავადაზნაურო სასწავლებლის ერთ-ერთი დამაარსებელი.

მამაცაშვილი ქრისტეფორე (1839-1909) რუსეთის არმიის გენერალი, რუსეთ-თურქეთის ომის მონაწილე, სათავადაზნაურო ბანკის დირექტორი, მხარს უჭერდა ილია ჭავჭავაძეს გლეხთა მიწიანად გათავისუფლების საქმეში.

მამინაიშვილი ევტიხი ბესარიონის ძე - კავკასიაში ქრისტიანობის აღმადგენელი საზოგადოების სკოლების ინსპექტორი 1898-1903 წლებში.

მანსვეტაშვილი იაკობ ალექსანდრეს ძე (1855-1939) ჟურნალისტი, მწერალი, პუბლიცისტი, „ივერიის“ თანამშრომელი, საზოგადო მოღვაწე. ქმწ-კგ საზოგადოების მდივანი, წერდა ფსევდონიმებით: „ალექსანდრიძე“, „დონ იაგო“, „ბარელი“ და სხვ.

მანსვეტაშვილი ნიკოლოზ ალექსანდრეს ძე - ცნობილის საზოგადო მოღვაწის, იაკობ მანსვეტაშვილის ძმა.

მარკოვი ევგენი ლევის ძე (1835-1903) - რუსი მწერალი, ეთნოგრაფი, ავტორი წიგნისა „Очерки кавказа“.

მარკოვი ლევ ლევის ძე (1837-1911) - სამოქალაქო მრჩეველი, მწერალი, თბილისის კლასიკური გიმნაზიის დირექტორი 1874-1902 წლებში.

მასლოვი დანიელ გაბრიელის ძე - წარმოშობით ტულის გუბერნიიდან, ილია ჭავჭავაძის მეფუტკრე საგურამოში 1902 წლიდან.

მალაშვილი ლუარსაბ (შაქრო) ალექსანდრეს ძე (დაბ. 1843) - საზოგადო მოღვაწე, ილია ჭავჭავაძის სტუდენტობისდროინდელი მეგობარი, 1891-1894 წლებში აღმოსავლეთ საქართველოს თავადაზნაურთა მარშალი.

მალაშვილი-ანდრონიკაშვილისა ნატალია გრიგოლის ასული - ილია ჭავჭავაძის ნათესავის, სალომე მელქისედეკის ასულ ჭავჭავაძე-ანდრონიკაშვილის რძალი, ვაჟის ცოლი.

მაყაშვილი ალექსანდრე ლუარსაბის ძე (1855-1908) - ილია ჭავჭავაძის ღვიძლი ბიძაშვილის, პელაგია ალექსანდრეს ასულ ჭავჭავაძის ვაჟი. ხალხოსანი, დააპატიმრეს რევოლუციური მოძრაობისთვის და ციხიდან გამოსვლის შემდეგაც პოლიციის მეთვალყურეობის ქვეშ იყო.

მაყაშვილი დიმიტრი სოლომონის ძე (1840-1906) - ილია ჭავჭავაძის დისწულის, მარიამ (მაკო) აბხაზის ქმარი, სამხედრო პირი, სამსახურიდან გადადგა 1891 წელს გენერალ-მაიორის წოდებით. გარდაიცვალა იალტაში.

მაყაშვილი ილია ალექსანდრეს ძე - ილია ჭავჭავაძის ბიძაშვილის, პელაგია ჭავჭავაძე-მაყაშვილის შვილიშვილი.

ზაგრატიონ-დავითიშვილი-მაჩაბლისა ანასტასია ალექსანდრეს ასული (1869-1917) - ივანე მაჩაბლის მეუღლე.

მაჩაბელი ვასილ გიორგის ძე (1845-1918) - თვალი, ვეკილი, საზოგადო მოღვაწე, ივანე მაჩაბლის ძმა.

მაჩაბელი ივანე (ვანო) გიორგის ძე (1854-1898) - პოეტი, მთარგმნელი, პუბლიცისტი, საზოგადო მოღვაწე, სათავადაზნაურო საადგილმამულო ბანკის დირექტორი.

მაჩაბელი მიხეილ (მიშო) ვახტანგის ძე (1858-1927) „ნადვორნი სოვეტნიკი“, ქშწ-კგ საზოგადოების რწმუნებული ყვირილაში, ივანე მაჩაბლის მეგობარი.

მაჩტეტი გრიგოლ ალექსანდრეს ძე (1852-1901) ინგლისური წარმომავლობის რუსი ხალხოსანი მწერალი და პუბლიცისტი, დაიბადა უკრაინაში.

მაჭავარიანი ზაქარია კონსტანტინეს ძე (1874-1941) იურისტი. დაამთავრა ოდესის უნივერსიტეტი.

მაჭავარიანი თომა ივანეს ძე (გარდ. 1867) მწერალი, პუბლიცისტი, აქვეყნებდა თხზულებებს „დროებაში“.

მაჭავარიანი ივანე ნიკოლოზის ძე (1862-1943) მთარგმნელი, ჟურნ. „მომბის“ თანამშრომელი, ცხოვრობდა შვეიცარიაში; თარგმნა მოლიერის, პ. ჯაკომეტის, ტოლსტოის, ჰიუგოსა და სხვათა ნაწარმოებები.

მაჭავარიანი მიხეილ ანდრიას ძე - მუსიკოსი, ნოტებზე გადაჰქონდა ქართული სიმღერები.

მაჭავარიანი პეტრე სამსონის ძე (გარდ. 1916) აგრონომი, მეღვინე, მრეწველი, ქუთაისის სათავადაზნაურო ბანკის თანამშრომელი.

მაგლობლიშვილი სოფრომ ზაქარიას ძე (1851-1925) ხალხოსანი მწერალი, მემუარისტი, პუბლიცისტი, გაზ. „თემის“ რედაქტორი.

მდივანი ასლან გიორგის ძე (გარდ. 1920), სამხედრო პირი, 1898 წელს შეწირულობა გაიღო სათავადაზნაურო სკოლისათვის ადგილის შესაძენად და ასაშენებლად.

მდინარაძე მელქისედეკ - გურიის სოფელ ბუკნარის მკვიდრი.

მეიერი (მაიერი) მ. – საფრანგეთის კონსული 1884 წელს.

მეიერი მ. - საფრანგეთის სრულუფლებიანი წარმომადგენელი რუსეთის იმპერიაში 1884-1886 წლებში.

მელიქა – ნახსენებია ილია ჭავჭავაძის უბის წიგნაკში.

მელიქიშვილი დავით ზაქარიას ძე (1856-1909) თბილისის გუბერნიის მარშალი, იმპერატორის კარის ეგერმაისტერი, ოლღა გურამიშვილ-ჭავჭავაძის სიძე, დისშვილის – რუსუდან სტაროსელსკაიას მეუღლე.

მელიქიშვილი იოსებ (სოსიკო) გრიგოლის ძე (1841-1886) - საზოგადო მოღვაწე, სტეფანე მელიქიშვილის უფროსი ძმა, მეტსახელად „ჭია“.

მელიქიშვილი ლევან ივანეს ძე (1817-1892), რუსეთის არმიის კავალერიის გენერალი, ნახჩევანის მაზრის უფროსი, კავკასიის არმიის ჯარების მთავრსარდლის მოადგილე, ნიკოლოზ ბარათაშვილის მეგობარი.

მელიქიშვილი სტეფანე (გარდ. 1887) გამომგონებელი და მესტამდე. XIX ს 60 -იან წლებში ნიკოლოზობერიძისთან და ვახტანგ თულაშვილთან ერთად, დაარსა სტამბა, რომლისთვისაც ქ. ვენიდან გამოიწერეს ახალი ქართული ე. წ. „ვენური შრიფტი“.

მელიქიშვილი-მესხისა ეკატერინე (1854-1928) მწერალი, მთარგმნელი, გამომცემელი, საქართველოში პირველი ფემინისტური მოძრაობის ერთ-ერთი წარმომადგენელი, სერგეი მესხის მეუღლე, მესტამბე სტეფანე მელიქიშვილის და.

მელიქიშვილი-ლოლობერიძისა მარიამ ნიკოლოზის ასული - დავით ნიკოლოზის ძე ლოლობერიძის მეუღლე.

მემარნიშვილი მოსე ოტოს ძე - ილია ჭავჭავაძის მოურავი საგურამოში, მოკლეს 1907 წლის 7 ივნისს.

მერცხაბერი გოტფრიდ (1848-1926) – გერმანელი ალპინისტი, მეცნიერი, კავკასიის მკვლევარი, იყო საქართველოში და კავკასიის მთიანეთზე გამოაქვეყნა ნაშრომი ორ ტომად.

მესხი დავით სიმონის ძე (1860-1943) ჟურნალისტი, მემუარისტი, მთარგმნელი, დრამატურგი, მსახიობი, თეატრის დეკორატორი. მუშაობდა „დროებაში“, 1908 წ. რედაქტორობდა გაზ. „შრომას“.

მესხი ივანე სიმონის ძე (1949-1931) ექიმი, ჟურნალისტი, მთარგმნელი, საზოგადო მოღვაწე. სწავლობდა პეტერბურგსა და ციურიხში, მასწავლებლად მუშაობდა ქუთაისში, იყო ქალაქის თვითმმართველობის წევრი და მდივანი, ასევე ბათუმის თვითმმართველობის მდივანი.

- მესხი კოტე (იაკობ) სიმონის ძე (1857-1914) - მსახიობი, დრამატურგი და რეჟისორი. 1879 წელს ჩამოყალიბებული მუდმივი ქართული დასის წევრი, ქუთაისის პროფესიული თეატრის დამაარსებელი.
- მესხი ნესტორ (დაბ. 1856) - სერგეი მესხის ძმა, სახალხო მასწავლებელი ყვარელში. ჭავჭავაძეების ხშირი სტუმარი.
- მესხი სერგეი სიმონის ძე (1844/1845-1883) მწერალი, პუბლიცისტი ჟურნალისტი, საზოგადო მოღვაწე. დაამთავრა პეტერბურგის უნივერსიტეტის საბუნებისმეტყველო ფაკულტეტი. 1868 წლიდან მიიწვიეს „დროების“ რედაქტორად. იყო „ახალი ახალგაზრდობის“ ლიტერატურული ჯგუფის წევრი. დიდი წვლილი შეიტანა ქართული ჟურნალისტიკის, ლიტერატურის კრიტიკისა და თეატრის განვითარების საქმეში.
- მეუნარგია იონა მიხეილის ძე (1852-1919) - მწერალი, პუბლიცისტი, საზოგადო მოღვაწე. მარტვილისა და თბილისის სასულიერო სემინარიების შემდეგ სწავლობდა პარიზსა და ჟენევაში. მისი წერილები იბეჭდებოდა სხვადასხვა ჟრნალ-გაზეთებში. იყო „ვეფხისტყაოსნის“ 1888 წლის გამოცემის ერთ-ერთი ინიციატორი და მისი ფრანგულ ენაზე მთარგმნელი.
- მთავრიშვილი თომა აბრამის ძე (1859-1928) – პუბლიცისტი და პედაგოგი. წერდა „თომა კახელის“ და „ზიარელის“, „ზ-ი“-ს ფსევდონიმებით.
- მთვარელიშვილი თომა - ქუთაისის სათავაზუნაურო სკოლის მასწავლებელი.
- მთვარელიშვილი ნიკოლოზ ვასილის ძე (1844-1923) - პედაგოგი, პუბლიცისტი, მკვლევარი. პეტერბურგის სასულიერო აკადემიის დამთავრების შემდეგ მუშაობდა თელავის სასულიერო სასწავლებელში, იყო ქმწ-კვ საზოგადოების მდივანი.
- მილან ობრენოვიჩი – (1854-1901) სერბიის მთავარი და მეფე.
- მილი ჯონ სტიუარტ (1806-1873) - ინგლისელი ეკონომისტი და ფილოსოფოსი, წიგნების „ლოგიკის სისტემა“ და „პოლიტიკური ეკონომიის საფუძვლები“ ავტორი.
- მირიანაშვილი ალექსი ივანეს ძე (1860-1925) მწერალი, პუბლიცისტი, პედაგოგი, საზოგადო მოღვაწე, საქართველოს საისტორიო და საეთნოგრაფიო საზოგადოების წევრი.
- მირიანაშვილი პეტრე გრიგოლის ძე (1860-1940) პუბლიცისტი, მთარგმნელი, პედაგოგი, ლიტერატურის კრიტიკოსი. სწავლობდა პეტერბურგისა და პარიზის უნივერსიტეტებში. თარგმნა ევრიპიდეს, ჰომეროსის, გოეთესა და სხვა კლასიკოსთა თხზულებები.
- მიტჩელი (1810-1862) – ამერიკელი ასტრონომი, ავტორი წიგნისა „ზეციური მნათობები“, რომელიც თარგმნა დიმიტრი ყიფიანმა.
- მიუნცერი თომას (1490-1525) - გერმანელი პოლიტიკოსი, რევოლუციონერი, ხალხური მიმდინარეობის იდეოლოგი.
- მიქაბერიძე ალექსანდრე გიორგის ძე (1866-1947) მწერალი, პუბლიცისტი, მემუარისტი, პედაგოგი. დაამთავრა ვარშავის უნივერსიტეტის იურიდიული ფაკულტეტი. მასწავლებლად მუშაობდა თბილისსა და ქუთაისში.
- მიქელაძე დავით (1843-1918) - მწერალი, დრამატურგი, ჟურნალისტი, მთარგმნელი. განათლება მიიღო პეტერბურგსა და პარიზში, თანამშრომლობდა „დროებასა“ და „ივერიაში“.
- მიქელაძე ვლადიმერ (პროკოფი) სიმონის ძე (1855-1926) პუბლიცისტი, საზოგადო მოღვაწე, პედაგოგი, „ივერიის“ თანამშრომელი, თბილისის სასოფლო-სამეურნეო ბანკის მმართველი, თბილისის საბჭოს ხმოსანი,
- მიქელაძე ივერიკო (ილია) დავითის ძე (1877-1931) – დავით მიქელაძის ვაჟი, ილია ჭავჭავაძის ნათლული.
- მიცკევიჩი ადამ (1798-1855) - პოლონელი პოეტი, ეროვნულ-განმათავისუფლებელი მოძრაობის აქტიური მონაწილე.
- მიხაილოვი ალექსი ბორისის ძე (1857-1907) - ხერსონის სახაზინო პალატის მმართველი, ფინანსთა მინისტრის რწმუნებული.
- მკრტიჩ I – სომხეთის სამოციქულო ეკლესიის კათალიკოსი 1892-1907 წლებში.

მკურნალიძე პელაგია - ოლღა გურამიშვილ-ჭავჭავაძის მოახლე.

მომცელიძე ტარას - მხატვარი და ფოტოგრაფი.

მორფილი უილიამ რიჩარდ (1834-1909) ინგლისელი ფილოლოგი, ქართველოლოგი, ოქსფორდის უნივერსიტეტის პროფესორი, იკვლევდა სლავურ და ქართულ ისტორიას, ლიტერატურას.

მოსე - ბიბლიური წინასწარმეტყველი.

მოძალევესკი ლევ ნიკოლოზის ძე (1837-1896) - პედაგოგი, განათლების თეორეტიკოსი, 1880 წლიდან ასრულებდა კავკასიის საცენზურო კომიტეტის თავმჯდომარის მოვალეობას, 1882 წელს კი დაინიშნა ამ თანამდებობაზე.

მოდვრიშვილი გიგოლა - ილია ჭავჭავაძის მკვლელობის მონაწილე. დააკავეს და გარდაიცვალა ციხეში სასიკვდილო განაჩენის სისრულეში მოყვანამდე.

მოდვრიშვილი-მემარნიშვილისა ევა გრიგოლის ასული - საგურამოში ილია ჭავჭავაძის მოურავ მოსე მემარნიშვილის მეუღლე, რომელიც ქმართან ერთად მოკლეს 1907 წლის 7 ივნისს.

მრევლიშვილი იოსებ რომანოზის ძე (გარდ. 1897) - პედაგოგი, საზოგადო მოღვაწე, წერდა საბავშვო მოთხრობებს. თბილისში ჰქონდა კერძო პანსიონი და მოსამზადებელი სასწავლებელი.

მური ტომას (1779-1852) ინგლისელი პოეტი, ცნობილი ლექსის - „მწუხრის ზარები“ ავტორი. გამოაქვეყნა ლორდ ბაირონის წერილები და დღიურები.

მურიე ჟან (ჟიულ) - ფრანგი ჟურნალისტი და მთარგმნელი. თბილისში გამოსცემდა ფრანგულ ჟურნალს.

მუსხელიშვილი დიმიტრი ივანეს ძე - არტილერიის გენერალი, საზოგადო მოღვაწე, ქართველთა შორის წერა-კითხვის გამავრცელებელი საზოგადოების ერთ-ერთი დამფუძნებელი, თსს ბანკის წევრი.

მუსხელიშვილი ვახტანგ სოლომონის ძე (1869-1933) ოფთალმოლოგი. მუშაობდა ამიერკავკასიის რინიგზის საავადმყოფოში, ხელმძღვანელობდა კათედრას თსუ-ში.

მუხრანბატონი - იხ. ბაგრატიონ-მუხრანელი

მღებრიშვილი - ნახსენებია ილია ჭავჭავაძის უბის წიგნაკში.მაქსიმე- უბ.

მღვდლიაშვილი მიხეილ მოსეს ძე - იურისტი, ექვთიმე თაყაიშვილის ინსტიტუტის ამხანაგი, ქმწკ-გს-ის რწმუნებული ცაგერში.

მჭედლიშვილი ბეჟან იოსების ძე - თბილისის სათავადაზნაურო ბანკის შვეიცარი.

მჭედლიშვილს ბეჟან იოსების ძე - სავარაუდოდ, არქიტექტორი. გადასცა სახლის პროექტი დასკვნის დასაწერად.

ნადირაძე ანდრია გრიგოლის ძე - ვეტეჟიმი, ილია ჭავჭავაძის დროს სწავლობდა პეტერბურგის უნივერსიტეტში, წერდა მოთხრობებს.

ნადირაძე დიმიტრი (1861-1903) - პოეტი, პროზაიკოსი და პუბლიცისტი, წერდა ფსევდონიმით „მაჩხანელი“. იბეჭდებოდა ჟურნალ-გაზეთებში: „მომბე“, „ივერია“, „აკაკის კრებული“, „ჯეჯილი“ და სხვ.

ნავაროცკი ალექსანდრე ალექსანდრეს ძე (1823-1892)- უკრაინელი საზოგადო მოღვაწე, პოეტი და მთარგმნელი. ილია ჭავჭავაძის პირად ბიბლიოთეკაში ინახებოდა მისი ხელნაწერი თხზულებები.

ნაზაროვა (ანდრიუშჩენკო) ტატიანა გიორგის (იურის) ასული - ქველმოქმედი, საზოგადო მოღვაწე, ღარიბ მოწაფეთა სამზრუნველო კომიტეტის თავმჯდომარე ქუთაისში.

ნათაძე მოსე ივანეს ძე (1856-1890) - საზოგადო მოღვაწე, პედაგოგი. მასწავლებლად მუშაობდა პატარძელის, მეჯვრისხევის, ხონის სკოლებში.

ნათიძე ნიკოლოზ (1853-1921) - დეკანოზი, მწერალი, პუბლიცისტი, წერდა „მელანიას“ ფსევდონიმით.

ნაკაშიძე ილია პეტრეს ძე (1866-1923), მწერალი, პუბლიცისტი, ლიტერატურის კრიტიკოსი, საზოგადო მოღვაწე. დუხობორების შესახებ ლევ ტოლსტოისთან გამართული მიმოწერის გამო გადაასახლეს რუსეთში. საქართველოში დაბრუნების შემდეგ კითხულობდა ლექციებს.

ნაკაშიძე მელქისედეკ გიორგის ძე (1858-1934) მაგალობელი, ლოტბარი, მედავითნე. მოღვაწეობდა ათონის მთაზე, სიონის, ანჩისხატისა და ქაშვეთის ტაძრებში, ასწავლიდა სასულიერო სემინარიაში, მონაწილეობდა ქართული გალობის ნოტებზე გადატანაში.

ნაკაშიძე პეტრე (1838-1895) - მწერალი, პუბლიცისტი, ილია ჭავჭავაძის სტუდენტობისდროინდელი მეგობარი, „თერგდალეულთა“ წრის წევრი. ჟურნალ „საქართველოს მოამბეში“ გამოაქვეყნა „სამგზავრო წერილები“.

ნანეიშვილი ალექსანდრე თეიმურაზის ძე (1857-1904) – ხალხოსანი მწერალი და პუბლიცისტი, ჟურნალ „იმედის“ თანამშრომელი. წერდა ფსევდონიმებით: „მე გახლავარ“, „ძველი ეკალი“.

ნაპოლეონ I (ბონაპარტი) (1769-1821), საფრანგეთის სახელმწიფო მოღვაწე, მხედართმთავარი, რესპუბლიკის I კონსული, საფრანგეთის იმპერატორი. 1815 წელს ვატერლოოს ბრძოლაში დამარცხების შემდეგ გადაასახლეს წმ. ელენეს კუნძულზე და იქ გარდაიცვალა.

ნასიძე მიხეილ ალექსანდრეს ძე (1859-1935) - პედაგოგი, პოეტი, პუბლიცისტი, ვეჟილი. წლების მანძილზე მსახურობდა სამასწავლებლო ინსტიტუტში.

ნატროშვილი (ნატროევი) ანტონ ივანეს ძე (1852-1930) – ისტორიკოსი, პედაგოგი, საეკლესიო მუზეუმის კომიტეტის წევრი.

ნაცვლიშვილი კონსტანტინე დავითის ძე - (გარდ. 1881) - პუბლიცისტი, ხალხოსანი, თბილისის სახელოსნო სკოლის მასწავლებელი, ქართველთა შორის წერა-კითხვის გამავრცელებელი საზოგადოების საქმეთა მწარმოებელი.

ნებიერიძე ალექსანდრე (ალექსი) ექვთიმეს ძე – მსახიობი, ანტრეპრენიორი, ჟურნალისტი, გაზ. „თეატრის“ რედაქტორ-გამომცემელი 1887-1891 წლებში.

ნეკრასოვი ნიკოლოზ ალექსის ძე (1821-1877) - ცნობილი რუსი მწერალი და პუბლიცისტი.

ნიკიტა – ნახსენებია ილია ჭავჭავაძის უბის წიგნაკში.

ნიკოგოსოვი (ნიკოგოსიანი) გრიგოლ ნიკოლოზის ძე – სომეხი არტილერიის კაპიტანი, ჟურნალისტი და პუბლიცისტი. არზრუმის სამხედრო ოლქის უფროსი.

ნიკოლაძე ეკატერინე იაკობის ასული (1852/4-1931) – პედაგოგი და საზოგადო მოღვაწე. მთარგმნელი, ნიკო ნიკოლაძის და.

ნიკოლაძე ნიკო (ნიკოლოზ) იაკობის ძე (1843- 1928) - ცნობილი პუბლიცისტი, კრიტიკოსი და საზოგადო მოღვაწე.

ნიკონი (ნიკიტა მინოვი) (1605-1681), რუსეთის საეკლესიო-პოლიტიკური მოღვაწე, რუსეთის ეკლესიის პატრიარქი, ერეოდა რუსეთის პოლიტიკურ ცხოვრებაში. უთანხმოება ჰქონდა მეფე თედორე ალექსის ძესთან, გარდაიცვალა გადასახლებაში.

ნიკონოვი ივანე – თბილისის საქველმოქმედო საზოგადოების მოღვაწე.

ნიჟარაძე ბესარიონ – ქმწ-კვ საზოგადოების შემომწირველი.

ნიჟარაძე ბესარიონ გიოს ძე (1852-1919) – დეკანოზი, საზოგადო მოღვაწე, პუბლიცისტი, ეთნოგრაფი. იბეჭდებოდა „თავისუფალი სვანის“ ფსევდონიმით.

ნოლდე ემანუილ იულის ძე (1854-1909) რუსი სახელმწიფო მოღვაწე, 1902-1906 წლებში მინისტრთა კომიტეტის საქმეთა მმართველი, 1905 წელს ასრულებდა კავკასიის მეფისნაცვლის მოვალეობას, 1906 წელს აირჩიეს სახელმწიფო საბჭოს წევრად.

ობოლენსკი ალექსანდრე დიმიტრის ძე (1847-1917) – რუსი სახელმწიფო მოღვაწე. სინოდის ობერ-პროკურორი 1905-1906 წლებში.

ოდიშელიძე - დუშეთის მაზრის მკვიდრი, საეკლესიო გლეხი.

ოთონიშვილი გიორგი - აბანოს თემის მღვდელი.

ოპოჩინინი პეტრე ალექსის ძე (1853-1907) - ჟურნალისტი, მთარგმნელი, სატირული ჟურნალების «Фаланга» და «Гусли» ერთ-ერთი დამაარსებელი. 1905 წლიდან გაზეთ «Кавказ»-ის რედაქტორი.

ორახელაშვილი მამია (ივანე) დიმიტრის ძე (1881-1937) –ექიმი, სახელმწიფო მოღვაწე. სამედიცინო განათლება მიიღო ხარკოვისა და პეტერბურგის უნივერსიტეტებში, 1920-1921 წლებში იყო კომუნისტური პარტიის ცენტრალური კომიტეტის მდივანი, დახვრიტეს ბოლშევიკებმა.

ორბელიანი (ჯამბაკურიანი) ალექსანდრე (სანდრო) ესტატეს ძე (1835-1837) – თავადი. შტაბსკაპიტანი, ილია ჭავჭავაძის დის, ელისაბედის მაზლი (პირველი ქმრის ძმა).

ორბელიანი (ჯამბაკურიანი) ალექსანდრე (საშივო) ივანეს ძე (1847-1919) – გენერალ-მაიორი, თბილისის მაზრის თავად-აზნაურთა წინამძღოლი, მარიამ ვახტანგის ასულ ორბელიანის მეუღლე.

ორბელიანი (ჯამბაკურიანი) ნიკოლოზ (კოლა) ვახტანგის ძე (1845-1925) პოეტ ვახტანგ ორბელიანის ვაჟი, იურისტი, ადვოკატი, ნავთობმრეწველობის სააქციო საზოგადოების დირექტორი.

ორბელიანი (ჯამბაკურ-ორბელიანი) ნიკოლოზ (ივანე) ესტატეს ძე - ილია ჭავჭავაძის დის - ელისაბედის პირველი ქმარი.

ორბელიანი ალექსანდრე ვახტანგის ძე (1802-1869) პოეტი, პროზაიკოსი, დრამატურგი, პუბლიცისტი. ქართველ რომანტიკოსთა თაობის უფროსი წარმომადგენელი, თბილისის მაზრის თავადაზნაურობის წინამძღოლი, 1932 წლის შეთქმულების ერთ-ერთი ხელმძღვანელი.

ორბელიანი გიორგი ილიას ძე (1853-1924) - რუსეთის არმიის გენერალი, ილია ბატონიშვილის შვილიშვილი (ბარბარეს ვაჟი) გრიგოლ ორბელიანის ძმისწული, კავკასიის ცხენოსანთა ბრიგადის მეთაური.

ორბელიანი გრიგოლ დიმიტრის (ზურაბის) ძე (1804-1883) - რომანტიკოსი პოეტი, სამხედრო და საზოგადო მოღვაწე, ინჟანტერიის გენერალი.

ორბელიანი ვახტანგ ვახტანგის ძე (1812-1890), პოეტი რომანტიკოსი, ერეკლე II ასულის თეკლა ბატონიშვილის უმცროსი ვაჟი, 1832 წლის შეთქმულების ინიციატორი, მომრიგებელი მოსამართლე.

ორბელიანი ივანე კონსტანტინეს ძე (1830/3-1892) – გენერალი, გრიგოლ ორბელიანის ბიძაშვილის - კონსტანტინე იოსების ძე ორბელიანის ვაჟი, მეტსახელად „ვანკა პაჟარნი“. სიცოცხლის უმეტესი ნაწილი რუსეთში გაატარა და იქვე აღესრულა.

ორბელიანი ილია დიმიტრის (ზურაბის) ძე (1817-1853) - გრიგოლ ორბელიანის ძმა, გენერალ-მაიორი, მონაწილეობდა კავკასიის ბრძოლებში. 1846 წელს დაინიშნა განჯის მაზრის უფროსის მოადგილედ. დაიღუპა ყირიმის ომში.

ორბელიანი იოსებ კონსტანტინეს ძე (1824-1879) ილია ჭავჭავაძის დის - ელისაბედის პირველი ქმრის - ნიკოლოზ (ივანე) ესტატეს ძე ორბელიანის ბიძაშვილი, გენერალ-მაიორი.

ორბელიანი მარიამ ვახტანგის ასული (1852-1941) - ცნობილი პოეტის - ვახტანგ ვახტანგის ძე ორბელიანის ქალიშვილი, თბილისის მაზრის თავადაზნაურთა წინამძღოლის - ალექსანდრე ივანეს ძე ორბელიანის მეუღლე, ქართული სათავადაზნაურო სკოლის, სამუსიკო და მასწავლებელთა საზოგადოებების წევრი.

ორბელიანი ნიკოლოზ – თსს ბანკის წევრი, ოპოზიციის მხარდამჭერი.

ორბელიანი ნიკოლოზ (ივანე) ესტატეს ძე - ილია ჭავჭავაძის დის, ელიაბედ ჭავჭავაძის პირველი მეუღლე.

ორბელიანი (აბაშიძე-ორბელიანისა) ნინო სვიმონის ასული (1838-1919) – პოეტი, მსახიობი, საზოგადო მოღვაწე და ქველმოქმედი. დაქვრივებულს ნათესავებმა სახლ-კარი წაართვეს და გარდაიცვალა ღარიბთა თავშესაფარში.

ორბელიანი სულხან-საბა (1658-1725) მწერალი, მეცნიერი, განმანათლებელი, პოლიტიკური მოღვაწე, ლექსიკოლოგი, მთარგმნელი.

ორლანდინი - თბილისელი ექიმი.

ორლოვსკი კონსტანტინე ივანეს ძე (1810-1876) - პოლონელი სახელმწიფო მოღვაწე, რუსეთის სახელმწიფო საიდუმლო მრჩეველი. 1834 წლიდან მოღვაწეობდა საქართველოში. 1860 წელს დაინიშნა თბილისის სამოქალაქო გუბერნატორად.

ოსიპოვი - ბერძენი გეოლოგი

ოსიტოვი (ოსიტაშვილი) იოსებ - დუშეთის მაზრის მკვიდრი, დიაკვანი.

ოსკარი (ოსკარ II) (1829-1907) - შვეციისა და ნორვეგიის მეფე 1872-1905 წლებში.

ოსტროვსკი მიხეილ ნიკოლოზის ძე (1827-1901) – რუსი სახელმწიფო მოღვაწე, სახელმწიფო ქონებათა მინისტრი 1881-1893 წლებში, ფინანსთა მინისტრი 1890-იან წლებში.

ოსტროვსკი ალექსანდრე ნიკოლოზის ძე (1823-1886) რუსი დრამატურგი, განათლებით იურისტი.

ოქრომჭედლიშვილი ილია ლაზარეს ძე (1838-1898) საზოგადო მოღვაწე, მეცნიერი, პედაგოგი, ქველმოქმედი, აღმოსავლური ენების სპეციალისტი. ასწავლიდა ქართულს მოსკოვის უნივერსიტეტში.

პავლოვსკი ალექსანდრე ანდრიას ძე (1848-1898) – მედიცინის დოქტორი, თბილისის მიხაილოვის საავადმყოფოს მთავარი ექიმი.

პალმიერი აურელიო (1870-1926) - იტალიელი აღმოსავლეთმცოდნე, კათოლიკე ბერი. რომის აღმოსავლეთ ევროპის ინსტიტუტის სლავური განყოფილების დირექტორი, 1890 წლიდან ასუმპციონისტების კონგრეგაციის წევრი.

პარნელი ჩარლზ სტიუარტ (1846-1891) - ირლანდიის პოლიტიკური მოღვაწე, პარლამენტის წევრი, ავტონომიისათვის მებრძოლი „მიწის ლიგის“ პრეზიდენტი.

პასილი გულიელმო (1877-1942 – იტალიელი მეცნიერი და მოგაზური.

პასტერი ლუი (1822-1895) - ფრანგი მიკრობიოლოგი და ქიმიკოსი, საფრანგეთის აკადემიის წევრი. იმუნოლოგიის ერთ-ერთი დამაარსებელი, პასტერიზაციის მეთოდის გამომგონებელი.

პატკანოვი (პატკანიანი) ქერობე პეტროსის ძე (1833-1889) სომეხი ორიენტალისტი, პეტერბურგის უნივერსიტეტის პროფესორი.

პაციევი აბრამ - ვლადიკავკაზის მკვიდრი.

პერევერზოვი ვასილ - გაურკვეველი წარმომავლობის პირი, რომელიც დუშეთის მაზრის პოლიციამ დააკავა საბუთების არქონის გამო.

პესტალოცცი იოჰან ჰაინრიხ (1746-1827) შვეიცარიელი საზოგადო მოღვაწე, განათლების თეორეტიკოსი, პედაგოგი, ელემენტარული განათლების თეორიის ავტორი.

პეტრიაშვილი - დუშეთის მაზრის მკვიდრი, გლეხი.

პეტრიაშვილი ვასილ მოსეს ძე (1842-1908) - პროფესორი, ქიმიკოსი, აგროქიმიის და ენოლოგიის ერთ-ერთი ფუძემდებელი, პედაგოგი, მეცენატი, საზოგადო მოღვაწე.

პლატონოვი – ილია ჭავჭავაძის მეუღლის ნაცნობი.

პოლონსკი იაკობ პეტრეს ძე (1819-1898) - რუსი პოეტი. ხუთი წელი ცხოვრობდა თბილისში, კარგად იცნობდა ქართულ კულტურას და წერდა მასზე.

პოლტარაცკი ივანე ეგნატეს ძე (1836-1892) – პოლონური წარმოშობის ქართველი საზოგადო მოღვაწე, იურისტი, ილია ჭავჭავაძის მეგობარი.

პოსეტი კონსტანტინე ნიკოლოზის ძე (1819-1899) - წარმოშობით ფრანგი, რუსეთის ფლოტის ადმირალი, 1874-1888 წლებში გზათა მინისტრი, 1888 წელს სახელმწიფო საბჭოს წევრი.

პრუდონი პიერ ჟოზეფ (1809-1865) - ფრანგი სოციალისტი, ანარქიზმის თეორეტიკოსი. 1840 წელს გამოაქვეყნა ნაშრომი „რა არის საკუთრება?“ წერდა პიროვნების განუსაზღვრელ თავისუფლებაზე.

პრუტკოვი კოზმა პეტრეს ძე - ლიტერატურული ნიდაბი, რომელსაც რამდენიმე რუსი ავტორი იყო ამოფარებული. არსებობდა ამ პიროვნების გამოგონილი პორტრეტი და ბიოგრაფია დაზადება-გარდაცვალების წლებით - 1803-1863.

პუშკინი ალექსანდრე სერგეის ძე (1799-1837) - ცნობილი რუსი პოეტი.

ჟორდანია თევდორე (თედო) დავითის ძე (1853/4-1916) ისტორიკოსი, არქეოლოგი, ლიტერატორი, პედაგოგი, საზოგადო მოღვაწე. 1888 წელს დაინიშნა საეკლესიო მუზეუმის გამგედ. ავტორია 60-დე ისტორიული ნაშრომისა.

ჟორდანია ნოე ნიკოლოზის ძე (1868-1953) სოციალ-დემოკრატი, ქართველი მენშევიკების ლიდერი. 1898 წლიდან „კვალის“ რედაქტორი. 1918-21 წლებში საქართველოს დემოკრატიული

რესპუბლიკის თავჯდომარე. 1921 წლიდან ცხოვრობდა ემიგრაციაში, გარდაიცვალა საფრანგეთში.

ქურული გიორგი დურმიშხანის ძე (1865-1951) - პოლიტიკური მოღვაწე, საქართველოს პირველი რესპუბლიკის ფინანსთა მინისტრი. ავტორი მოგონებებისა ილია ჭავჭავაძეზე. გარდაიცვალა ემიგრაციაში.

ჟღენტი მარკოზ - გურიის სოფელ ხიდისთავის მკვიდრი.

რაევი პავლე (პალადი) ივანეს ძე - სანკტ-პეტერბურგისა და ლადოგის მიტროპოლიტი, საქართველოს ეგზარქოსი 1887 - 1892 წლებში.

რაევსკი-კრესტიანოვი ალექსანდრე ივანეს ძე - პედაგოგი, დაამთავრა ხარკოვის უნივერსიტეტი. 1843 წელს თბილისში გახსნა კერძო პანსიონი, რომელიც მდებარეობდა სადოვას ქუჩაზე (დღევანდელი ასათიანის ქ.), მსახურობდა თბილისის გიმნაზიაში სიტყვიერების უფროს მასწავლებლად და მუშაობდა ცენზორად.

რამიშვილი ისიდორე ივანეს ძე (1859-1937), - პოლიტიკური მოღვაწე, რუსეთის სოციალ-დემოკრატიული მუშათა პარტიის წევრი. 1918-1920 წლებში საქართველოს მენშევიკური მთავრობის წევრი.

რატიშვილი - თავადი, დუშეთის მაზრის ბოქაული.

რატიშვილი ივანე გიორგის ძე (1862-1933) - აზნაური, პედაგოგი, საზოგადო მოღვაწე, ქმწ-კვ საზ-ის გამგეობის წევრი და რწმუნებული ბაქოში, ქველმოქმედი.

რაფაილოვი საამ - სოფელ ჩილურის მკვიდრი.

რებინდერი ელენე - საქველმოქმედო საზოგადოების თავმჯდომარე.

რეიტერნი მიხეილ ქრისტეფორეს ძე (1820-1890) - რუსეთის სახელმწიფო მოღვაწე, 1862-1878 წლებში ფინანსთა მინისტრი, 1881-1886 წლებში - მინისტრთა კომიტეტის თავმჯდომარე.

რეიტერნი მიხეილ ქრისტეფორეს ძე (1820-1890) - რუსი სახელმწიფო მოღვაწე, ფინანსთა მინისტრი 1862-1878 წლებში, დაამტკცა თსს ბანკის წესდება 1874 წელს.

რენანი ჯოზეფ ერნესტ (1823-1892) - ცნობილი ფრანგი ისტორიკოსი და მწერალი, საფრანგეთის მეცნიერებათა აკადემიის წევრი, პოზიტივისტი, უარყოფდა ფილოსოფიას, როგორც დამოუკიდებელ მეცნიერებას.

რიუკერტი ფრიდრიხ (ფრაიმუნდ რაიმარი) (1788-1866) - გერმანელი პოეტი.

რიხტერი ჟან პოლ (1763-1825) - გერმანელი მწერალი, პუბლიცისტი და პედაგოგი.

როინაშვილი ალექსანდრე სოლომონის ძე (1846-1898), პირველი ქართველი ფოტოგრაფი. 80-იანი წლებიდან ცხოვრობდა თბილისში, ჰქონდა ფოტოგრაფიული სტუდია „რემბრანდტი“. ასტრახანში, მოსკოვსა და პეტერბურგში გამართა მოძრავი გამოფენები.

ალექსანდრე II ნიკოლოზის ძე (1818-1881) რუსეთის იმპერატორი 1855-1881 წლებში, რეფორმატორი, 1877-78 წლების რუსეთ-თურქეთის ომის შედეგად რუსეთმა შეიერთა არტანი, ყარსი, ბათუმი და სხვა ტერიტორიები. მოკლეს ნაროდნიკებმა.

რომანოვი კონსტანტინე ნიკოლოზის ძე (1827-1892) - იმპერატორ ნიკოლოზ I-ის ვაჟი. 1855 წლიდან ხელმძღვანელობდა საზღვაო სამინისტროს და ფლოტს. 1857 წელს აირჩიეს ყმა-გლეხთა გათავისუფლების კომიტეტის და 1865 წელს - სახელმწიფო საბჭოს თავმჯდომარედ.

რომანოვი მიხეილ ნიკოლოზის ძე (1832-1909) დიდი მთავარი გენერალ-ფელდმარშალი, იმპერატორ ალექსანდრე II-ის ძმა. კავკასიის მეფისნაცვალი 1862-82 წლებში.

რომანოვი ოლღა თეოდორეს ასული - მეფისნაცვალ მიხეილ ნიკოლოზის ძე რომანოვის მეუღლე.

როპი ედუარდო - ბარონი. ტირასპოლის კათოლიკეთა ეპისკოპოსი.

როსი ერნესტო (1827-1896) იტალიელი მსახიობი. განსაკუთრებით გამოიჩინა თავი შექსპირის პიესებში. ჰქონდა გასტროლები რუსეთსა და საქართველოში.

როსტომაშვილი ივანე პავლეს ძე (1852-1924) - პედაგოგი, ჟურნალისტი, სასკოლო სახელმძღვანელოების ავტორი, ჟურნალ „მოგზაურის“ რედაქტორ-გამომცემელი. ფსევდონიმები: „კახთ-კახოსი“, „ვანო“, „თქვენი ვანო“ და სხვ.

როტერი იოსებ - გერმანელი ფერმწერი, ილუსტრატორი და კარიკატურისტი. 1906-1914 წლებში ცხოვრობდა თბილისში და თანამშრომლობდა სხვადასხვა ჟურნალებთან.

რომევიჩი ჰენრიხ იოსების ძე (1850-1903) - პოლონური წარმოშობის, მედიცინის დოქტორი, ბიბლიოფილი. წიგნებს აგროვებდა 1872 წლიდან. დიდი რაოდენობით ჰქონდა სამედიცინო წიგნები, ექიმების პორტრეტები და ნახატები.

რუვიე მორის (1842-1911) - ფრანგი პოლიტიკოსი და სახელმწიფო მოღვაწე. 1887 წელს გახდა ფინანსთა მინისტრი და მინისტრთა კაბინეტის თავმჯდომარე.

რუკსი - ინგლისელი მეწარმე. მისი მექანიკური ქარხანა თბილისში დაარსდა 1865 წელს.

რუსთაველი შოთა - „ვეფხისტყაოსნის“ ავტორი.

რჩეულიშვილი გრიგოლ ივანეს ძე (1820-1877) მწერალი და პოეტი. სათავე დაუდო ქართულ მხატვრულ ისტორიულ პროზას და ფსიქოლოგიურ მოთხრობას.

საბინინი მიხეილ (გობრონ) პავლეს ძე (1845-1900) - მწერალი, ხატმწერი, საზოგადო მოღვაწე. საქართველოს სიძველეებისა და სასულიერო მწერლობის მკვლევარი. იკვლევდა საქართველოს ეკლესიის ისტორიას.

საგინაშვილი ალექსანდრე დიმიტრის ძე (1808-1887) - ილია ჭავჭავაძის სიძე - ელისაბედ ჭავჭავაძის მეორე ქმარი. გენერალ-ლეიტენანტი, რუსეთ-ირანის, რუსეთ-თურქეთის და ყირიმის ომების მონაწილე, 1844-1850 წლებში მსახურობდა გენერალურ შტაბში, 1851 წელს იყო კავკასიის სამხედრო ოლქის ჯარების სარდლის თანაშემწე.

სავანელი ალექსანდრე ივანეს ძე - აზნაური, „სტატსკი სოვეტნიკი“, დუშეთის მომრიგებელი მოსამართლე ილია ჭავჭავაძის შემდეგ. თანამშრომლობდა ჟურნალ „ცისკართან“.

სალუსბერი (სალისბერი, სოლსბერი) რობერტ არტურ (1830-1903) - ინგლისელი პოლიტიკური მოღვაწე, ლორდთა პალატის წევრი, 1885-1892 და 1895-1902 წლებში ბრიტანეთის პრემიერმინისტრი.

სანაქსაროვი - თბილისელი ჩინოვნიკი.

სანდრო - ნახსენებია ილია ჭავჭავაძის უბის წიგნაკში.

სანიცკი - სახელი უცნობია.

სარაჯიშვილი ალექსანდრე ივანეს ძე (1851-1914) მწერალი, კრიტიკოსი, პუბლიცისტი, საზოგადო მოღვაწე, საქართველოს საისტორიო და საეთნოგრაფიო საზოგადოების ერთ-ერთო ფუძემდებელი, 1902-03 წლებში იყო „ივერიის“ რედაქტორ-გამომცემელი.

სარაჯიშვილი დავით ზაქარიას ძე- (1848-1911) მეწარმე და მეცენატი, ქართული კონიაკის წარმოების ფუძემდებელი. განათლება მიიღო პეტერბურგის, მიუნხენისა და ჰაიდელბერგის უნივერსიტეტებში. 1885 წელს თბილისში ააგო კონიაკის დასამზავლებელი საწყობი.

სარაჯიშვილი ვანო (ივანე) პეტრეს ძე (1879-1924) მომღერალი, ლირიკული ტენორი.

სარდუ ვიქტორიენ (1831-1908) ფრანგი დრამატურგი, 60-ზე მეტი პიესის ავტორი.

საფაროვა-აბაშიძისა მაკო (მარიამ) მიხეილის ას (1860-1940) მსახიობი და მთარგმნელი.

საყვარელიძე გრიგოლ - ბათუმის რკინიგზის თანამშრომელი.

სამაგლიშვილი გიორგი იერონიმეს ძე (კირიონ II) - ღვთისმეტყველების კანდიდატი, პედაგოგი, ისტორიკოსი, საზოგადო მოღვაწე, ქველმოქმედი, სრულიად საქართველოს პირველიკათოლიკოს-პატრიარქი 1917-1918 წლებში.

კირიონ II - იხ. სამაგლიშვილი გიორგი იერონიმეს ძე

სახოკია თედო ტიმოთეს ძე (1868-1956) მწერალი, ლექსიკოგრაფი, მთარგმნელი. თანამშრომლობდა „ივერიასთან“, იყო საფრანგეთში გამომავალ გაზეთ „საქართველოს“ თანარედაქტორი. 1908 წელს ციმბირში გადაასახლეს და მხოლოდ 8 წლის შემდეგ დაბრუნდა.

სენეკა ლუცეუს (ძვ. წ. 4 - ახ. წ. 65) - რომაელი ფილოსოფოსი.

სერჟუტოვსკი - ქუთაისის მაზრის საგლეხო „პრისუტსტვიის“ წევრი.

სეფაშვილი ნიკოლოზ ივანეს ძე - ყვარლის კვირაცხოვლობის (თომა მოციქულის) ეკლესიის მთავარდიაკვანი 1837 წელს.

სვიატოპოლკ-მირსკი დიმიტრი ივანეს ძე (1825-1899) - რუსეთის არმიის გენერალი, კავკასიის მეფისნაცვალ მიხეილ ვორონცოვის ადიუტანტი. 1857-1859 წლებში ყაზარდოს პოლკის მეთაური, 1863-1866 - ქუთაისის გენერალ-გუბერნატორი.

სიდოროვი პეტრე აპოლონის ძე (1866-1920) – სამოქალაქო მრჩეველი, პედაგოგი, პრინც პეტრე ოლდენბურგელის მიერ დაარსებული თავმესაფრის დირექტორი.

სიმბორსკი ნიკოლოზ ვასილის ძე (1849-1881) - რუსი პოეტი და ჟურნალისტი.

სისმონდი ჟან სიმონ (1773-1842) - ფრანგი ისტორიკოსი და ეკონომისტი. წერდა პოლიტეკონომიის, შრომის განაწილების, საშინაო და საგარეო ბაზრებისა და კაპიტალიზმის შესახებ.

სკოტი ვალტერ (1771-1832) - ინგლისელი მწერალი, ისტორიული ჟანრის ფუძემდებელი.

სლეპცოვი – შედგენილი ჰქონდა წესდება საქართველოს ბანკისთვის და კონკურენციის გამო ხელს უშლიდა თბილისის სათავადაზნაურო ბანკის წესდების დამტკიცებას.

სმოლკა ფრანციშეკ იან (1810-1899) – პოლონელი ადვოკატი და სახელმწიფო მოღვაწე, ავსტრიის სეიმის პრეზიდენტი.

სოლოვიოვი ნიკოლოზ იაკობის ძე (1845-1898) - რუსი დრამატურგი, პედაგოგი. თანამშრომლობდა ალექსანდრე ოსტროვსკისთან. მათი პიესები იდგმებოდა მოსკოვის მცირე თეატრში.

სოლსკი დიმიტრი მარტინის ძე (1833-1910), რუსეთის სახელმწიფო სათათბიროში დეპუტატთა არჩევის წესების დამდგენი კომისიის თავმჯდომარე 1905 წელს, სახელმწიფო საბჭოს თავმჯდომარე 1905-1906 წლებში.

სპასოვიჩი ვლადიმერ დანიელის ძე (1829-1906) რუსი იურისტი, პეტერბურგის უნივერსიტეტში სწავლისას ილია ჭავჭავაძეს ლექციებს უკითხავდა სისხლის სამართალში. 1861 წლის სტუდენტური შფოთის დროს პროტესტის ნიშნად დატოვა უნივერსიტეტი.

სპენსერი ჰერბერტ (1820-1903) - ინგლისელი ფილოსოფოსი და სოციოლოგი.

სტარიცკი იგორ (იანგორ) პავლეს ძე (1825-1899), იურისტი, თბილისის კომერციული სასამართლოს და სასამართლო პალატის თავმჯდომარე, სხვადასხვა დროს კავკასიის მეფისნაცვლის საბჭოსა და რუსეთის სახელმწიფო საბჭოს წევრი.

სტაროსელსკი გივი დიმიტრის ძე - ოლღა გურამიშვილ-ჭავჭავაძის დისწული.

სტაროსელსკი დიმიტრი სვიმონის ძე (1832-1884) - გენერალი, სენატორი, ილია ჭავჭავაძის ქვისლი. 1872-1876 წლებში ბაქოს გუბერნატორი. 1876 წელს დაინიშნა კავკასიის მეფისნაცვლის მთავარი სამმართველოს დეპარტამენტის დირექტორად, 1878 წელს კი - იმავე სამმართველოს სამოქალაქო ნაწილის უფროსად.

სტაროსელსკი ვსევოლდ დიმიტრის ძე - ოლღა გურამიშვილ-ჭავჭავაძის დისწული.

სტაროსელსკი სვიმონ (სენო) დიმიტრის ძე - ოლღა გურამიშვილ-ჭავჭავაძის დისწული.

სტრელეცკი სერგეი ნიკოლოზის ძე (დაბ. 1848) - თბილისის გუბერნიის სახალხო სკოლების დირექტორი. განათლების სისტემაში ატარებდა რუსიფიკატორულ პოლიტიკას.

სტრუვე ჰენრიხ ვასილის ძე (1822-1908) - რუსი ქიმიკოსი, რუსეთის მეცნიერებათა აკადემიის წევრ-კორესპოდენტი, არაორგანულ, ანალიზურ, ფიზიოლოგიურ და სასამართლო-სამედიცინო ქიმიაში ნაშრომების ავტორი.

სულთან-კრიმ-გირეი ნიკოლოზ ალექსანდრეს ძე (1836-1917/1920) - რუსი სახელმწიფო მოღვაწე, 1895 წელს კავკასიის მთავარი სამმართველოს სამოქალაქო ნაწილის საბჭოს წევრი, 1903 წლიდან საიდუმლო მრჩეველი, 1905 წლიდან კავკასიის მეფისნაცვლის მოადგილე სამოქალაქო დარგში.

სულიე ლუი (1813-1886) - ფრანგი მოჯირითე, 1860-იან წლებში კონსტანტინეპოლის ცირკის დირექტორი. 1866 წელს იყო გასტროლებზე თბილისში.

სულხანიშვილი გაბრიელი იასეს ძე (1835-1879) - საზოგადო მოღვაწე, პუბლიცისტი. მონაწილეობდა თეატრალურ წარმოდგენებში.

სულხანიშვილი ვასილ ალექსანდრეს ძე (1862-1909) აგრონომი, პუბლიცისტი, საზოგადო მოღვაწე. ქართული დრამატული საზოგადოების გამგეობის თავ-რე 1901 წელს, თბილისის სასოფლო-სამეურნეო საკრედიტო საზოგადოების საბჭოს წევრი.

სულხანიშვილი ივანე დავითის ძე (1836-1904) მემამულე, მეურნე, პუბლიცისტი, საზოგადო მოღვაწე, ქველმოქმედი, სამოქალაქო მრჩეველი, გორის მაზრის თავად-აზნაურთა წინამძღოლი.

სუმაროკოვი ალექსანდრე პეტრეს ძე (1717-1777), რუსი მწერალი, დრამატურგი, ლიტერატურის თეორეტიკოსი. ჩამოაყალიბა კლასიციზმის ძირითადი ჟანრების პოეტიკის პრინციპები. გამოსცა პირველი ლიტერატურული ჟურნალი „ტრუდოლიუბივია პჩელა“.

სუმბათაშვილი დავით ალექსანდრეს ძე (1831–1920) – გენერალ-ლეიტენანტი, თბილისის გუბერნიის თავადაზნაურთა წინამძღოლი 1882 წელს.

სუმბათაშვილ-იუჟინი ალექსანდრე ივანეს ძე (1857-1927) რუსი დრამატურგი, მსახიობი. საქართველოში თამაშობდა „სოლცევის“ ფსევდონიმით.

სუნდუკიანცი გაბრიელ მკრტიჩის ძე (1825-1912), სომეხი მწერალი, დრამატურგი, კრიტიკული რეალიზმის ერთ-ერთი ფუძემდებელი. დაიბადა და ცხოვრობდა თბილისში, საკუთარ პიესებს თავად თარგმნიდა ქართულად.

სუხოვო-კობილინი ალექსანდრე ვასილის ძე (1817-1903) - რუსი ფილოსოფოსი, დრამატურგი და მთარგმნელი, პეტერბურგის მეცნიერებათა აკადემიის საპატიო აკადემიკოსი.

ტაბიძე სვიმონ (გარდ. 1880 შემდეგ) - ცნობილი მესტამბე და კალიგრაფი, მუშაობდა „ვეფხისტყაოსნის“ ჩუბინაშვილისეულ გამოცემაზე.

ტაიროვი ვასილ ეგორის ძე (1859-1938) – რუსი მეცნიერი, მევენახე, მეღვინე, თანამშრომლობდა „ივერიასთან“.

ტატიშვილი ნიკოლოზ ნიკოლოზის ძე - რუსის სკოლის პედაგოგი.

ტატიშჩევი სერგეი სპირიდონის ძე (1846-1906), რუსი ისტორიკოსი და პუბლიცისტი, მთავარმართებლის თანაშემწე, საგანგებო დავალებათა მოხელე 1881-1883 წლებში. 1883 წელს მისი უმუშალო მონაწილეობით დაიხურა „ივერია“ რვა თვით.

ტეილორი ედუარდ ბერნეტ (1832-1917) - ინგლისელი ეთნოგრაფი, კულტუროლოგი და ანთროპოლოგი. მისი „პირველყოფილი კულტურა“ და ანთროპოლოგია (რუსული თარგმანი) დაცულია ილია ჭავჭავაძის პირად ბიბლიოთეკაში და დამუშავებულია მის მიერ.

ტენი იპოლიტ ადოლფ (1828-1893) - ფრანგი ისტორიკოსი, ფილოსოფოსი და მწერალი.

ტერ-ასატუროვა - სახელი უცნობია. ილია ჭავჭავაძის ბავშვობის გატაცება, რომელიც თბილისში, თამაშშევის ქარვასლის მეორე სართულზე ცხოვრობდა.

ტერ-სტეპანოვი - დუშეთის მაზრის მკვიდრი, გრიგორიანული სარწმუნოების მღვდელი.

ტირარი პიერ ემანუელ (1827-1893) საფრანგეთის პრემიერ-მინისტრი 1883-1830 წლებში.

ტიტე (ტიტუს ფლავიუს ვესპასიანე) - რომის იმპერატორი ახ. წ. 79-81 წლებში. იბრძოდა იუდეველთა წინააღმდეგ, 70 წელს დაიკავა და დაანგრია იერუსალიმი.

ტრუბაჩოვი – პეტერბურგელი ექიმი.

ტრუბეცკოვი პეტრე ნიკოლოზის ძე (1858-1911) – რუსი საზოგადო მოღვაწე, მოსკოვის გუბერნიის თავად-აზნაურთა მარშალი 1905 წელს.

ტურგენევი ივანე სერგეის ძე (1818-1883) რუსი მწერალი. დააპატიმრეს „მონადირის ჩანაწერების“ გამო. სიცოცხლის ბოლოს ცხოვრობდა საზღვარგარეთ.

უთურგაული გიორგი გრიგოლის ძე (1851-1897) პედაგოგი და პუბლიცისტი. მუშაობდა პედაგოგად მოზდოკში, ნახიჭევანის სამოქალაქო სასწავლებელში. თანამშრომლობდა „ობზორსა“ და „დროებაში“.

უმიკაშვილი პეტრე იოსების ძე (1838-1904) - საზოგადო მოღვაწე, ფოლკლორისტი. იყო მასწავლებელი თბილისის ქართულ გიმნაზიაში, შემდეგ მუშაობდა შავი ქვის წარმოებში ზესტაფონსა და ბათუმში. წერდა ნარკვევებს, პიესებს, შექმნა ქართული ფოლკლორის მდიდარი კოლექცია.

უნდილაშვილი სოფიო დიმიტრის ასული - პურის მცხობელი ილია ჭავჭავაძის საგურამოს სახლში.

უორდროპი თომას - ცნობილი ქართველოლოგის, მარჯორი უორდროპის ძმა.

უორდროპი მარჯორი სკოტ (1869-1909) ინგლისელი მთარგმნელი, ქართული კულტურისა და ლიტერატურის პოპულარიზატორი, ფლობდა 7 ენას.

უორდროპი ჯონ ოლივერ (1864-1848), ინგლისელი დიპლომატი, მთარგმნელი, ქართული კულტურის მოამაგე. თარგმნა სულხან-საბას „სიბრძნე სიცრუისა“, გამოსცა „საქართველოს სამეფო“, „ინგლისურ-სვანური ლექსიკონი“. კომენტარები დაურთო მისი დის, მარჯორის მიერ თარგმნილ „ვეფხისტყაოსანს“.

ურჯუკაშვილი ანდრია - დუშეთის მაზრის მკვიდრი, გლეხი.

უსპენსკაია მარინა - რუსეთის ვიცე-კონსულის დიპლომატისა და მწერლის ალექსი წერეთლის მეუღლე.

უტვენკო იაკობ - ლითოგრაფი, მუშაობდა ქართველი და სომეხი ისტორიული პირების გამოსახულებების გამოცემაზე.

უჯმაჯურიძე ილარიონ - გურიის სოფელ ნაგომრის მკვიდრი.

ფავლენიშვილი დიმიტრი (მიტო) ალექსანდრეს ძე - თბილისის სათავადაზნაურო ბანკის ბუხჰალტერი, საისტორიო და საეთნოგრაფიო საზოგადოების წევრი. ქმწ-კგ საზოგადოების ხაზინადარი.

ფალავანდიშვილი-ბაგრატიონ-მუხრანსკისა ელისაბედ ნიკოლოზის ასული (1840-1916) - ოლღა გურამიშვილის მამიდაშვილის - ივანე კონსტანტინეს ძე მუხრანბატონის ვაჟის - კონსტანტინე (კოტე) ივანეს ძე ბაგრატიონ-მუხრანელის მეუღლე.

ფანცხავა რომანოზ სპირიდონის ძე (1861-1928) კრიტიკოსი, პუბლიცისტი, ჟურნალისტი. წერდა ფსევდონიმით „ხომლელი“.

ფალავა მელქისედეკ (მექი) გრიგოლის ძე - თავადი. ვეჯილი, საზოგადო მოღვაწე.

ფალავა ყარამან გიორგის ძე (1858-1942). თავადი. დუშეთის მაზრის უფროსი, მონაწილეობდა ილია ჭავჭავაძის მკვლელობის გამოძიებაში და დაწერილი აქვს მოგონებები.

ფერი ჟულ (ჟიულ) (1832-1893) - საფრანგეთის პოლიტიკური მოღვაწე. საეკლესიო მუზეუმის კომიტეტის წევრი.

ფითუაშვილი (ფითოვეი) ისაია იაგორის ძე (1844-1904) - მეცენატი, ანტეპრენიორი, კერძო თეატრის მფლობელი, საარტისტო საზოგადოების დამაარსებელი და მისთვის იმ შენობის ამგები, რომელშიც დღეს რუსთაველის სახელობის თეატრია.

ფირალიშვილი (ფირალოვი) არტემ (1861-1926) - „ივერიის“ თანამშრომელი, წერდა ფსევდონიმით „ნიკ. კავკასიძე“.

ფირალიშვილი (ფირალოვი) არტემ სტეფანეს ძე (1861-1926) - სახელმწიფო და საზოგადო მოღვაწე, სოფლის მეურნეობასა და კუსტარულ მეწარმეობაზე რამდენიმე წიგნის ავტორი.

ფირუმინი ტიგრან (1859-1935) - პედაგოგი, მთარგმნელი. „ვეფხისტყაოსნის“ სომხურად მთარგმნელებს მოუმზადა ბჭკარედული თარგმანი.

ფირცხალავა სამსონ გიორგის ძე (1872-1352) - სოციალ-ფედერალისტთა პარტის ერთ-ერთი დამფუძნებელი, პუბლიცისტი. პიესად გადააკეთა „ოთარაანთ ქვრივი“. წერდა ფსევდონიმებით: „სიტყვა“, „კალამი“ და სხვ.

ფიცხელაური ივანე - დუშეთის მაზრის მკვიდრი, აზნაური.

ფლავიანე (გოროდეცი ნიკოლოზ ნიკოლოზის ძე) (1840-1915) - რუსი სასულიერო და საზოგადო მოღვაწე. საქართველოს ეგზარქოსი 1898-1901 წლებში.

ფლამარიონი კამილ (1842-1925) - ფრანგი ასტრონომი, იკვლევდა პლანეტებს, დააარსა რამდენიმე ჟურნალი და ასტრონომთა საზოგადოება.

ფორაქიშვილ-სარაჯიშვილისა ეკატერინე ივანეს ასული (1862-1916) - დავით სარაჯიშვილის მეუღლე, ქველმოქმედი. მეუღლის გარდაცვალების შემდეგ წარმატებით უძღვებოდა მის მეურნეობას და სამი მილიონი უანდერძა საქართველოს სხვადასხვა კულტურულ-საგანმანათლებლო ორგანიზაციებს.

ფრეისინე შარლ ლუი (1828-1923) - ფრანგი პოლიტიკური მოღვაწე და დიპლომატი, სენატორი, სხვადასხვა წლებში საფრანგეთის საგარეო საქმეთა, სამხედრო მინისტრი და პრემიერმინისტრი.

ფრენკელი ალექსანდრე სამოელის ძე - რუსი იურისტი, ნაფიცი მსაჯული, კავკასიის იურიდიული საზოგადოების მდივანი, რუსულად თარგმნა და 1887 წელს გამოსცა ვახტანგ მეექვსის კანონთა წიგნი.

ფრიდრიხ მესამე (1831-1888) - გერმანიის იმპერატორი. ტახტზე ავიდა 1888 წლის 9 მარტს და მხოლოდ 99 დღე იმეფა.

ფურცელაძე ანტონ ნიკოლოზის ძე (1839-1913)- მწერალი, პუბლიცისტი, საზოგადო მოღვაწე. მუშაობდა თბილისის გიმნაზიაში, შემდეგ ზუგდიდში. მოღვაწეობდა „ცისკარში“, „მნათობში“, „გუთნის დედასა“ და სხვა ჟურნალებში.

ფშავლიშვილი (აფციაური) პავლე გიორგის ძე - მსახურობდა ილია ჭავჭავაძის მამულში დარაჯად. მოურავ მოსე მემარნიშვილისა და მისი ცოლის მკვლეელი, ილია ჭავჭავაძის მკვლელობის მონაწილე. ემალეობდა მართლმსაჯულებას და 1908 წელს, მისი დაკავების მცდელობის დროს, სროლისას დაიღუპა.

ფშავლიშვილი გიორგი - ილია ჭავჭავაძის მკვლელობის თანამონაწილე პავლე ფშავლიშვილის მამა. ქანანოვი ანა დავითის ასული - თბილისის სკოლის მასწავლებელი.

ქანანოვი ნიკოლოზ დავითის ძე - ჟურნალისტი, თანამშრომლობდა ჟურნალ „ივერიასთან“. ილია ჭავჭავაძე ენდობოდა, ფსევდონიმით „დავითიშვილი“ მასზე მიაწვდიდა და ნიღბავდა საკუთარ ავტორობას.

ქართველიშვილი გიორგი დავითის ძე (1827-1901) ქველმოქმედი, მეცენატი, საზოგადო მოღვაწე, მისი ხარჯით გამოიცა ვახუშტის „საქართველოს ისტორია“ და „ვეფხისტყაოსანი“, ზიჩის ილუსტრაციებით, 1883-1885 წლებში იყო გაზეთ „დროების“ გამომცემელი.

ქეთევან დედოფალი (გარდაიცვალა 1624-ში), კახეთის მეფის დავით I-ის მეუღლე, თეიმურაზ I-ის დედა. წამებით მოკლა შაჰ-აბას I-მა, რადგან რჯული ვერ შეაცვლევინა. ქართულმა ეკლესიამ წმინდანად შერაცხა.

ქეშელაშვილი მიხეილ - რკინიგზის ხელოსანი, რევოლუციონერი.

ქიქოძე ტიტე სიმონის ძე (1860-1939) ილია ჭავჭავაძის მკურნალი ექიმი თბილისში, გაბრიელ ეპისკოპოსის მმისწვილი, დეკანოზ სიმონ ქიქოძის ვაჟი.

ქიშმიშვი (ქიშმიშოვი) სტეფანე იოსების ძე (1879-1921) - გენერალ-მაიორი. ავტორია ისტორიული თხზულების „უკანასკნელი წელნი საქართველოს სამეფოსნი“.

ქორჩიშვილი გიორგი - ილია ჭავჭავაძის მზარეული საგურამოში 1904 წლის 22 მარტიდან 1905 წლის 1 თებერვლამდე.

ქორჩიშვილი პიკო - სოფელ ურმის მკვიდრი.

ქორჩიშვილი ქუციკა - სოფელ ურმის მკვიდრი.

ქუთათელაძე არისტო ვასილის ძე (1850-1912) - პედაგოგი, პუბლიცისტი და საზოგადო მოღვაწე. 1885-1906 წლებში თბილისის სათავადაზნაურო გიმნაზიის მასწავლებელი. ავტორი სახელმძღვანელოებისა: „პირველდაწყებითი ქართული გრამატიკა“, „წყარო“, „საზოგადო გეოგრაფია“ და სხვ.

ქურხული გიორგი - დუშეთის მაზრის მკვიდრი, გლეხი.

ქურჩუაშვილი შიო ილარიონის ძე (1866-1933) ქართული საბავშვო მწერლობის ერთ-ერთი ფუძემდებელი. წერდა ფსევდონიმით „შიო მღვიმელი“.

ღამბაშიძე დავით ბესარიონის ძე (1837-1910) - დეკანოზი, გაზ. „მწყემსის“ რედაქტორი 1883-1910 წლებში. წერდა ფსევდონიმებით: „მორაპნელი ბლალაოჩინი“, „სოფლის ხუცესი“, „სოფლის მღვდელი“.

ღვინიაშვილი დავით ესტატეს ძე - ქუთაისის სასულიერო სასწავლებლის მასწავლებელი, რომელმაც 1879 წელს მოკლა ზედამხედველი ასათიანი.

ღვინიაშვილი ვასილ – წყალგაყვანილობის ორგანიზაციის თანამშრომელი.

ღოღობერიძე ბესარიონ ლევანის ძე (1832-1879) - პედაგოგი და საზოგადო მოღვაწე, 1876-1879 წლებში ქუთაისის სათავადაზნაურო ბანკის გამგეობის თავმჯდომარე.

ღოღობერიძე გიორგი მიხეილის ძე (1869-1933) - მეანი-გინეკოლოგი, სამხედრო ექიმი. 1898 წელს დაამთავრა ხარკოვის უნივერსიტეტის სამედიცინო ფაკულტეტი. იყო თბილისის ქალაქის I საავადმყოფოს სამედიცინო-გინეკოლოგიური განყოფილების ორდინატორი.

ღოღობერიძე დავით ნიკოლოზის ძე - ილია ჭავჭავაძის ტუდენტობისდროინდელი მეგობრის ვაჟი.

ღოღობერიძე მუსხელიშვილისა ანა ბესარიონის ასული (1842-1890) – პედაგოგი და საზოგადო მოღვაწე, ბესარიონ ღოღობერიძის ქალიშვილი. ახალციხეში დააარსა ქალთა სასწავლებელი.

ღოღობერიძე ნიკოლოზ ბესარიონის ძე (1838-1911) - პედაგოგი, პუბლიცისტი, გამომცემელი. მომრიგებელი მოსამართლე, ქუთაისის საადგილმამულო ბანკის მმართველი, მარგანეცის ექსპორტიორი, ილია ჭავჭავაძის სტუდენტობისდროინდელი მეგობარი.

ღოღობერიძე სიმონ ბესარიონის ძე (1843-1913) – ისტორიკოსი, პედაგოგი, საზოგადო მოღვაწე. განათლება მიიღო პეტერბურგის უნივერსიტეტში.

ღულაძე ანდრია სოლომონის ძე (1857-1920) – პედაგოგი, ჟურნალისტი, საზოგადო მოღვაწე, საბავშვო ჟურნალ “ნობათისა” და გაზეთ „დილას“ რედაქტორი.

ყაზბეგი ალექსანდრე მიხეილის ძე (1848-1893) პროზაიკოსი, დრამატურგი, პოეტი, სამოციანელთა მიმდევარი, ისტორიული დრამის ერთ-ერთი ფუძემდებელი საქართველოში.

ყაზბეგი გიორგი ნიკოლოზის ძე (1839-1921) რუსეთის არმიის გენერალი. მონაწილეობდა რუსეთ-თურქეთის 1877-1878 წწ. ომში. წერდა სამხედრო გეოგრაფიაზე, ისტორიასა და ეთნოგრაფიაზე, იყო ქშწ-კგ საზოგადოების თავმჯდომარე 1908-1918 წლებში, დიმიტრი ყაზბეგის ძმა.

ყაზბეგი დიმიტრი ნიკოლოზის ძე (1838/40-1880) - მწერალი და საზოგადო მოღვაწე, ალექსანდრე ყაზბეგის ბიძაშვილი. სწავლობდა ხარკოვის, პარიზის, ჰაიდელბერგის უნივერსიტეტებში. მოღწეულია მისი მხოლოდ ერთი თხზულება „მავნე სულები“.

ყაზბეგი ნიკოლოზ გაბრიელის ძე (გარდ. 1868) – სამხედრო პირი, ალექსანდრე ყაზბეგის ბიძა, გიორგი და დიმიტრი ყაზბეგების მამა.

ყაზბეგი პელაგია - ილია ჭავჭავაძისა და ოლღა გურამიშვილის საერთო ნაცნობი მათ ქორწინებამდე, რომელიც ხელს უწყობდა საიდუმლო მიმოწერაში.

ყარალაშვილი გიორგი (გიგლო) მიხეილის ძე (1844-1924) - სამხედრო მოხელე და ფოტოგრაფი, ილია ჭავჭავაძის ნათესავის, ალექსანდრე ლუარსაბის ძე მაყაშვილის მეუღლის - ბარბარე მიხეილის ასულ ყარალაშვილის ძმა.

ყარალაშვილი-მაყაშვილისა ბარბარე მიხეილის ასული (1865-1944) - ილია ჭავჭავაძის ბიძაშვილიშვილის - ალექსანდრე ლუარსაბის ძე მაყაშვილის მეუღლე.

ყიფიანი დავით ქაიხოსროს ძე (1835-1892) - დიმიტრი ყიფიანის ძმისწული, პუბლიცისტი, მთარგმნელი და საზოგადო მოღვაწე. სხვადასხვა დროს თბილისის საადგილმამულო ბანკის დირექტორი და ზედამხედველი კომიტეტის თავმჯდომარე, ნოტარიუსი.

ყიფიანი დიმიტრი ივანეს ძე (1814-1887) - მწერალი, მთარგმნელი, პუბლიცისტი, საზოგადო მოღვაწე, სათავადაზნაურო ბანკის, თბილისის ბიბლიოთეკის, წერა-კითხვის გამავრცელებელი და დრამატული საზოგადოებების ერთ-ერთი დამაარსებელი. გადასახლებაში მოკლეს რუსეთის აგენტებმა. ქართულმა მართლმადიდებელმა ეკლესიამ წმინდანად შერაცხა.

ყიფიანი ვარდენ გიორგის ძე (1862-1929) – პოეტი, პუბლიცისტი. წერდა ფსევდონიმით „ღვანკითელი“, იბეჭდებოდა „ივერიაში“.

ყიფიანი ვასილ როსტომის ძე (1855-1936) - ცნობილი პედაგოგი, მათემატიკოსი, პიესების ავტორი, თბილისის საქალაქო საბჭოს ხმოსანი. ილია ჭავჭავაძის მოწვევით მუშაობდა თბილისის სათავადაზნაურო სკოლაში.

- ყიფიანი კონსტანტინე (კოტე) დიმიტრის ძე (1849-1921) - მსახიობი, დრამატურგი, მთარგმნელი და ლექსიკოგრაფი, ქართული რეალისტური სამსახიობო სკოლის ფუძემდებელი. მიღებული ჰქონდა სამეურნეო განათლება და აქვეყნებდა საბუნებისმეტყველო წერილებს.
- ყიფიანი ლუარსაბ ქაიხოსროს ძე (1852-1930) – დიმიტრი ყიფიანის ძმისწული, სურამის ბიბლიოთეკის დამაარსებელი.
- ყიფიანი მიხეილ (მიშო) ქაიხოსროს ძე (1846-1916) – რევოლუციურ-ხალხოსნური მოძრაობის ერთ-ერთი მეთაური, პედაგოგი. წერდა ფსევდონიმებით: „იორდანე ტუსაღი“, „ტუსაღი“, „ზემო ქართლელი“, „ტ“-ი და სხვ.
- ყიფიანი პავლე (პალიკო) როსტომის ძე (1864-1931) – თსს ბანკის დირექტორი, ხაზინადარი და ბაქოს სააგენტოს მმართველი.
- ყიფიანი მიხეილ ზაალის ძე (1833-1891) – პედაგოგი, სამოქალაქო მრჩეველი, პუბლიცისტი, მთარგმნელი, გაზ. „ივერიის“ კორესპონდენტი, „ქართული დრამატული საზოგადოების“ გამგეობის წევრი. მისი თაოსნობით გაიხსნა ქართული სკოლები სტეფანწმინდასა და ვლადიკავკაზში.
- ყიფიანი ნიკოლოზ დიმიტრის ძე (1846- 1905) - ჟურნალისტი, კრიტიკოსი, ვეკილი. მონაწილეობას იღებდა ქართული თეატრის საქმიანობაში. თანამშრომლობდა ჟურნალ-გაზეთებში.
- ყიფიანი სამსონ გიორგის ძე (1855-1937) – პედაგოგი, მსახიობი, პუბლიცისტი, სენაკის სააზნაურო სკოლის ინსპექტორი.
- ყიფშიძე ალექსანდრე თევდორეს ძე (1862-1916) ისტორიკოსი, პუბლიცისტი, საზოგადო და პოლიტიკური მოღვაწე, მთარგმნელი. გაზ. „საქართველოს“ ერთ-ერთი დამაარსებელი. წერდა ფსევდონიმით „ფრონელი“.
- ყიფშიძე გრიგოლ თევდორეს ძე (1858-1921) მწერალი, პუბლიცისტი, ჟურნალისტი, ისტორიკოსი, ლიტერატურათმცოდნე, ბიბლიოგრაფი, მთარგმნელი. თანამშრომლობდა ქართულ გაზეთებთან.
- ყიფშიძე ზაქარია (შაქრო) თევდორეს ძე (1873-1938) - გენერალი, გრიგოლ, ალექსანდრე და ილია ყიფშიძეების ძმა.
- შავიშვილი კორნელი - გურიის სოფელ ბახვის ასისტავი.
- შავიშვილი ნიკო - გურიის სოფელ ბახვის მკვიდრი.
- შავროვი ნიკოლოზ ალექსანდრეს ძე (1826-1899) - რუსი ჟურნალისტი, სამხედრო ადმინისტრატორი, მსახურობდა კავკასიის მთავარ სამმართველოში.
- შალიკაშვილი იოსებ ივანეს ძე (1847-1903) - ილია ჭავჭავაძის ნათესავის - დარია ნომრევანის ასულ ჭავჭავაძის ვაჟი, ილია ჭავჭავაძის ცოლისძის - ეკატერინე გურამიშვილ-სტაროსელსკაიას ქალიშვილის - ნინო დიმიტრის ასულ სტაროსელსკაიას მეუღლე. სიღნაღის მაზრის თავად-აზნაურთა წინამძღოლი.
- შარაშიძე მიხეილ სიმონის ძე (1864-1930) ბათუმის სკოლის დირექტორი 1919-1928 წლებში.
- შარაშიძე შალვა გიორგის (გიგოს) ძე (1880-1934) – მწერალი, ჟურნალისტი. წერდა ფსევდონიმით „თაგუნა“
- შარაძე მაქსიმე როსტომის ძე (1859-1908) – „ივერიის“ რედაქციის მოლარე, ცნობილი მესტამბე და საზოგადო მოღვაწე. 1891-1900 წწ-ში „ივერია“ იბეჭდებოდა მის სტამბაში.
- შაუმოვი არტემ ლაზარეს ძე – თბილისელი ვაჭარი, მალაზიის მეპატრონე.
- შაშკოვი სერაფიმე სერაფიმეს ძე (1841-1882) - რუსი ისტორიკოსი და პუბლიცისტი, ციმბირის ისტორიის მკვლევარი.
- შელგუნოვი ნიკოლოზ ვასილის ძე (1824-1891) - რუსი პუბლიცისტი, ლიტერატურის კრიტიკოსი, პროფესიით მეტყვე, ნიკოლოზ ჩერნიშევსკის მეგობარი და თანამოაზრე. გამოსცემდა გაზეთს «Бек».
- შელგუნოვი ნიკოლოზ ნიკოლოზის ძე – ოფიცერი, ნიკოლოზ ვასილის ძე შელგუნოვის შვილი. ლიტერატურული წრის შექმნისთვის დასაჯეს 1888 წელს.

შენგელია ნიკოლოზ (ნიკო) ივანეს ძე (1864-1953) – დაამთავრა ვარშავის სამედიცინო უნივერსიტეტი. იყო „საქართველოს განთავისუფლების ლიგის“ წევრი.

შენიე ანდრე (1762-1797) - ფრანგი პოეტი და პუბლიცისტი.

შერემეტიევი სერგეი ალექსის ძე (1836-1896) – გენერალ-ადიუტანტი, კავკასიის ადმინისტრაციის უფროსი 1890-1896 წლებში.

შერვაშიძე გიორგი დიმიტრის ძე (1847-1918) - იურისტი, ნამდვილი ტიტულარული მრჩეველი, თბილისის გუბერნატორი. 1899 წლიდან განაგებდა რუსეთის იმპერატრიცას კარს, იყო ობერ ჰოფმაისტერი.

შერვაშიძე გიორგი მიხეილის ძე (1846-1918) - პოეტი, დრამატურგი, პუბლიცისტი, საზოგადო მოღვაწე, აფხაზეთის უკანასკნელი მთავრის ვაჟი. აფხაზეთის სამთავროს გაუქმების შემდეგ რუსეთში გადაასახლეს. მშობლიურ ქალაქ სოხუმში მხოლოდ 1905 წელს დაბრუნდა.

შერმადინი სოლკა - 1907 წელს ილია ჭავჭავაძეზე თავდასხმის ხელშემწყობი.

შეფტსბერი ანტონი ემლი (1671-1713) - ინგლისელი ფილოსოფოსი, მორალისტი ესთეტიკოსი.

შექსპირი უილიამ (1564-1616), ინგლისელი პოეტი და დრამატურგი.

შვანი ა. – მხატვარი, კარიკატურისტი, თანამშრომლობდა ჟ. „ფალანგაში“.

შვაროვი ნიკოლოზ ალექსანდრეს ძე (1826-1899) – რუსი მწერალი, გაზ. „კავკაზის“ თანამშრომელი 1884-1891 წლებში.

შილერი იოჰან კრისტოფ ფრიდრიხ (1759-1805) - გერმანელი პოეტი, დრამატურგი, ხელოვნების თეორეტიკოსი.

შიოშვილი ხარიტონ - ილია ჭავჭავაძის მზარეული საგურამოში 1907 წლის ივლის-აგვისტოში.

შიშკოვი ნიკოლოზ ალექსანდრეს ძე (1856-1910) - რუსი მეცნიერი, პუბლიცისტი, მთარგმნელი და საზოგადო მოღვაწე, რუსეთის სახელმწიფო საბჭოს წევრი.

შლოსერი ფრიდრიხ (1776-1861) - გერმანელი ისტორიკოსი.

შმერლინგი ოსკარ ივანეს ძე (1863-1938) - გერმანული წარმოშობის ქართველი ფერმწერი, გრაფიკოსი და კარიკატურისტი, ჟურნალ „კოლოს“ დამაარსებელი. თანამშრომლობდა პერიოდულ გამოცემებთან: „ფალანგა“ და „ეშმაკის მათრახი“.

შნებელე გიომ (ვილჰელმ) (1831-1900) - ფრანგი პოლიციის კომისარი. ხელმძღვანელობდა საიდუმლო დაზვერვის სამსახურს ელზასსა და ლოტარინგიაში. 1887 წელს გაეხვა პოლიტიკურ ინტრიგაში, რომელმაც საფრანგეთსა და გერმანიას შორის ურთიერთობა უკიდურესად დაძაბა.

შოშიაშვილი სოლომონ (1851-1928) - დეკანოზი, თბილისის სასულიერო სემინარიის პედაგოგი.

შუხჰარდტი ჰუგო (1842-1927) – ავსტრიელი ქართველოლოგი, ვენის საიმპერიო მეცნიერებათა აკადემიის წევრი, გრაცის უნივერსიტეტის პროფესორი.

ჩაიკოვსკაია ალექსანდრა ილიას ასული (1842-1891) - გენერალ ილია ჩაიკოვსკის ქალიშვილი, რუსი კომპოზიტორის პეტრე ჩაიკოვსკის და. 1860 წელს ცოლად გაჰყვა ლევ ვასილის ძე დავიდოვს.

ჩაიკოვსკაია სოფიო პეტრეს ასული (1833-1888) კომპოზიტორ პეტრე ჩაიკოვსკის ბიძაშვილი.

ჩაიკოვსკი ილია პეტრეს ძე (1795-1880) რუსი კომპოზიტორის პეტრე ჩაიკოვსკის მამა, გენერალი, პროფესიით სამთო ინჟინერი, გარკვეული პერიოდის განმავლობაში მუშაობდა პეტერბურგის ტექნოლოგიური ინსტიტუტის დირექტორად.

ჩარეჟიშვილი იოსებ პეტრეს ძე (გარდ. 1945/46) – იურისტი, ვეჟილი.

ჩარკვიანი გრიგოლ (გიგო) ვასილის ძე (1852-1922) – მესტამბე, გამომცემელი.

ჩარსკი (ჩისტიაკოვი) ვლადიმერ ვასილის ძე (1834-1910) - რუსი ტრაგიკოსი მსახიობი. სხვადასხვა დროს თამაშობდა პეტერბურგისა და მოსკოვის თეატრებში. რეგულარულად დადიოდა გასტროლებზე თავის დასთან ერთად.

ჩერნიგოვეცი - იხ. ვიშნევსკი თეოდორ ვლადიმერის ძე.

ჩერნიშევსკი ნიკოლოზ გაბრიელის ძე (1828-1889) რუსი რევოლუციონერ-დემოკრატი, მატერიალისტი ფილოსოფოსი, ეკონომისტი, მწერალი, კრიტიკოსი.

ჩერქეზიშვილი ელისაბედ ალექსანდრეს ასული (1863-1948) მსახიობი, სახალხო არტისტი, მოღვაწეობდა რუსთაველის და მარჯანიშვილის სახელმწიფო თეატრებში.

ჩერქეზიშვილი ვარლამ ნიკოლოზის ძე (1846-1925) რევოლუციონერი, ანარქისტი, ქართული ანარქისტული გაზეთების “ნობათი” და “მუშა” ერთ-ერთი დამაარსებელი, იცავდა საქართველოს ავტონომიის იდეას. 1921 წლიდან წავიდა ემიგრაციაში.

ჩერქეზიშვილი ლევან ლევანის ძე (1852-1930) – კავკასიის სამეურნეო საზოგადოების წევრი, თსს ბანკის საბჭოს და დამფასებელი კომისიის წევრი. ილია ჭავჭავაძისა და ვანო მაჩაბლის მიერ თარგმნილი „მეფე ლირი“ ხელით გადაწერა.

ჩერჩილი რანდოლფ ჰენრი სპენსერ (1849-1895) - ინგლისის პოლიტიკური მოღვაწე, მალბოროს ჰერცოგ - ჯონ სპენსერ ჩერჩილის ვაჟი და უინსტონ ჩერჩილის მამა. საგარეო პოლიტიკაში ულტრაკონსერვატორი, გლადსტონის მოწინააღმდეგე.

ჩიკვაძე კალისტრატე ნიკოლოზის ძე – ვეჯილი, ქუთაისის სათავადაზნაურო ბანკის თავმჯდომარე 1890 წელს.

ჩიკვაძე მიხეილ ფილიპეს ძე - ილია ჭავჭავაძის სტუდენტობისდროინდელი მეგობარი, თანამშრომლობდა „საქართველოს მოამბეში“, მასთან ერთად მუშობდა დუშეთის მაზრაში, 1900-იანი წლების დასწყისში იყო ილია ჭავჭავაძის დის - ელისაბედის მოურავი.

ჩიკვაძე რაჟდენ ნიკოლოზის ძე (1863-1940) – პოეტი, პუბლიცისტი, მთარგმნელი. წერდა ფსევდონიმით „რ. ალისუბნელი“.

ჩიკვაძე ფილიპე - ილია ჭავჭავაძის სტუდენტობისდროინდელი მეგობრის, მიხეილ ჩიკვაძის მამა. ჩირდილეელი ალექსანდრე - დუშეთის მაზრის მკვიდრი, მემამულე.

ჩიტაძე შიო ალექსის ძე (1873-1906) საზოგადო მოღვაწე, პედაგოგი, პუბლიცისტი, ქართული გიმნაზიის ხელმძღვანელი, სწავლობდა მოსკოვსა და კიევში, მეგობრობდა ლესია უკრაინკასთან, წერდა “მ.ჩ-ს” და “ყვავის” ფსევდონიმებით, მოკლეს ცარიზმის აგენტებმა.

ჩოდრიშვილი მიხა (მიხეილ) იოსების ძე (1853-1929) რევოლუციონერი, შრომის ხელოსანთა ამხანაგობის, არტელის დამაარსებელი.

ჩოლოყაშვილი (ჩოლოყაევი) ნიკოლოზ (კიკო) ზაალის ძე (1840-1906) პოლკოვნიკი, თელავის მაზრის თავადაზნაურობის მეთაური. ცოლად ჰყავდა ალექსანდრე ჭავჭავაძის შვილიშვილი ანასტასია.

ჩოლოყაშვილი ერასტი ზაალის ძე (გარდ. 1893) სამოქალაქო მრჩეველი, თბილისის მაზრის უფროსი 1883-1887 წლებში, სალექი მანქანის გამომგონებელი.

ჩოლოყაშვილი ილია ზაალის ძე (1823-1877) - რუსეთის არმიის გენერალი, ოლდა თადეოზის ასულ გურამიშვილის მეჯვარე.

ჩოლოყაშვილი კიაზო – მემამულე.

ჩოლოყაშვილი ნიკოლოზ (კიკო) თადეოზის ძე - ილია ჭავჭავაძის ნათესავის - გიორგი მელქისედეკის ძე ჭავჭავაძის ქვისლი. მათ ცოლად ჰყავდათ ივანე ვახვახიშვილის ქალიშვილები - მელანია და თამარი.

ჩოლოყაშვილი-ანდრონიკაშვილისა ნინო სოლომონის ასული (1829-1918) - მარშალ სოლომონ ივანეს ძე ანდრონიკაშვილის მეუღლე. ბაკურციხეში ააშენეს აბრეშუმის ქარხანა, გააშენეს თუთის პლანტაციები, გახსნეს სკოლა და მოსახლეობას ეხმარებოდნენ წამლებით.

ჩოლოყაშვილი ალექსანდრე (სანდრო) ზაალის ძე თავადი - თსს ბანკის დირექტორი 1874 წელს, ქშწკგ საზ-ის გამგეობის წევრი 1885-1886 წლებში, 1898 წელს შეწირულობა გაიღო სათავადაზნაურო სკოლისათვის ადგილის შესაძენად და შენობის ასაგებად.

ჩუბინაშვილი დავით იესეს ძე (1814-1891) - მეცნიერი, ლექსიკოლოგი, მთარგმნელი, რუსთველოლოგი. პეტერბურგის უნივერსიტეტის პირველი ქართველი პროფესორი. შეადგინა ქართულ-რუსულ-ფრანგული ლექსიკონი. დიდი ღვაწლი მიუძღვის ქართული კულტურის აღორძინებისა და განვითარების საქმეში.

ჩუბინაშვილი ეკატერინე – დავით ჩუბინაშვილის მეუღლე.

ჩხიკვაძე ზაქარია ივანეს ძე (1862-1930) – საზოგადო მოღვაწე, ლოტბარი, პედაგოგი.

ცაგარელი ავქსენტო ანტონის ძე (1857-1902) - პოეტი და პუბლიცისტი, 1879 წელს თბილისში შექმნილი მუდმივი ქართული თეატრის მსახიობი და დრამატურგი, მსახიობ ნატო გაბუნიას მეუღლე.

ცაგარელი ალექსანდრე ანტონის ძე (1844-1929) ფილოლოგი, ისტორიკოსი, პეტერბურგის უნივერსიტეტის დამთავრების შემდეგ სწავლობდა გერმანიასა და ავსტრიაში. 1872 წლიდან პეტერბურგის უნივერსიტეტში განაგებდა ქართული ენის კათედრას. 1922 წლიდან იყო თბილისის უნივერსიტეტის პროფესორი.

ცინცაძე კალისტრატე (ბიჭიკო) მიხეილის ძე (1866-1952) – სასულიერო და საზოგადო მოღვაწე, საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქი 1932-1952 წლებში.

ცისკარიშვილი ალექსანდრე – ტყის მცველი, სოციალ-დემოკრატებმა მოაკვლევინეს თბილისში 1906 წელს.

ცისკარიშვილი გიორგი ივანეს ძე (გარდ. 1936 შემდეგ) მომრიგებელი შუამავალი ახმეტაში, ზემო ალვანის შვიდწლიანი სკოლის მასწავლებელი.

ციციშვილი გიორგი ივანეს ძე - ქართული მემამულე, მომრიგებელი-შუამავალი, პოლკოვნიკი.

ციციშვილი დავით - ილია ჭავჭავაძის საგურამოს მოურავი 1866-1887 წლებში.

ციციშვილი იასონ დავითის ძე (1845-1933) - ერეკლე II-ის შთამომავალი, მწერალი, მხატვარი, საზოგადო მოღვაწე, ქშწ-კგ საზოგადოებას შესწირა ისტორიული ღირებულების მქონე არაერთი ნივთი,

ცხაკაია მიხეილ (მიხა) გრიგოლის ძე (1865-1950) რევოლუციონერი, „მესამე დასის“ ერთ-ერთი დამაარსებელი, ფილიპე მახარაძესთან ერთად რედაქტორობდა გაზეთ „ბრძოლას“, იყო საქართველოს წარმომადგენელი რუსეთის ფედერაციაში.

ცხვედაძე იოსებ ზებედეს ძე (1855-1934) – პედაგოგი, ქშწკ-ის საზოგადოების ერთ-ერთი დამაარსებელი.

ცხვედაძე ნიკოლოზ (ნიკო) ზებედეს ძე (1845-1911) საზოგადო მოღვაწე, პედაგოგი, პუბლიცისტი. დაამთავრა მოსკოვის აკადემია. 1869 წლიდან ასწავლიდა თბილისის სასულიერო სემინარიაში, 1874 წლიდან - თბილისის ქალთა ინსტიტუტში. 1898 წლიდან სათავეში ჩაუდგა ქართული გიმნაზიის, სინამდვილეში მომავალი ქართული უნივერსიტეტისათვის შენობის აგების საქმეს.

ძამსაშვილი-ცამცივეი რომანოზ დავითის ძე (1853-1885) - პუბლიცისტი, ეთნოგრაფი, პედაგოგი, საზოგადო მოღვაწე, სიმღერა-გალობის საუკეთესო მცოდნე და ნოტებზე გადამტანი.

წამალაძე დათიკა - დუშეთის მაზრის მკვიდრი.

წერეთელი აკაკი როსტომის ძე (1840-1915) - პოეტი, პროზაიკოსი, დრამატურგი, მთარგმნელი, საზოგადო მოღვაწე.

წერეთელი ალექსი ნიკოლოზის ძე (1847-1883), თავადი. რუსი დიპლომატი და მწერალი. რუსეთის ვიცე-კონსული თურქეთში (1877).

წერეთელი ბეჟან დავითის ძე (1847-1913) – ივანე მაჩაბლის ქვისლი, ქშწკგ საზოგადოების რწმუნებული საჩხერეში.

წერეთელი გიორგი ექვთიმეს ძე (1842-1900) - მწერალი, პუბლიცისტი, საზოგადო მოღვაწე, გაზეთ „დროების“, შემდეგ კი „კვალის“ დამრსებელ-რედაქტორი, მესამე დასის ერთ-ერთი ლიდერი.

წერეთელი ეფთვიმე – ცნობილი მწერლის, გიორგი წერეთლის მამა.

წერეთელი ირაკლი (კაკი) გიორგის ძე (1882-1959) პოლიტიკური და სახელმწიფო მოღვაწე, რუსეთის სოციალ-დემოკრატიული პარტიის წევრი, მენშევიკი, დროებითი მთავრობის ფოსტა-ტელეგრაფის მინისტრი.

წერეთელი სიმონ ნიკოლოზის ძე - ქშწკგ საზოგადოების ჭიათურის განყოფილების წევრი.

წილოსანი იოსებ ლაზარეს ძე (1804-1873) - გურული გლეხის შვილი. ბავშვობაში გაყიდეს ოსმალეთში და მამობილის გარდაცვალების შემდეგ დაბრუნდა საქართველოში. 1832 წელს მთარგმნელად

დაიწყო სამსახური მეფისნაცვლის კანცელარიაში, მუშაობდა ინჟინრად, მიაღწია პოლკოვნიკის წოდებას.

წინამძღვრიშვილი ილია ივანეს ძე (1834-1920) - აგრონომი, პედაგოგი, საზოგადო მოღვაწე, ილია ჭავჭავაძის სტუდენტობისდროინდელი მეგობარი. 1883 წელს სოფელ წინამძღვრიანთკარში გახსნა სასოფლო-სამეურნეო სკოლა.

წმ. ანა - ყოვლადწმინდა ღვთისმშობლის დედა. მისი სახელობის ორდენი რუსეთის იმპერიაში დაარსდა 1735 წელს.

წმ. ილია წინასწარმეტყველი - ბიბლიური წინასწარმეტყველი ლევიტელთა ტომიდან.

წმ. ნინო - მოციქული, ქართველთა განმანათლებელი.

წმ. მარინე (III ს-IV ს.) - ანტიოქიელი წმინდა დიდმოწამე. წარმართი ქურუმის, ედესიოსის ქალიშვილი.

წულიაშვილი გიო - დუშეთის მაზრის მკვიდრი.

წურინოვი არტემი სტეფანეს ძე - ავტორი 1898 წელს გამოცემული წიგნისა „თბილისის ბუნებრივი სიმდიდრეები“

ჭავჭავაძე დიმიტრი (ტიტიკო) იოსების ძე (დაბ.1849) - ილია ჭავჭავაძის შორეული ნათესავი.

ჭავჭავაძე (ჭავჭავაძე-ჯამბაკურ-ორბელიანისა, ჭავჭავაძე-საგინაშვილისა) ელისაბედ (ლიზა) გრიგოლის ასული (1840-1925) - ილია ჭავჭავაძის უმცროსი და.

ჭავჭავაძე ალექსანდრე გარსევანის ძე (1786-1886) - რომანტიკოსი პოეტი, რუსეთის არმიის გენერალ-ლეიტენანტი, მონაწილეობდა 1804 წლის აჯანყებაში, 1832 წლის შეთქმულებაში, ნაპოლეონისა და თურქეთის წინააღმდეგ ბრძოლებში.

ჭავჭავაძე ალექსანდრე პაატას ძე (1808-1838) - ილია ჭავჭავაძის ბიძა, რუსეთის არმიის გენერალ ფეხეს რაზმის ოფიცერი.

ჭავჭავაძე გარსევან პაატას ძე (1815-1847) - ილია ჭავჭავაძის ბიძა, რუსეთის არმიის შტაბს-კაპიტანი, კავკასიის მე-2 მესანგრეთა ასულის მეთაური. დაიღუპა გერგებილის იერიშის დროს.

ჭავჭავაძე გიორგი (იური) მელქისედეკის (მიხეილის) ძე (1868-1912) - საზოგადო მოღვაწე, ილია ჭავჭავაძის ნათესავი ყვარლიდან. მის მეუღლეს - ელენე (პელაგია) როსტომაშვილს ეკუთვნის მოგონება «ილია და ჩვენი ოჯახი».

ჭავჭავაძე გრიგოლ პაატას ძე (1811-1852) ილია ჭავჭავაძის მამა. 17 წლისამ დაიწყო სამხედრო სამსახური ნიჟეგოროდის დრაგუნთა პოლკში. მონაწილეობდა რუსეთ-თურქეთის 1828-1829 წლების ომში, თავი გამოიჩინა ყარსის, ახალქალაქის, ახალციხის აღებაში, იბრძოდა ტაო-კლარჯეთში. 1845 წ. დაინიშნა კახეთის ათასკაცანი მილიციის უფროსად და იგერიებდა ლეკთა შემოტევებს.

ჭავჭავაძე დავით ალექსანდრეს ძე (1818-1884) - პოეტ ალექსანდრე ჭავჭავაძის ვაჟი, რუსეთის არმიის გენერალ-მაიორი, 1853-1856 წლებში ხელმძღვანელობდა კახეთის დაცვას. ცოლად ჰყავდა გიორგი XII-ის შვილიშვილი - ანა ილიას ასული ბაგრატიონ-გრუზინსკაია.

ჭავჭავაძე ეკატერინე (სალომე) მელქისედეკის ასული (1798-1860) - ილია ჭავჭავაძის შორეული ნათესავი. მისი შთამომავლები არიან ცნობილი მსახიობები - ნატო ვაჩნაძე და კირა ანდრონიკაშვილი.

ჭავჭავაძე ზაალ ნოშრევანის ძე (1835-1919) - ილია ჭავჭავაძის ნათესავი, იმერეთის გუბერნატორის საგანგებო საქმეთა მოხელე, სამოქალაქო მრჩეველი, ქუთაისის პოლიცემისტერი.

ჭავჭავაძე თეიმურაზ გრიგოლის ძე (1844-1860)- ილია ჭავჭავაძის უმცროსი ძმა. სწავლობდა თბილისის სათავადაზნაურო გიმნაზიაში და პეტერბურგის კადეტთა კორპუსში. გარდაიცვალა პეტერბურგში და დაკრძალულია იქვე.

ჭავჭავაძე იასე ნოშრევანის ძე (1824-1898) - 1850 წელს დაამთავრა პეტერბურგის უნივერსიტეტის აღმოსავლური ენების ფაკულტეტი, იყო სამოქალაქო მრჩეველი და საგლეხო საქმეთა საკრებულოს წევრი.

ჭავჭავაძე ივანე (გლახა) - ილია ჭავჭავაძის მამის - გრიგოლის ბიძა, პაატა ბესპაზის ძე ჭავჭავაძის ძმა.

- ჭავჭავაძე კონსტანტინე გრიგოლის ძე (1833-1854) - ილია ჭავჭავაძის უფროსი ძმა. სწავლობდა რუსეთში და ცოლად მოიყვანა წარმოშობით ვორონეჟელი ბარბარე კუკოლევსკაია. მოკლეს ლეკებმა წინანდალზე თავდასხმისას.
- ჭავჭავაძე კოტე (კონსტანტინე) რამაზის (რომანის) ძე (დაბ. 1844) - ილია ჭავჭავაძის შორეული ნათესავი.
- ჭავჭავაძე ლევან გრიგოლის ძე (1845-1847) - ილია ჭავჭავაძის უმცროსი ძმა, რომელიც მცირეწლოვანი გარდაიცვალა.
- ჭავჭავაძე მამუკა (მაკარ) რამაზის (რომანის) ძე (1836-1916) - მონაწილეობდა სევასტოპოლის დაცვაში. მიღებული აქვს არაერთი ჯილდო. სამხედრო სამსახურიდან გადადგომის შემდეგ იყო სამოქალაქო მრჩეველი და საბაჟოს მოხელე.
- ჭავჭავაძე მაქსიმილიანე ზაქარიას ძე (1876-1933) - რუსეთის არმიის კამერ-იუნკერი, თელავისა და თიანეთის მაზრების თავადაზნაურთა წინამძღოლი.
- ჭავჭავაძე მიხეილ ზაქარიას ძე. 1860-იან წლებში კალუგაში მცხოვრები თავადი, პეტერბურგის ქართველ სტუდენტთა ამხანაგობის აქტიური წევრი. მისი ხარჯით გამოიცა პირველად „კაცია ადამიანი“.
- ჭავჭავაძე ნიკოლოზ დიმიტრის ძე (1830-1903) - თბილისის მაზრის სასამართლო პალატის სამოქალაქო დეპარტამენტის თავმჯდომარე. ილია ჭავჭავაძის ნათესავი და მეჯვარე.
- ჭავჭავაძე ნიკოლოზ ზურაბის ძე (1829-1897) - რუსეთის არმიის გენერალ-მაიორი, კახეთის მილიციის საცხენოსნო ასეულის მეთაური, დასავლეთ დაღესტნის სამხედრო გუბერნატორი - 1866 -1876 წლებში. თავი ისახელა თურქების ჯარისაგან გურიის დაცვის დროს.
- ჭავჭავაძე პაატა ბესპაზის ძე (დაბად. 1771) - ილია ჭავჭავაძი პაპა.
- ჭავჭავაძე სვიმონ გრიგოლის ძე (1838-1839) - ილია ჭავჭავაძის უმცროსი ძმა, რომელიც მცირეწლოვანი გარდაიცვალა.
- ჭავჭავაძე სიმონ (სენო) კონსტანტინეს ძე (დაბ. 1855) ილია ჭავჭავაძის ძმისშვილი, კონსტანტინე ჭავჭავაძისა და ბარბარე კუკოლევსკაიას ვაჟი. იუნკრად მსახურობდა პეტერბურგში.
- ჭავჭავაძე სოლომონ (სიმონ) გრიგოლის ძე (1797-1875) ყვარლელი მემამულე, ილია ჭავჭავაძის ნათესავი. სოლომონის მამა - გრიგოლ (გიორგი) და ილიას პაპა - პაატა ჭავჭავაძეები ძმები იყვნენ.
- ჭავჭავაძე-ავალიშვილისა თინათინ (თიკო) ზურაბის ასული (1835-1875) - ილია ჭავჭავაძის ნათესავი. იოსებ ანდრონიკაშვილის მოგონებების მიხედვით, „კაცია ადამიანის“ პერსონაჟ დარეჯანის პროტოტიპი.
- ჭავჭავაძე-ანდრონიკაშვილისა ნენე დიმიტრის ასული - ილია ჭავჭავაძის ნათესავი (მათი პაპები - ივანე (გლახა) და პაატა ძმები იყვნენ), დიმიტრი თომას ძე ანდრონიკაშვილის მეუღლე.
- ჭავჭავაძე-აფხაზისა ნინო, გრიგოლის ასული (1834-1883) - ილია ჭავჭავაძის უფროსი და. სწავლობდა თბილისის წმ. ნინოს სასწავლებელში.
- ჭავჭავაძე-ბოდანოვისა სოფიო ალექსანდრეს ასული (დაბ. 1835) - ილია ჭავჭავაძის ღვიძლი ბიძის - ალექსანდრე პაატას ძე ჭავჭავაძის ქალიშვილი, კონსტანტინე მიხეილის ძე ბოდანოვ-კასინსკის მეუღლე.
- ჭავჭავაძე-დადიანისა ეკატერინე ალექსანდრეს ასული (1816-1882) - პოეტ ალექსანდრე ჭავჭავაძის ქალიშვილი, სამეგრელოს სამთავროს უკანასკნელი დედოფალი.
- ჭავჭავაძე-ერისთავისა მაკრინე პაატას ასული - ილია ჭავჭავაძის გამზრდელი მამიდა, ივანე რაფიელის ძე არაგვის ერისთავის მეუღლე.
- ჭავჭავაძე-მარჯანიშვილისა ელისაბედ სოლომონის (სიმონის) ასული (დაბად. 1850) - ილია ჭავჭავაძის ნათესავი. მისი შთამომავლები არიან მონაზონი - დედა ფამარი და ცნობილი რეჟისორი - კოტე მარჯანიშვილი.
- ჭავჭავაძე-ნიკოლაისა სოფიო ალექსანდრეს ასული (1833-1862) პოეტ ალექსანდრე ჭავჭავაძის უმცროსი ქალიშვილი. მისი მეუღლე ფინელი ბარონი ალექსანდრე პავლეს ძე ნიკოლაი იყო კავკასიის მეფისნაცვლის საბჭოს წევრი.
- ჭელიძე სპირიდონ - ბუკინისტი, გამომცემელი. ჰქონდა წიგნის მაღაზია ბათუმში.

ჭიბოშვილი სპირიდონ - ყვარლის მამასახლისი 1906 წელს.

ჭილაშვილი-ყიფიანისა ნინო იაგორის ასული - დიმიტრი ყიფიანის მეუღლე. თბილისის მუსიკალური საზოგადოების დამფუძნებელი და წმ. ნინოს სახელობის ქალთა საქველმოქმედო ორგანიზაციის წევრი, მონაწილეობდა თეატრალურ წარმოდგენებში.

ჭილაძე (ჭილაშვილი) ბორის (ბაბანა) გაბრიელის ძე (1798-1850) - რუსეთის არმიის გენერალ-მაიორი. მისი მამა - გაბრიელი 1803 წელს პეტერბურგში გაჰყვა ვახტანგ (ალმასხან) ბატონიშვილს და შემოგვინახა მიმოწერა, რომელიც საინტერესო მასალას იძლევა გადასახლებულ ქართველ ბატონიშვილთა ცხოვრების შესახებ.

ჭილაძე ვარლამ ივანეს ძე - წიგნის გამომცემელი, ქუთაისის ქალაქის საბჭოს დეპუტატი. ილია ჭავჭავაძის მკვლელობის შემდეგ, მისი წინადადებით, ქუთაისში გეგუთის ქუჩას ეწოდა ილია ჭავჭავაძის ქუჩა.

ჭიჭინაძე ალექსი ბესარიონის ძე (1851-1913) პედაგოგი, საზოგადო მოღვაწე, თბილისის სათავადაზნაურო სკოლის გამგე 1880-1886 წლებში, ქმწკვ საზოგადოების გამგეობის წევრი 1888-1893 წლებში.

ჭიჭინაძე ზაქარია ეგნატეს ძე (1834-1931) საზოგადო მოღვაწე, გამომცემელი, ლიტერატურისა და ისტორიის მკვლევარი, ბიბლიოფილი. აქვეყნებდა წერილებსა და ნარკვევებს საქართველოს სოციალურ, ეკონომიკური და კულტურის ისტორიის საკითხებზე.

ჭრელაშვილი სტეფანე თევდორეს ძე (1857-1917) საზოგადო მოღვაწე, პუბლიცისტი, რევოლუციონერი. თანამშრომლობდა გაზ. „ივერიასთან“. იყო ფუნქციონირის პირველი დირექტორი. წერდა „სანოსა“ და „ტატალას“ ფსევდონიმებით.

ჭყონია ალექსანდრე მირიანის ძე (1855-1907) საზოგადო მოღვაწე, ქუთაისის გიმნაზიის შემდეგ სწავლობდა მოსკოვსა და პარიზში. სხვადასხვა დროს მუშაობდა ფოთის, ოზურგეთის, შორაპანის, ქუთაისის სასამართლოებში, იყო „მოამბისა“ და „ცნობის ფურცელის“ რედაქტორი.

ჭყონია ილია მირიანის ძე (1860-1927) მწერალი, ჟურნალისტი, მთარგმნელი, საზოგადო მოღვაწე. შეადგინა „სიტყვის კონა“, რომელიც ქართულად გამოვიდა პეტერბურგში ნიკო მარის წინასიტყვაობით. იბეჭდებოდა ფსევდონიმებით: „თ. მაგმაძე“, „ჭინათელი“, „ელანიძე“, „მ-ძე“, „კ“ და სხვ.

ხატიაშვილი (შიუკაშვილი) ივანე - პუბლიცისტი, მღვდელი.

ხატისოვი ალექსანდრე ნიკოლოზის ძე (1874-1945) - სომეხი სახელმწიფო მოღვაწე, ექიმი, განათლება მიიღო იტალიაში, საფრანგეთსა და გერმანიაში. 1900 წელს დაბრუნდა თბილისში. 1902 წლიდან იყო თბილისის საბჭოს ხმოსანი, ხოლო 1905 წლიდან - თვითმართველობის წევრი.

ხაჩატუროვი ივანე გრიგოლის ძე - პუბლიცისტი, ჟურნალისტი, გაზ. „ტიფლისკი ლისტოკის“ რედაქტორი 1887-1888 წლებში.

ხაჩატუროვი ქრისტეფორე გრიგოლის ძე - თსს ბანკის ბუხჰალტერი 1888 წელს, გაზ. „ტიფლისკი ლისტოკის“ გამომცემელი 1886-1888 წლებში და რედაქტორ-გამომცემელი 1888-1918 წლებში.

ხახანაშვილი ალექსანდრე სოლომონის ძე (1864-1912), ფილოლოგი, ისტორიკოსი, საზოგადო მოღვაწე, კითხულობდა ლექციებს ლაზარევის აღმოსავლური ენების ინსტიტუტში, დაწერა და 4 ტომად გამოსცა ფუნდამენტური ნაშრომი „ქართული სიტყვიერების ისტორია“.

ხელაძე ექვთიმე ივანეს ძე (1845-1905) - მესტამბე, წიგნის გამომცემელი. მის სტამბაში პერიოდულად იბეჭდებოდა გაზეთი „ივერია“.

ხელთუფლიშვილი მიხეილ ბესარიონის ძე (1899-1895) პუბლიცისტი, ლიტერატურის კრიტიკოსი.

ხიზანიშვილი გიორგი (ლომა) ივანეს ძე - წიწამურის მკვიდრი, ილია ჭავჭავაძის მკვლელობის თანამონაწილე, ჩამოახრჩვეს 1909 წლის 21 აგვისტოს.

ხიზანიშვილი ნიკოლოზ თადეოზის ძე (1851-1906) იურისტი, ისტორიკოსი, ეთნოგრაფი, პუბლიცისტი, ლიტერატურის კრიტიკოსი. განათლება მიიღო ნოვოროსიის უნივერსიტეტში, მუშაობდა

საქართველოს სხვადასხვა მაზრებში. ბოლოს იყო თბილისის მომრიგებელი მოსამართლის მოადგილე, თანამშრომლობდა სხვადასხვა ჟურნალ-გაზეთებთან.

ხიმშიაშვილი ბარძიმ - დუშეთის მაზრის მკვიდრი, თავადი.

ხიმშიაშვილი გიორგი - დუშეთის მაზრის მკვიდრი, თავადი.

ხიმშიაშვილი ნურიბეგ - ბათუმის ოლქის პოლიციის ინსპექტორი.

ხომტარია დიმიტრი თომას ძე (1867-1938) - პოეტი, წერდა ფსევდონიმით „დუტუ მეგრელი“.

ხრისტოფოროვი ილია გიორგის ძე - ბერძნული წარმომავლობის თბილისელი იურისტი და ნაფიცი მსაჯული.

ხუდადოვი ნიკოლოზ ალექსის ძე (გარდ. 1905) - სომეხი ექიმი და საზოგადო მოღვაწე. ქალაქის საბჭოს წევრი. ხელმძღვანელობდა ტუბერკულოზით დაავადებულთა საავადმყოფოს თბილისში და ჰაერის გასაჯანსაღებლად ნაძალადევის ფერდობზე გააშენა ტყე-პარკი.

ხუნდაძე სილოვან თომას ძე (1860-1928) მწერალი, ფილოლოგი, პუბლიცისტი, პედაგოგი. სწავლობდა პეტერბურგის უნივერსიტეტში, მასწავლებლობდა სენაკსა და ქუთაისში, იყო გიმნაზიის დირექტორი, იბეჭდებოდა ქართულ ჟურნალ-გაზეთებში: „დროება“, „კვალი“, „ცნობის ფურცელი“ და სხვ.

ხუციშვილი ანტონ პეტრეს ძე – ჟურნალისტი, მიმოხილვით სტატიებს აქვეყნებდა ჟურნალ „ცისკარში“.

ჯაბადარი ივანე სპირიდონის ძე (1852-1913) რევოლუციონერ-ხალხოსანი. სწავლობდა პეტერბურგის სამედიცინო-ქირურგიულ აკადემიაში. იყო ერთ-ერთი ფუძემდებელი „სრულიად რუსეთის სოციალისტ რევოლუციონერთა ორგანიზაციისა“ და მისი წესდების ავტორი.

ჯაკომეტი პაოლო (1816-1882) - იტალიელი მწერალი და დრამატურგი. შექმნა 120-ზე მეტი დრამატული ნაწარმოები. 1859 წელს მისი თხზულებები დაიბეჭდა რვა ტომად.

ჯანაშვილი დიმიტრი იოსების ძე (1840-1905) ისტორიკოსი, პუბლიცისტი, ეთნოგრაფი, საზოგადო მოღვაწე. დაამთავრა თბილისის სასულიერო სემინარია, შემდეგ მოსკოვის სასულიერო აკადემია, საქართველოში მსახურობდა მღვდლად. თანამშრომლობდა ქართულ ჟურნალ - გაზეთებთან.

ჯანაშვილი მოსე გიორგის ძე (1855-1934) ისტორიკოსი, ენათმეცნიერი, ეთნოგრაფი, პუბლიცისტი, პედაგოგი, საზოგადო მოღვაწე, ეთნოგრაფიის ერთ-ერთი ფუძემდებელი, 1920 წლიდან თსუ-ს პროფესორი.

ჯანდიერი (ჯანდიერაშვილი) ლევან გიორგის ძე (1840-1918) - კახელი მემამულე, ილია ჭავჭავაძის ახლო მეგობარი. სხვადასხვა დროს თიანეთისა და თბილისის მაზრების უფროსი.

ჯანდიერი ალექსანდრე – მამული ჰქონდა დაგირავებული ბანკში და გაუყიდეს.

ჯანდიერი ვლადიმერ – მამული ჰქონდა დაგირავებული ბანკში.

ჯანდიერი ზაალი – მამული ჰქონდა დაგირავებული ბანკში და გაუყიდეს.

ჯანდიერი ნიკოლოზ ალექსანდრეს ძე (1873-1965) – ექიმი, საზოგადო მოღვაწე, ილია ჭავჭავაძის შესახებ მოგონების ავტორი.

ჯანდიერი ტარიელ – თბილისის საადგილმამულო ბანკის თანამშრომელი.

ჯაფარიძე ბესარიონ (1850-1877) პუბლიცისტი, ჟურნალისტი. სცენისმოყვარე, გაზეთ „დროების“ თანამშრომელი, საზოგადო მოღვაწე, საზოგადოება „უღლის“ შექმნის განყოფილების ხელმძღვანელი. წერდა კრიპტონიმით „ბ. ჯ.“.

ჯაფარიძე ნოშრევან - ყვარლის კარ-მიდამოს მოურავი 1904 წელს.

ჯაფარიძე სერგი (დაბ. 1870) – იურისტი, პოლიტიკური მოღვაწე, რუსეთის სოციალ-დემოკრატიული მუშათა პარტიის წევრი, მენშევიკი. რუსეთის იმპერიის პირველი სახელმწიფო სათათბიროს დეპუტატი 1906 წელს.

ჯაში დარია ნიკოლოზის ასული - ილია ჭავჭავაძის მოურავ დიმიტრი ჯაშის ცოლი.

ჯაში დიმიტრი სოფრონის ძე - სტამბის მუშა და პუბლიცისტი, სოციალ-დემოკრატიული პარტიის წევრი, ოხრანკის აგენტი. ილია ჭავჭავაძის უკანასკნელი მოურავი და, არაერთი

მტკიცებულებით, მისი მკვლევლობის ორგანიზატორი. ამ ბრალდებით იყო დაპატიმრებული, მაგრამ გაათავისუფლეს.

ჯორჯაძე არჩილ კონსტანტინეს ძე (1872-1913) პოლიტიკური და საზოგადო მოღვაწე, პუბლიცისტი, სწავლობდა პეტერბურგის, ვარშავის, პარიზისა და ლონდონის უნივერსიტეტებში, რედაქტორობდა საფრანგეთში გამომავალ გაზეთს „საქართველოს“, საქართველოს ავტონომიის მომხრე სოციალ-ფედერალისტი. წერდა ფსევდონიმით „საბუელი“.

ჯორჯაძე გიორგი დავითის ძე (1819-1886) – პოლკოვნიკი, კავკასიის მეფისნაცვლის საბჭოს წევრი.

ჯორჯაძე დავით (დათა) გიორგის ძე (1867-1928) სოციალისტ ფედერალისტი, 1920-იან წლებში თბილისის მთავარი ინჟინერი, ააშენა ზუბალაშვილების სახლი (ახლანდელი მარჯანიშვილის თეატრი) და სათავადაზნაურო გიმნაზიის (ამჟამად თსუ I კორპუსი) შენობა.

ჯორჯაძე დიმიტრი დავითის ძე (1821/22-1883) – საიდუმლო მრჩეველი, კავკასიის მეფისნაცვლის საბჭოს წევრი, თსს ბანკის ერთ-ერთი დამფუძნებელი და ზედამხედველი კომიტეტის წევრი.

ჯორჯაძე ილია გიორგის ძე (1855-1907 შემდეგ) თელაველი თავადი.

ჯორჯაძე ნოდარ მიხეილის ძე (1855-1907) ქართული მუდმივი თეატრალური დასის მსახიობი. გამოდიოდა ფსევდონიმით „ნ. საბუელი“. ილია ჭავჭავაძის მდივანი თსს ბანკში.

ჯუსტი ჯუზეპე (1809-1850) იტალიელი პოეტი და საზოგადო მოღვაწე.

ჯულელი ანთიმოზ ივანეს ძე (1846-1925) პროზაიკოსი, პედაგოგი. ქმწ-კგ საზოგადოების რწმუნებული სოხუმში 1886 წელს, ჟ. „წყაროს“ რედაქტორი.

ჯულელი სევერიან მოსეს ძე (1877-1909) - პუბლიცისტი, პოლიტიკური მოღვაწე, მენშევიკი, მესამე დასის წევრი, გარდაიცვალა ციხეში.

ჰაინე ჰაინრიხ (1797-1856) გერმანელი პოეტი, პუბლიცისტი, კრიტიკოსი.

ჰაკელი მიხეილ პავლეს ძე - (1843-1914) რუსი სახელმწიფო მოღვაწე, საიდუმლო მრჩეველი, კავკასიის საცენზურო კომიტეტის თავმჯდომარე 1891-1906 წლებში.

ჰაკე ლეონტი - დაახლოებით 1843-1844 წელს კავკასიის მთავარმართებლის მოწვევით გერმანიიდან ჩამოვიდა საქართველოში. მუშაობდა რაევსკი-კრესტიანინოვის პანსიონში, იყო დაწესებულების ფაქტობრივი მმართველი.

ჰიუგო ვიქტორ მარი (1802-1885) ფრანგი მწერალი, საფრანგეთის აკადემიის წევრი. მისი ლექსებისა და რომანების თარგმნა ქართულად დაიწყეს რომანტიკოსებმა.

ჰონეგერი იოჰან-იაკობ (1825-1896) - შვეიცარიელი ისტორიკოსი, ლიტერატურისა და კულტურის მკვლევარი.

ჰუმბოლდტი ალექსანდრ ფონ (1769-1859) - გერმანელი ბუნებისმეტყველი, გეოგრაფი და მოგზაური.